

SERIE FENOMEN
BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES

SHERRYL WOODS

Reuniune de familie

ECRANIZARE
DE SUCCES
**CHESAPEAKE
SHORES**

Serial difuzat pe
NETFLIX

SERIA „CHESAPEAKE SHORES“

Să aibă o relație cu Matthew O'Brien – un adevărat play-boy și un bărbat mai tânăr decât ea – o costă pe Laila Riley atât respectul părinților ei, cât și cariera la banca tatălui ei. Un preț mare, chiar și pentru dragoste – iar când Laila decide că totul nu a fost decât o aventură și un viitor serios este imposibil, rupe relația, în pofida obiecțiilor lui Matthew.

Dar clanul O'Brien are, ca de obicei, alte idei și conspiră să o convingă pe Laila să îi însoțească la Dublin, locul copilăriei lui Nell O'Brien, unde aceasta visează de mult timp să revină. Pentru Laila ar fi ocazia perfectă să se desprindă de tot, însă are rezerve. Matthew urmează să fie prezent, și ea este departe de a fi imună la atracția incontestabilă dintre ei. Ce o să se întâmple dacă nu o să poată rezista tentației?

Călătoria se dovedește a fi mai plină de surprize decât se așteptau toți, când Nell își redescoperă iubirea din tinerețe și vechea flacără pare să fi supraviețuit deceniilor. Familia e îngrijorată de posibilitatea ca Nell să își urmeze inima, alegând să rămână în Irlanda. Iar Laila descoperă că unele riscuri pot reprezenta, de fapt, o ocazie care apare doar o dată în viață...

„Sherryl Woods dă întotdeauna personajelor ei profunzime, intensitate și doza perfectă de umor.”

RT Book Reviews

Sherryl Woods este autoarea a peste 20 de romane de dragoste și mystery, foarte apreciate de cititori din toată lumea.

Traduție din limba engleză

ISBN 978-606-33-2009-8

9 786063 320098

SHERRYL WOODS
Reuniune de familie

Traducere din limba engleză
Cristina Michaela Tache
Gabriel Florin Drăghici

LITERA

București

2021

capitolul 1

Pierduse slujba vieții din cauza unui bărbat!

De fiecare dată când Laila Riley își îngăduia să privească în urmă – cum muncise ca să câștige încrederea tatălui ei, cu câtă disperare își dorise să demonstreze că este în stare să conducă banca pe care el o fondase cu ani în urmă în Chesapeake Shores, doar ca să lase totul baltă pentru ceea ce probabil că fusese cea mai ridicolă aventură din toate timpurile – se înfură un pic. Nu era genul de femeie care să facă ceva din cauza unui bărbat. Nu era impulsivă sau capricioasă. Greșise, dar acum era mai sigură de ea însăși, mai independentă.

Își îngădui un oftat. Adevărul e că probabil fusese nebună să-și închipuie că ea și mult mai tânărul play-boy Matthew O'Brien ar fi putut avea un viitor respectabil. Asta trebuia să fie explicația purtării care nu-i stătea în fire.

Dar pentru că-și pierduse mințile, iat-o, înapoi într-un birou minuscul, făcând genul acela de muncă de contabil care o plectisea de moarte. Nici una dintre potențialele slujbe de la alte bănci din zonă nu se concretizase. Referințele pe care le avea erau impecabile. Toată lumea fusese de acord cu asta. Dar în economia actuală, nimeni nu mai angaja la nivelul ei de pregătire. Dacă se schimba situația, ea ar fi prima pe care ar pe care ar suna-o. *Bla-bla-bla*. Luase cuvintele de încurajare exact așa cum erau – atât de multe promisiuni goale.

La doar câteva săptămâni după ce, plină de furie, își lăsase serviciul de la banca regională deținută de familie, începuse să-și facă reproșuri pentru prostia ei și să spumege împotriva lui Matthew pentru rolul lui în asta.

Și-ar fi dorit să nu fi fost atât de al naibii de irezistibil, se gândise atunci dezaprobat. Atât de hotărât să-i câștige inima. Se lăsase prinsă de insistența lui înflăcărată.

Deși îl învinuia pentru tot acel farmec și sex-appeal, trebuia să admită că Matthew îi fusese cu tot sufletul alături după decizia impulsivă de a pleca de la banca tatălui ei. Ba chiar îi găsisese – sau îi crease, după cum bănuia ea – un post în contabilitate la firma de arhitectură a unchiului său, Mick, dar ea nu voia mâna lui întinsă. De fapt, nu mai voia nimic de la el, doar să fie lăsată în pace.

Pardon – voia sex, dar nici nu se punea problema. Dorința, combinată cu singurătatea și invidia față de toate cuplurile căsătorite și fericite din jurul ei, era exact ce o băgase în belea încă de la început.

Să pună capăt relației lor nechibzuite la câteva săptămâni după ce își lăsase serviciul fusese singura ei opțiune. Dacă în același timp și-ar fi făcut bagajele și ar fi plecat din Chesapeake Shores, ar fi fost încununarea triadei de „izbânzi”, o răsturnare totală a vieții ei.

Dar nu, nu prea avea puterea să taie orice legături cu orașul pe care îl iubea și cu familia ei exasperantă. Așa că rămăsese blocată aici, singură și nefericită, lucrând pentru șase clienți amărâți care îi plăteau cât abia să-și cumpere înghețata cu ciocolată la care în ultima vreme pofta de-ar fi mâncat cu tonele.

– Văd că ești bosumflată, spuse Jess O'Brien Lincoln, sfidând proasta dispoziție a Lailei și intrând nepoftită în biroul ei.

Privi în jur, observând cu luare-aminte pereții bej mohorâți care aveau nevoie de vopsea proaspătă, fereastra minusculă fără priveliște și biroul serios zgâriat, apoi se așeză pe un scaun care văzuse și zile mai bune. Nici măcar posterele vesele pe care Laila le înrămasese nu reușeau să salveze locul acesta, și amândouă știau acest lucru.

- Nu sunt bosumflată, protestă Laila. Lucrez.

- Da, văd toate lucrările tale stivuite pe birou, remarcă Jess pe un ton ironic.

- Sunt pe computer, o informă Laila. N-ai auzit? În ziua de azi evidențele financiare sunt computerizate.

Jess încercă să se așeze mai confortabil pe singurul scaun pentru vizitatori din biroul înghesuit, renunță și ridică din umeri.

- Am auzit. Nu e punctul meu forte.

Laila îi aruncă o privire circumspectă prietenei ei.

- De ce ești aici? Sper că nu te-a trimis văru-tău. I-am spus lui Matthew...

Jess o întrerupse:

- Nu Matthew m-a trimis.

În ciuda tonului convingător, Laila nu era liniștită. Cei din familia O'Brien erau niște prefăcuți.

- Atunci ce te aduce?

- Nu pot să mă opresc un pic să văd ce face o prietenă?

- Ai putea, dar în ultimul timp ai fost așa de prinsă cu luna de miere prelungită în faza asta a căsniciei tale, că abia de mai pleci de la han.

- Nu-i adevărat. Ies tot timpul. Eu și Will nu suntem legați unul de altul. El își face treaba, eu mi-o fac pe a mea, susțin eu cu o nonșalanță care nu o păcălea pe nici una. De când acceptase că sentimentele ei pentru Will sunt adevărate și ale lui pentru ea, Jess era cam zăpăcită.

- Dacă zici tu. Poate că Lailei pur și simplu i se părea că zilele astea toată lumea din Chesapeake Shores umbla în perechi fericite. Bine, să spunem că te cred că este o vizită pur întâmplătoare. Care e treaba cu tine? La han merg toate bine?

Expresia lui Jess se luminează.

- Drept să spun, suntem aglomerați. Cu ceva vreme în urmă, Connor mi-a dat ideea de a oferi delicatese pentru conferințe de afaceri restrânse, iar acum că s-a deschis terenul de golf din vecinătate, chestia asta

funcționează foarte bine în timpul săptămânii. Ba chiar, toate weekendurile sunt rezervate de turiști până la sărbători. Se pare că s-a dus vorba că hanul este un loc grozav pentru o escapadă romantică. Ne-a fost de ajutor faptul că am avut o publicitate uriașă într-o revistă de călătorii regională care a scos în evidență cât de frumos este aici de Crăciun.

Laila era sincer impresionată.

- Asta-i grozav! Ar trebui să fii mândră de tine, Jess. Faptul că ai făcut din han un succes este o realizare fantastică.

Jess zâmbi larg.

- O schimbare considerabilă față de boacănele mele din adolescență, nu? Iar asta mă aduce la unul dintre lucrurile pe care voiam să le discut cu tine.

- Aha, deci am avut dreptate, murmură Laila, aruncându-i o privire acuzatoare. Știam eu că nu e doar o vizită sub un impuls de moment.

- În regulă, recunosc. Sunt aici cu o misiune, mărturisii Jess. De fapt, două. Una din partea lui Abby și a mea, una din partea lui Susie. Nici una nu are nici o legătură cu Matthew, te asigur.

Laila nu era pe deplin împăcată. La urma urmelor, erau toți din familia O'Brien, faimoasă pentru că erau foarte uniți. În ultima vreme nu avea încredere absolut în nici unul dintre ei, nici măcar în cumnata ei Abby, și cu atât mai puțin în prietena ei cea isteată care stătea în fața ei, având în ochi acea strălucire de „pisi-ca ce a înghițit canarul”. Cât despre Susie, era sora lui Matthew, așa că motivele ei erau dubioase din mai multe puncte de vedere decât putea să-și închipuie Laila.

- Bine, pune-mă la încercare, spuse fără entuziasm. Ce vreți tu și Abby? Și de ce nu m-a sunat Abby?

- Te-a sunat. De mai multe ori, de fapt. Se pare că tu nu ai sunat-o înapoi pe ea, sau pe fratele tău, sau pe oricine care poartă numele de Riley. Sau O'Brien, dacă

mă gândesc mai bine. Connie zice că nu a vorbit cu tine de un secol, și deși acum mă numesc Lincoln, m-ai cam ignorat și pe mine. Îi aruncă Lailei o privire muștrătoare. Așa că de aici vizita personală.

- Am fost ocupată, afirmă Laila pe ton defensiv.

- Da, sigur, replică Jess, în mod evident fără să o creadă. Cu o fluturare de mână abandonează subiectul. Lăsăm discuția despre felul în care ți-ai neglijat prietenii pentru altă dată. În dimineața asta vreau să vorbesc cu tine despre preluarea responsabilităților de contabilitate la han.

Laila o privea cu o suspiciune crescândă. Jess cumpărase hanul de la Eagle Point, intrase în belele financiare chiar înainte de a-i deschide porțile și avusese nevoie de sora ei mai mare să o salveze. De atunci, Abby, geniul financiar al familiei supraveghease extrem de strict politica financiară și cheltuielile hanului. Îl însărcinase pe omul ales de ea să monitorizeze mersul lucrurilor. Jess fusese iritată de acest control riguros, dar chiar și ea știa că fusese necesar.

- Ce s-a întâmplat cu contabilul pe care l-a adus Abby? întrebă Laila.

- Nu ne putem plânge, dar era timpul pentru o schimbare, răspunse Jess binedispusă. Avem nevoie de cineva cu program întreg de lucru sau, în orice caz, aproape întreg. Abby e de acord.

Laila se încordă.

- Deci, schimbarea asta a fost ideea ta? Jess, nu am nevoie de mila ta. Am clienți.

- Câți? întrebă Jess fără menajamente.

- Destui.

- Mă îndoiesc. Ceva îmi spune că cearta cu tatăl tău legată de Matthew a afectat mai mult decât poziția ta la bancă. Vechii tăi clienți nu s-au grăbit să te caute, ca urmare a bârfelor. Am dreptate?

Laila ignoră întrebarea. Era limpede că Jess nu așteaptă un răspuns. Credea că a înțeles cum stau lucrurile, și din păcate, avea dreptate.

Jess scutură din cap, cu o expresie de indignare pe față.

- Zău dacă unii din orașul ăsta nu trăiesc în Evul Mediu!

- Exact așa cum a prezis tata, recunosc Laila cu tristețe.

- Pentru un idiot, are mult prea multă influență, răspunde Jess.

- În fine, a avut dreptate în legătură cu un lucru, spuse Laila. Se pare că nimeni nu are încredere să-și lase banii în seama cuiva care dă dovadă că nu prea știe să-și organizeze propria viață. Flutură din mână cu nepăsare. Ascultă, asta e o poveste veche. În ultimele două luni am avut o groază de întâlniri profesionale. Totul se va rezolva. Nu-i nevoie să-ți faci griji sau să creezi slujbe pentru mine.

- Dar nu ești atât de aglomerată încât să nu poți să preiei și hanul, nu-i așa? Spune-mi adevărul.

Laila oftă.

- Nu.

- Atunci, începând de astăzi ești angajată oficial. Poți să rămâi aici, în acest spațiu fermecător, dacă așa vrei, sau poți să te muți în biroul drăguț și spațios pe care l-am pregătit pentru tine la han.

Laila nu prea era pregătită să cedeze.

- Și ce-ar trebui să fac? Să le dau papucii clienților care au îndrăznit să riște cu mine?

- Sigur că nu. Nu ai decât să continui să te ocupi de câți clienți vrei. Nu am nimic împotriva să vină la han să se întâlnească cu tine. Îi aruncă Lailei un zâmbet încurajator. Are ferestre, Laila. Ferestre mari, care dau spre golf. Și piesa aia uriașă și scumpă de artă modernă care

adorna pe perete în birou.
- Micar nu ai spațiu? Acolo ai
- Acum mă iei peste picior, și
gina deja cum ar fi.
În momentul acela tabloul atâr de val
de praf în boxa unui depozit.
- Nu trebuie decât să spui da, și biroul este a
împreună cu postul, o asigură Jess.
Mândria Lailei, care avusese de suferit în ultima
me, se revoltă. Se pregătea să refuze, doar așa, din
cipia, apoi se muștră singură să lăsa emoțiile să do
logica. Avea nevoie de mai multă muncă, mai ales
voia să rămână cu mintea întreagă. Nu avea nici o
tună cu veniturile ei. Dea lungul anilor fusese econ
cu ceea ce câștiga. Putea să facă față acestei perio
care era strâmtorată, cel puțin dacă își mai limi
tatea de înghețată pe care o mânca. Nu, erau pre
ore libere care o apăsau. Trebuia să le umple.
În ultima vreme petrecea mult prea mult
dându-se la Matthew, întrebându-se dacă
greșeală scoțându-l definitiv din viața ei. Era
gânduri lașe, mai ales motivate de sex, care
dovedi periculoase.

Reprimându-și dorința de a refuza, se for
din cap, chinându-se să dea vocii ei o notă

- Mulțumesc.

Jess îi zâmbi larg, înțelegând în mod cla
îi fusese Lailei să accepte.

- Știi bine că nu e deloc ușor să lucrezi
Nu o să-mi mulțumești peste câteva săptăm

meriți până la ultimul bănuț din salariul

Abby crede că ar trebui să-ți plătim.

- Am aflat cum trebuie să mă port

urmă, când nu erai decât o mică răst

ripostă Laila. O să supraviețuiesc. Pri

Totuși, poate că înainte de a-ți da

atârna pe perete în biroul tău? Aia pentru care aici nici măcar nu ai spațiu? Acolo ai locul perfect și pentru ea.

- Acum mă iei peste picior, spuse Laila, care își imagina deja cum ar fi.

În momentul acela tabloul atât de valoros se umplea de praf în boxa unui depozit.

- Nu trebuie decât să spui da, și biroul este al tău, împreună cu postul, o asigură Jess.

Mândria Lailei, care avusese de suferit în ultima vreme, se revoltă. Se pregătea să refuze, doar așa, din principiu, apoi se mustră singură că lăsa emoțiile să domine logica. Avea nevoie de mai multă muncă, mai ales dacă voia să rămână cu mintea întreagă. Nu avea nici o legătură cu veniturile ei. De-a lungul anilor fusese econoamă cu ceea ce câștiga. Putea să facă față acestei perioade în care era strâmtorată, cel puțin dacă își mai limita cantitatea de înghețată pe care o mânca. Nu, erau prea multe ore libere care o apăsau. Trebuia să le umple.

În ultima vreme petrecea mult prea mult timp gândindu-se la Matthew, întrebându-se dacă făcuse o greșală scoțându-l definitiv din viața ei. Era genul de gânduri lașe, mai ales motivate de sex, care se puteau dovedi periculoase.

Reprimându-și dorința de a refuza, se forță se aprobe din cap, chinuindu-se să dea vocii ei o notă de politețe.

- Mulțumesc.

Jess îi zâmbi larg, înțelegând în mod clar cât de greu îi fusese Lailei să accepte.

- Știi bine că nu e deloc ușor să lucrezi cu mine, da? Nu o să-mi mulțumești peste câteva săptămâni. O să-ți meriți până la ultimul bănuț din salariul generos pe care Abby crede că ar trebui să ți-l plătim.

- Am aflat cum trebuie să mă port cu voi cu ani în urmă, când nu erai decât o mică răsfățată enervantă, ripostă Laila. O să supraviețuiesc. Privi cu ochii mijiți. Totuși, poate că înainte de a-ți da un răspuns definitiv,

ar trebui să-mi povestești mai multe despre misiunea lui Susie.

- Nu e cine știe ce, o liniști Jess pe un ton relaxat. Lucrurile nu au legătură unul cu altul. Nu vrea decât să fie sigură că vii în Irlanda cu noi de Crăciun.

În clipa când Laila deschise gura să spună că un astfel de lucru era imposibil, Jess ridică mâna.

- Înainte să refuzi, gândește-te la asta. Abby, Trace și nepoatele tale vin. O să fie acolo toate prietenele tale - eu, Susie, Connie, Shanna, Bree și Heather. Dacă refuzi să vii, o să-ți petreci sărbătorile aici, numai cu părinții tăi. Chiar vrei să înduri predicile lor despre numeroasele tale greșeli recente toată perioada sărbătorilor?

Laila își imagina deja situația plictisitoare și anostă pe care Jess o descria atât de limpede. Se gândise la asta de o sută de ori de când aflate de planul familiei O'Brien de a o duce pe bunica lor în Irlanda de Crăciun.

Laila visase întotdeauna să viziteze Irlanda. Oricine trăia în preajma familiei O'Brien auzise destule povești despre Dublin și zona rurală ca să i se pară totul idilic. Îi iubea pe cei din familia O'Brien - pe unul din ei puțin prea mult, la drept vorbind. Tentația de spune da era aproape copleșitoare, și din acest motiv își petrecuse ultima lună studiind broșuri pentru croaziere de vacanță și tururi de Crăciun în Savannah și Charleston - orice numai să evite să cedeze și să meargă într-o călătorie despre care știa sigur că va fi un dezastru.

- Nu pot, spuse, mândră de ea că reușise să articuleze cu mare efort aceste vorbe.

Jess păru sincer puțin surprinsă de refuzul ei categoric.

- Ba sigur că poți.

- Ai uitat că motivul pentru care sunt în biroul ăsta minuscule în loc să mă aflu în biroul măreț și impresionant de la bancă o să fie în Irlanda cu voi toți ceilalți?

- Matthew? Bine, sigur că o să fie acolo, dar aici nu este vorba despre tine și Matthew. Ci despre buni.

Este vorba despre Susie și Mack care reușesc în sfârșit să celebreze căsătoria lor și despre Susie care a reușit să învingă cancerul. Concentrează-te asupra acestor chestii. Petrece-ți timpul cu noi ceilalți. Nici nu o să fii nevoită să dai ochii cu Matthew dacă nu vrei.

Aceea era problema, bineînțeles. Voia să dea ochii cu Matthew. Voia să se arunce în brațele lui, să-l târască în cel mai mare și mai moale pat din puf și să facă sex așa cum știa ea. Bărbatul acela era ca un drog de care devenise dependentă, unul de care nu reușise să scape, oricât de mult se străduise.

- Jess, nici nu-ți dai seama cât de mult vreau să merg cu voi, dar pur și simplu nu pot. Momentul este total nepotrivit.

Prietena ei îi aruncă o privire înțelegătoare plină de compasiune.

- Pentru că ești încă îndrăgostită de el, nu-i așa?

- Absolut deloc, răspunse Laila apăsător. Ce a fost între mine și Matthew nu a avut nici o legătură cu dragostea.

Pe chipul lui Jess se iți un zâmbet larg.

- Pe cine încerci să convingi, draga mea prietenă? Pe mine sau pe tine?

- Pe tine, bineînțeles, insistă Laila. Eu știu ce simt.

- Știi ce vrei să simți, o corectă Jess. Dar nu prea funcționează, nu-i așa? Nu poți să ți-l scoți minte. Nicidecum.

Laila voia să nege, dar Jess avea dreptate. Nu putea să rostească o minciună pe față, așa că spuse:

- Uite ce e, am fost de acord să lucrez pentru tine la han. Mulțumește-te cu o singură victorie și lasă-mă.

Jess se ridică politicos de pe scaun, porni spre ușă, apoi se întoarse.

- Știi că este nefericit, nu? spuse cu blândețe ezitând în pragul ușii, iar lovitura finală veni imediat. Știu că vărul meu are defectele lui. Dumnezeu mi-e martor, are o lungă istorie de cuceritor, de afemeiat, cum vrei tu să-i

spui, dar cu tine a fost altceva, Laila. Chiar a fost altceva. Iar eu nu prea pricep de ce sunteți amândoi nefericiți când nu ar trebui să fie așa.

- Așa trebuie să stea lucrurile, sublinie din nou Laila, neclintită. Nu ar fi trebuit să ne băgăm în povestea asta încă de la bun început. Toată relația noastră a fost o nebunie, ca un soi de fantezie. Matthew este cu mult mai tânăr decât mine. Nu ar fi durat în nici un caz. Pentru el a fost doar o pasiune de moment. Dacă nu i-aș fi pus eu capăt, i-ar fi pus el în cele din urmă. Așa a fost mai bine.

- Cine zice?

- Eu zic, replică Laila, susținând cu calm privirea prietenei ei.

În mod evident Jess nu o credea. Iar Laila nu prea reușea să se convingă pe sine. Totuși, știa că trebuia să o facă. Era singura cale prin care va fi în stare să-și vadă mai departe de viața ei.

- Matthew O'Brien, zău că dacă nu îndrepti lucrurile cu Laila, nu o să te iert niciodată, declară Susie care era în picioare aplecată peste biroul fratelui ei, privindu-l încruntată.

Matthew îi aruncă la rândul lui o privire încruntată.

- Nu la serviciu, Susie, o avertiză el. Nu discutăm despre viața mea personală aici. Vorbesc serios.

Firesc, ea îl ignoră.

- Nu-ți dau voie să-mi strici călătoria asta din luna de miere, ca să nu mai vorbim de faptul că buni se va simți îngrozitor dacă tu o să umbli nefericit de colo-colo în Irlanda, fiindu-ți dor de Laila.

- Nu o să umblu de colo-colo nefericit. Promit.

Auzind asigurările lui, se încruntă doar. El oftă.

- Nu e destul pentru tine că doctorul ți-a dat patalama la mână că ești sănătoasă, iar căsnicia ta cu Mack este solidă? o întrebă Matthew cu tristețe. Chiar trebuie să te amesteci și în viața mea?

- De fapt, nu despre tine este vorba. Vorbim despre mine și fericirea mea. Vreau să fie perfectă călătoria lui buni în Irlanda, și nu va fi așa dacă nu va fi acolo toată familia - familia extinsă.

El împinse deoparte proiectul arhitectural pe care ar fi trebuit să-l termine cu mai multe zile în urmă. În ultimul timp nu se putea concentra deloc. Întâlni privirea surorii lui.

- Uite ce e, nimeni nu vrea mai mult ca mine să vină Laila în Irlanda, recunosc eu. Plănuisem să o cer în căsătorie în ajunul Crăciunului, dacă îți mai amintești. E clar că nu se mai pune problema, din moment ce nici măcar nu vrea să stea de vorbă cu mine. Dacă încerc să o conving să meargă, o să mă refuze categoric. Dacă prezența ei este atât de importantă, roagă pe altcineva să o facă.

- Am trimis-o deja pe Jess, recunosc eu Susie. N-a reușit.

- Dar Trace? În mod sigur fratele ei ar putea să-i bage un pic mințile în cap.

- Nu vorbește deloc cu el. L-a pus în aceeași oală cu părinții ei. În momentul ăsta, ei toți sunt dușmanii. Nici măcar nu o sună înapoi pe Abby, iar acelea erau telefoane legate de serviciu. S-a rupt practic de toată lumea. Îl privi cu o expresie serioasă. Îmi fac griji pentru ea, Matthew. Dacă îți pasă cu adevărat de ea, ar trebui să-ți faci și tu.

Matthew oftă, știind că era măcar în parte răspunzător pentru izolarea Lailei.

- Cum s-a transformat toată povestea asta într-o asemenea porcărie?

Susie nu ezită.

- Pentru că voi doi ați ținut ascunsă relația voastră de toată lumea, răspunse prompt, întotdeauna dornică să enumere numeroasele lui defecte, așa cum le vedea ea. V-ați furișat prin oraș cine știe cât timp, ca un cuplu

de infractori. Prin urmare, toată lumea a tras concluzia că până și tu știai că relația voastră era într-un fel o greșeală. A făcut să pară că era doar o altă aventură prost-tească pentru tine și că Laila s-a simțit prost să fie încă una dintre cuceririle tale. Dacă ai fi fost sincer încă de la bun început...

- Eu am vrut ca totul să fie pe față, i-o reteză el. Laila era de părere că este o idee proastă. Mi se pare că a avut dreptate. În clipa în care părinții ei anști au aflat ce se întâmplă, s-a dezlănțuit iadul.

- În fine, spuse Susie nelăsându-se deloc influențată de adevăr sau de logică. Tu ești singurul care poate să o faci să înțeleagă. Cere-ți scuze, târăște-te în genunchi, imploră, fă-o să se simtă copleșită de vinovăție arătându-i că excursia nu va fi la fel fără ea, fă tot ce crezi că trebuie. Numai să nu accepți un refuz. Trebuie să o faci să vină în Irlanda. Ai convins-o să se culce cu tine, ceea ce, știind cât este de rațională de obicei, probabil înseamnă că ai fost nevoit să-ți folosești din plin farmecul. În mod sigur vei reuși să o convingi să meargă într-o vacanță în familie.

- Singurul mod în care probabil aș reuși să o determin ar fi să-i spun că eu rămân acasă, replică el pe un ton pragmatic.

- Nici vorbă, spuse Susie apăsător. Găsește altă cale. Vorbesc serios, Matthew. O iubești. Ea te iubește. Impasul ăsta trebuie să ia sfârșit. Îl fixă cu privirea. Mă aștept să rezolvi problema. Nu mă dezamăgi.

Și cu asta, ieși grăbită din birou. Privi lung după ea, întrebându-se când se transformase într-o femeie atât de dură, atât de sigură de convingerile ei. Probabil că avea o mare legătură cu tăria de caracter și hotărârea pe care le găsisese ca să lupte împotriva cancerului ovarian, să supraviețuiască contrar tuturor așteptărilor. Aproape nimic nu o mai speria, și cu siguranță nu fratele ei.

Cu câteva luni în urmă, ar fi spus că împărtășește firea cutezătoare și hotărâtă a surorii lui. În fața refuzului inflexibil al Lailei, după încăpățânarea cu care insistă că își vor distruge inevitabil viețile, nu mai era nici pe jumătate atât de sigur pe el. Crezuse că vor putea să înfrunte consecințele după ce lumea avea să afle despre relația lor, dar nu reușiseră. Laila nici măcar nu dorise să încerce. Abia mai rezistase câteva săptămâni până când puseseră capăt relației.

Lui i se păruse că atitudinea ei este enervantă, jignitoare și umilitoare. După părerea lui transformase ceea ce avuseseră ei în ceva banal. Ceea ce însă nu reușise să înțeleagă era de ce cu toate acestea o iubea.

Însă avea și el mândria lui. Nici nu se punea problema să se umilească în fața ei, să-și ceară iertare, să o implore, toate chestiile alea pe care i le recomandase sora lui. Își pusese inima pe tavă. Își pledase cauza. De mai multe ori, de fapt. Dacă nu fusese de ajuns, atunci de ce s-ar întoarce pentru o nouă înfrângere?

În plus, să fie în Irlanda cu Laila, știind că intenționase să facă din acea călătorie cea mai romantică vacanță a vieții lor, că plănuise să o ceară în căsătorie în ajunul Crăciunului.... ar fi un chin, iar el nu era masochist. Era călătoria lui Susie. Dacă voia să vină și Laila, atunci trebuia să găsească o modalitate de a o convinge să meargă.

Și dacă venea? Ei bine, o să-și facă griji în legătură cu asta numai dacă Susie reușea să facă un miracol de sărbători.

- Ei? întrebă pe un ton imperativ Nell O'Brien care stătea în bucătăria confortabilă cu două dintre iubitele ei nepoate. Ceaiul irlandez pentru micul dejun era tare, iar cornurile cu afine erau proaspăt scoase din cuptor.

Le trimisese în misiune personală pe Jess și Susie să rezolve impasul acesta ridicol dintre Matthew și Laila,

dar era limpede după expresiile lor bulversate că dăduseră greș.

- Laila refuză să meargă, recunoscuse Jess. Știu că vrea, dar e la fel de încăpățânată ca toți din familia O'Brien.

- În ce-l privește pe fratele meu, spuse Susie, chiar suferă că a fost părăsit. Oricât de mult își dorește ca Laila să vină cu noi, toți ceilalți, în Irlanda, refuză să facă cel mai mic gest să se asigure că vine și ea. Scutură din cap. Bărbații și mândria lor prostească! Doamne ferește!

Nell știa prea bine ce voia să spună Susie. Nepoții ei moșteniseră o mulțime de calități grozave de la părinții lor și de la ea, dar încăpățânarea nu se număra printre ele. Din păcate, toți dădeau dovadă de ea, din belșug. Bănuia că în anumite situații era de ajutor, le dădea forța să continue și hotărârea de a face față multor situații dificile de criză, dar în majoritatea cazurilor stătea în calea fericirii lor. Le-ar fi fost infinit mai bine cu ceva mai multă toleranță și ceva mai puțină căpoșenie.

- Are vreuna din voi vreo idee? întrebă. Nu o să las pe nimeni să strice călătoria asta familială pentru că ne gândim toți la singura persoană care nu este cu noi.

- Nu cred că Laila se consideră indispensabilă, spuse Jess. Și nici membră a familiei. În ultima vreme are o părere foarte proastă despre sine însăși și despre judecata ei. Și nici nu prea are la inimă vreun O'Brien sau ceva care are vreo legătură cu această familie.

- Se disprețuiește pentru că s-a îndrăgostit de Matthew? întrebă Nell neîncrezătoare. Prostii! Recunosc că la început am avut unele rezerve când am auzit despre ei doi, dar era potrivită pentru el. Oricine își dădea seama de asta. Se gândea la nepotul ei și la schimbările pe care le văzuse la el după ce începuse relația cu Laila. Ea l-a potolit, l-a făcut să-și dorească să se așeze la casa lui. Cred că a funcționat la fel de bine și în sens invers. Viața ei avea nevoie să fie scuturată un pic după ce a crescut cu un tată ca scorțosul ăla bătrân de Lawrence Riley,

încercând să-i satisfacă așteptările învechite. Numai reacția lui legată de relația ei cu un bărbat admirabil ca Matthew vorbește de la sine despre cât de demodat este. Datorită lui Matthew a căpătat puțină culoare în obraji și strălucire în privire. Lawrence ar fi trebuit să fie încântat pentru asta, nu să-i condamne pe amândoi. Le aruncă nepoatelor sale o privire deconcertată. Ce fel de om nu pune mai presus de orice fericirea fiicei lui?

- Nu cred că domnul Riley dă doi bani pe altceva în afară de binele băncii, spuse Jess. Uite cum i-a forțat mâna lui Trace să lucreze acolo, deși toată lumea își dădea seama cât de nemulțumit era. Îi place la nebunie să facă design grafic. Slavă Domnului, a reușit să se întoarcă la asta.

- Ei bine, e timpul ca domnul Riley să se gândească la ce este bine pentru Laila, spuse Susie vehement. Și nu există nici o îndoială că fratele meu era foarte potrivit pentru ea. Prima oară când i-am văzut împreună și am depășit șocul, mi-am dat seama cât de perfecți sunt unul pentru celălalt. Se completau unul pe altul, exact cum ai spus tu, buni. Matthew nu putea să-și ia ochii de la ea, iar Laila avea un aer adolescentin. Roșea tot timpul. Se opri, gânditoare. Sigur, e posibil să fi fost și din cauza vinului pe care o îmboldeam să-l bea ca să o fac să se deschidă și să-mi spună ce se întâmplă.

Jess aprobă calm cu o mișcare din cap.

- Deci, suntem toate de acord că adevărata problemă aici este domnul Riley, da?

- Mie așa mi se pare, zise Susie.

- Bine, atunci, spuse Jess. Credeți că dacă tatăl Lailei se răzgândește și poate le dă binecuvântarea, ar ajuta?

Nell clătină din cap.

- Ar fi ca și cum ai pune un lup să-și schimbe părul. Lawrence nu și-a recunoscut în viața lui o greșală. Aproape că a dezmoștenit-o public pe Laila. Nu va da înapoi.

- Poate doamna Riley, începu Susie, dar Nell clătină din nou din cap.

- Este o doamnă minunată, dar a făcut întotdeauna exact ce s-a așteptat soțul ei să facă, replică Nell.

- Atunci ai putea tu să vorbești cu el, sugeră Jess. Pe tine te-ar asculta. Sau poate tata.

- Nu prea cred că vrem ca Mick să fie amestecat în asta, spuse Nell repede. În general, când se bagă el există urmări nedorite. Deși lucrurile se rezolvă până la urmă, de obicei se întâmplă în ciuda tatălui tău, nu datorită lui.

- Sunt de acord, spuse Susie. Unchiul Mick este bine intenționat, dar implicarea lui nu este o idee bună. Sunt sigură că înțelegi chestia asta, Jess.

- Hei, sunt dispusă să iau în considerare orice opțiune, sublinie Jess. Nu-l scoateți din discuție pe tata numai pentru că ne-a enervat un pic. Este unul dintre puținii oameni din oraș cu mai multă putere decât Lawrence Riley. Oamenii îl respectă, chiar și domnul Riley. Fac pariu că tata ar putea să schimbe toată povestea asta dacă le-ar spune vreo câteva vorbe oamenilor potriviți, și i-ar convinge să vorbească cu domnul Riley.

- Adevărat, spuse Nell. Dar cred că această situație necesită mai multă subtilitate decât are Mick, dragul de el. Presupun că depinde de mine.

Amândouă nepoatele ei păreau ușurate.

- Ce ai de gând să faci? întrebă Susie, cu ochii strălucind de curiozitate. Vreo șmecherie ceva, un șiretlic, nu?

Nell le aruncă o privire dojenitoare și le admonestă:

- Șmecheriile și șiretlicurile sunt lucruri pe care nu le accept.

Cele două tinere râseră, fără să răspundă. Nell ridică din umeri.

- Bine. Nu în mod obișnuit, spuse ea pe un ton sfios.

La urma urmelor, era inutil să toarne gogoși când toată lumea știa că este un izvor nesecat de trucuri de pețire, la fel ca toți din familie.

- Ce ai de gând să faci, buni? o îmboldi Jess.

- O să trebuiască să mă gândesc un pic, murmură Nell, apoi își privi pe rând nepoatele iubite. Dar această vacanță a familiei O'Brien o să se termine cu căsătoria cuiva, indiferent ce va trebui să fac ca să fiu sigură că așa se va întâmpla.

capitolul 2

Laila stătea la fereastra noului ei birou în hanul de la Eagle Point și urmărea cum se rostogolesc spre mal valurile cu creste albe în Golful Chesapeake. Era aici doar de câteva zile, dar știa că nu o să se plictisească niciodată de priveliștea aceea.

- Surioară?

Se răsuci iute la sunetul vocii lui Trace, pregătită să-l întâmpine cu o privire încruntată.

- Ce dorești?

- Trebuie să stăm de vorbă, spuse el pe un ton ferm și intră în birou, închizând ușa în urma lui.

- Nu pot să-mi imaginez ce am avea de discutat. Ți-ai exprimat foarte clar părerea despre relația mea cu Matthew. Pe lângă asta, i-ai stârnit și pe mama, și pe tata. Îl privi acuzator. Știm amândoi cum s-a terminat povestea.

- Îmi pare rău, spuse el cu sinceritate. Nu m-am așteptat nici o clipă ca lucrurile să scape atât de tare de sub control. Eram îngrijorat pentru tine și am crezut că aveau dreptul să știe. Avea un aer stânjenit. Ar fi trebuit să prevăd că tata o să-ți facă morală și o să spună ceva care să-ți forțeze mâna.

- Da, ar fi trebuit.

- Totuși, demisia a fost un gest destul de pripit și impulsiv, Laila.

- Ai început, mormăi ea.

- Bine, îți fac morală, recunosc el. Dar nu crezi că ar trebui să te mai gândești la decizia de a-ți lăsa serviciul? Poate să încerci să te împaci cu tata? Din câte îmi amintesc, nu voiai decât o șansă ca să preiei conducerea băncii de la tata într-o bună zi.

- Ei bine, nu se va întâmpla niciodată, spuse ea cu glas sfârșit. Am acceptat acest lucru. Nu vei reuși să intervii și să îndrepti situația de data asta, Trace. E limpede că tata nu mă vrea acolo. Nu m-a vrut niciodată, iar eu i-am oferit scuza perfectă ca acest lucru să devină oficial.

- Nu te-a concediat, îi reaminti Trace. Tu ți-ai dat demisia.

- Ei, hai, te rog, protestă ea. În situația de față, nu este decât un amănunt. Incidentul era iminent. Tu nu l-ai auzit. M-a tratat ca și când nu aveam deloc creier, ca și când faptul că mă întâlneam cu Matthew era la fel de rău ca furtul economiilor de o viață ale unor bătrâni. Ce altă opțiune aveam? Mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să-mi apăr cauza în fața lui. Dacă nu ar fi fost legat de asta, ar fi survenit altceva.

Trace avea același aer consternat.

- Laila, fii rezonabilă. Totul ține de trecut. Nu mai ești cu Matthew. Am dreptate, nu? Spune-i tatei. Ar schimba complet situația.

Se încruntă la el.

- Nu, zău, Trace. Nimic din toate astea nu are legătură cu mine sau cu Matthew. Tata îl vrea în postul acela pe fiul răătăcitor, nu pe mine.

- Ocazia aia s-a dus, replică fratele ei cu însuflețire. Tata știe asta.

Ea zâmbi.

- Nu crezi cu adevărat acest lucru, nu-i așa? De când am plecat eu, de câte ori te-a sunat cu vreo criză pe care numai tu o puteai rezolva? Compară asta cu faptul că nu m-a căutat niciodată, nici pentru probleme personale, nici profesionale.

Trace îi aruncă o privire plină de regrete.

- Bine, ai dreptate. Tata nu a renunțat de tot să încerce să mă ademenească înapoi, dar asta nu înseamnă că intenționez să mă întorc. Tu ai fost făcută pentru

postul acela, Laila. Și eu, și tu știm asta. Știe și tata, când nu este absurd.

Ea nu putea să nege că era adevărat. În mod ironic, instinctul ei pentru numere, socoteli și tranzacții bancare se perfecționase lângă tatăl ei, deși nu-i ajutase la nimic. Poate că avea o reală aptitudine. Poate că pur și simplu tânjise după atenția și aprobarea lui. Și uite unde o dusesse asta, medita ea sarcastic.

- Da, eram perfectă pentru post, admise. Dar în ceea ce-l privește pe tata, nu voi fi niciodată suficient de bună. Nu am de gând să accept acest lucru. Mi-am văzut de viață. Nu am de gând să mă mai străduiesc să demonstrez ceva niciodată. Pot să mă descurc decent și din contabilitate.

- Nu este vorba despre câștigat un salariu decent, insistă Trace. Este vorba să faci ceea ce îți place atât de mult, ceea ce ai fost menită să faci. Nu te da bătută, Laila.

- Nu mă dau bătută. Accept inevitabilul. Dacă aș fi făcut acest lucru cu ani în urmă, viața mea ar fi fost mult mai puțin frustrantă.

Trace se încruntă.

- Ești sigură de acest lucru?

- Sută la sută, răspunse e cu un glas care spera că sună total convingător.

- Dacă spui tu, replică el sceptic. Și chiar s-a terminat relația cu Matthew?

- Chiar s-a terminat. Poți să respiri ușurat. Sora ta nu mai este interesată să dezonoreze numele familiei.

Reacția ei păru să-l nemulțumească.

- Nu era vorba despre mine sau despre numele familiei, spuse cu o frustrare evidentă. Cum ai putut chiar și să te gândești la asta? Pur și simplu, nu am vrut ca Matthew să-ți sucească mințile.

- Ei bine, acum nu-și mai bagă nasul pe nicăieri. Ar trebui să fii încântat.

El făcu o grimasă.

- O să găsești bărbatul potrivit, spuse încercând să o facă să se simtă mai bine. Aș putea să o rog pe Abby...

- Nici să nu te gândești! îi spuse îngrozită, pe un ton poruncitor. Nu vreau ca soția ta să aranjeze să-mi defileze prin fața ochilor o mulțime de bărbați.

- Era doar un gând, spuse el pe un ton defensiv. Am sentimentul că este vina mea pentru tu ești nefericită.

„Nu sunt nefericită”, insistă ea. „Sunt într-o perioadă de tranziție.” Era mulțumită de acest cuvânt. Descria exact în ce punct se afla ea în viață, undeva între fericirea la care nu se așteptase niciodată și viitorul nesigur care era undeva după colț.

Trace se ridică, aparent mulțumit.

- Atunci, ne-am împăcat, da?

Ea oftă și traversă încăperea. Cu toate defectele lui enervante, era un frate bun. Unul din cei mai buni.

- Sigur că ne-am împăcat, spuse, strângându-l tare în brațe. Numai încearcă să nu uiți că ești un Riley, nu un O'Brien. Nu e punctul tău forte să te amesteci în treburile altora. De data asta când te-ai amestecat a ieșit o porcărie.

- Îți repet, îmi pare foarte, foarte rău, spuse el spăsit, și în ochii lui se văzu o licărire. La privirea ei sceptică însă, spuse: În fine, îmi pare rău măcar un pic. Cred că poți găsi pe cineva mult mai bun decât Matthew.

- Probabil că ar trebui să pleci înainte să mă simt obligată să încep cu tine o dispută despre asta, replică ea.

- Te iubesc.

- Și eu pe tine, spuse ea petrecându-l cu privirea.

Câteva clipe mai târziu, îl văzu de la fereastră cum traversează peluza hanului și se îndreaptă spre plajă ca să meargă pe mal până la casa pe care o cumpăraseră pentru el, Abby și cele două fiice vitrege, gemene. Fluiera, în mod evident mulțumit că vizita făcută Lailei fusese

un succes, că relația lor fusese reparată, chiar dacă nu și a ei cu tatăl lor.

Ea clătină din cap. Știa că fratele ei o iubește, știa că vrea să fie fericită, dar nu înțelegea nici în ruptul capului ce ar trebui pentru ca să se întâmple asta. Dacă ar fi înțeles, și-ar fi dat seama că șansa ei cea mai bună la fericire era cu bărbatul pe care îl dezaprobase atât de vocal. Nu că ar fi intenționat să recunoască un astfel de lucru în fața lui Trace sau a altcuiva. Abia dacă era în stare să recunoască pentru ea însăși.

După o oră frustrantă de cumpărături pentru sărbători, în care fusese total lipsită de interes și entuziasm, Laila mânca o cină solitară la localul lui Sally, când ridicând privirea o văzu pe Nell O'Brien în picioare lângă masa ei. Locul era ticsit cu alți cumpărători, în difuzoarele de aici și din toate magazinele din oraș se auzeau colinde, ceea ce o făcea pe Laila să se simtă mai singură și mai prost dispusă decât fusese vreodată. Abia se atinsese de mâncare, care se răcise deja și era neapetisantă.

- Se poate? întrebă Nell, arătând spre scaunul liber din fața Lailei. Zău că sunt aproape epuizată după atâtea cumpărături de Crăciun, și abia am început.

- Bineînțeles. Ia loc, spuse Laila. Spune-mi de ce naiba faci cumpărături aici când o să vă petreceți sărbătorile la Dublin?

- Ei, știi cum este, răspunse Nell după ce comandă o ceașcă de ceai și un bol de supă de vită cu legume făcută de casă la localul lui Sally. Sunt nenumărați oameni care probabil așteaptă o atenție. Mulți dintre ei nu mai au familie alături, așa că depinde de prieteni, așa ca mine, să se asigure că nu sunt uitați.

- Nu ar fi mai mulțumiți cu un cadou din Irlanda? o iscodi Laila.

Nell chicoti.

- Oh, probabil că se așteaptă și la asta, chiar dacă este ceva simbolic, ca să știe că m-am gândit la ei. Presupun că o să mă întorc cu o mulțime de fulare moi de lână care vor fi perfecte pentru iarna rece din Chesapeake Shores.

Laila ezită. Ea adusese vorba despre Irlanda, dar de fapt nu era sigură că era o chestiune pe care ar trebui să o discute. Era un subiect periculos, mai ales pentru ea. Și totuși, nu avea nici un rost să pretindă că nu mai erau decât două săptămâni până la marea vacanță în familie.

- Probabil că ești foarte încântată de călătoria asta, spuse, având grijă cum își alege cuvintele. Spera că Nell nu vedea prin indiferența și degajarea pe care se străduia ea să le afișeze. Cât a trecut de când nu ai mai fost acolo?

Expresia lui Nell deveni nostalgică.

- Ultima oară a fost cu un an înainte să moară soțul meu, deci foarte mult timp. Abia aștept să fac o ultimă vizită, să-i văd pe puținii prieteni care au mai rămas și să le arăt câteva din locurile mele preferate nepoților și strănepoților mei. Vreau să înțeleagă de unde a venit familia lor. N-oi fi crescut eu în Irlanda, așa cum s-a întâmplat cu strămoșii mei, dar este în sângele meu și al descendenților mei. Am știut de prima dată când am pășit pe pământ irlandez.

- Știu că Jess abia așteaptă, spuse Laila. Practic numai despre asta a vorbit ultima oară când am stat de vorbă.

Sigur, scopul real fusese să o convingă pe Laila să meargă și ea, dar era un subiect care era mai bine să fie trecut sub tăcere.

- Cred că ea și Susie sunt aproape la fel de nerăbdătoare ca mine, fu de acord Nell. Știi, nimic nu se compară cu Irlanda în perioada Crăciunului. Sunt atât de multe decorațiuni. Acolo în mod special laurii sunt din abundență. Ferestrele sunt luminate de lumânări, întâmpinând vesel vecinii. Ochii i se umplură de încântare.

Sunt atât de multe tradiții minunate de care îmi este dor. Părinții mei au încercat să mențină aici o parte din ele vii, dar nu este același lucru. Nu mi-am dat seama de acest lucru decât atunci când am fost să locuiesc cu bunicul pentru un an. Vizitele vara erau una, dar să fii acolo în toate anotimpurile, mai ales de Crăciun, era ceva magic.

- Mi-ar plăcea... începu Laila, apoi se opri, scuturând din cap.

Chipul lui Nell se luminează.

- Ce ți-ar plăcea, draga mea? Să poți să fii și tu acolo? Ar trebui. Ne-ar plăcea grozav să mergi. Într-un fel, faci parte din familie.

Laila oftă.

- Nu chiar.

- Ești sora lui Trace, nu? Și cumnata lui Abby. Ai fost în casa lui Mick și a mea de nenumărate ori, practic de când ai început să mergi. După părerea mea, asta înseamnă că ești din familie.

Laila constată că nu făcuse nici o referire la relația trecută dintre ea și Matthew. În mod evident, până și Nell înțelegea că fusese vorba de ceva mai mult decât o pasiune trecătoare.

- Jess mi-a zis că aș fi bine-venită, dar m-aș simți stânjenită, recunosc Laila.

- Sper că nu din cauza lui Matthew. Nu are nimeni nimic împotriva ta, spuse Nell.

Pe Laila o iritară cuvintele folosite.

- Împotriva mea? repetă ea. Știu că cei din familia O'Brien sunt uniți, dar de ce ar avea cineva ceva împotriva mea pentru ce s-a întâmplat?

- Păi, tu ai fost cea care i-a dat papucii, la urma urmelor, spuse Nell, pe un ton pragmatic. Loialitatea familială ne plasează în mod cert de partea lui, deși știu că probabil ai avut motivele tale. Însă cu toții înțelegem că relația asta nu a fost să fie. Nu există resentimente.

Laila știa că ar trebui să-și muște limba, dar nu putea să lase comentariul să treacă fără să riposteze.

- Fără supărare, dar și Matthew este răspunzător pentru ce s-a întâmplat. Nu este chiar un sfânt.

Nell chicoti.

- Nu chiar, răspunse afabil. Oricât de mult îl iubesc, n-aș sugera vreodată așa ceva.

- Atunci de ce am sentimentul că arunci asupra mea toată vina pentru ce s-a întâmplat?

Nell o privi cu bunăvoință.

- Așa a sunat? N-am intenționat. Știu la fel de bine ca toți ceilalți cât de imposibil poate fi nepotul meu. Sunt convinsă că trebuie să fi făcut ceva absolut scandalos pentru ca o femeie drăguță și politicoasă ca tine să-l lase baltă așa cum ai făcut tu.

- Nu l-am lăsat baltă, insistă Laila pe un ton ferm. A fost o hotărâre luată de amândoi.

Mai mult sau mai puțin, în orice caz. Ea spusese că era imposibil să continue să se vadă, iar el fusese de acord. Îi displicuse chestia asta, tot atât de mult cât îi displicuse atitudinea disprețuitoare, inflexibilă a tatălui ei și prăpastia care se crease.

Nell avea un aer surprins.

- Zău? În mod sigur Matthew părea să dea impresia că... În fine, nu contează. Probabil că am înțeles eu greșit.

Laila se încruntă.

- Ce anume a spus Matthew?

- Că el plătește prețul pentru comportamentul ridicol al tatălui tău, că dintr-un anumit punct de vedere încă vrei să reintri în grațiile tatălui tău și că primul pas era să-l scoți pe el din viața ta. Ridică din umeri. Pot să înțeleg cum a fost posibil să ajungă la concluzia aceea. Una peste alta, tatăl tău nu este un tip îngăduitor, nu?

- Nu, nu este, dar ideea că m-am despărțit de Matthew ca să-l calmez pe tata este o prostie, spuse Laila

indignată. Nici măcar nu vorbesc cu tata, darămite să încerc să-l împac. El nu are nici o legătură cu povestea asta. S-a sfârșit cu încercările mele de a mă da peste cap ca să-l mulțumesc pe el.

- Sper că este adevărat, spuse Nell cu blândețe. Laila, ești o femeie inteligentă, civilizată. Ar trebui să iei singură deciziile, mai ales când vine vorba despre alegerea bărbatului pe care îl iubești.

- Și exact asta am făcut, replică Laila cu însuflețire. Am decis că Matthew nu este deloc potrivit pentru mine. El a fost de acord.

- Dacă spui tu, murmură Nell.

Părea că se străduiește să-și reprime un zâmbet.

Lailei nu-i venea să creadă că Matthew umbla prin oraș psihanalizând-o pe ea. Nu era asta domeniul lui Will Lincoln? Soțul lui Jess era psihologul familiei.

- Trebuie să plec, spuse Laila brusc.

Se ridică, scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel și o puse pe masă. Deși ar fi vrut să iasă ca o vijelie, bunele maniere o făcură să se aplece și să o sărute pe Nell pe obraz. Nimic din toate astea nu era din vina ei, ea nu făcea decât să repete cine știe ce prostii îi băgase Matthew în cap.

- Dacă nu ne mai vedem înainte să plecați, sper din suflet să vă simțiți minunat acolo.

- Crăciun fericit și ție, draga mea, răspunse Nell.

Fericit? Laila nu-și închipuia nimic mai improbabil, dar în momentul acela nu era preocupată de spiritul sărbătorilor. Nu, ceea ce conta acum pentru ea era să lămurească lucrurile cu exasperantul și aparent gură-spartă de Matthew O'Brien, înainte să apuce să întoarcă tot orașul împotriva ei.

Ultima persoană pe care Matthew se aștepta să o găsească la ușa lui într-o seară rece de decembrie era Laila. Tremura, fie de frig, fie de indignare. Judecând după

scânteile care îi scăpărau din priviri când deschise ușa, probabil că de indignare.

- Cum îndrăznești?! spuse ea și trecu pe lângă el, aruncându-și paltonul în direcția unui scaun.

Rată, dar îl lăsă acolo unde aterizase.

Când se răsuci cu fața spre el, ochii îi aruncau scântei. Nu mai văzuse atâta patimă în ei de când făcuseră dragoste ultima oară. Așa cum era acum plină de înflăcărare, îi amintea de o zeitățe mitologică - maiestuoasă, puternică și extrem de seducătoare. Își înfipse mâinile adânc în buzunare ca să nu le întindă spre ea și să o ia în brațe.

- Pot să te ajut cu ceva? o chestionă el cu blândețe. Pari supărată.

- Tocmai am avut o conversație fascinantă cu bunica ta, îl informă ea. Se pare că ea, și probabil toată lumea din oraș, trăiește cu impresia că ți-am dat papucii, că bietul Matthew nu a făcut nimic ca să merite așa ceva.

- Dar chiar mi-ai dat papucii, replică el cu sinceritate.

- Am căzut de acord, insistă ea, iar el începu să se simtă un pic amețit de la plimbarea ei agitată înainte și înapoi.

El clătină din cap.

- Îmi pare rău că te contrazic, scumpo, dar ai spus că s-a terminat, m-ai dat afară din apartament și mi-ai zis să nu mă mai prinzi la ușa ta vreodată.

Ea se încruntă, probabil iritată de felul în care prezenta el cele întâmplări.

- N-a fost nici pe departe atât de dramatic, spuse ea.

- Ba cam așa, insistă el, amuzat fără să vrea că ea găsise o cale să se transforme în victimă în toată povestea.

- Dar ai fost de acord că s-a terminat între noi, răspundea ea.

- Nu, am spus că nu are rost să mă cert cu tine când ești irațională. Atunci mi-ai trântit ușa în nas.

- În fine, sigur că ți-am trântit-o, i-o întoarse ea iritată. Cine vrea să fie făcută irațională de un bărbat condescendent? Și doar așa, pentru știința ta, nu sunt niciodată irațională. Am analizat serios toată situația și am ajuns la o concluzie rațională.

- Nu și din punctul meu de vedere, dar cu siguranță păraai convinsă de ceea ce spuneai. Nu este de mirare că te-am luat în serios și m-am ținut departe de tine.

Părea surprinsă de răspunsul lui, căci nu se gândise că evitând-o el nu făcea decât să se conformeze cerinței ei.

- Altădată nu ai fost convins de sinceritatea mea.

O privi derutat auzind nota surprinzătoare de melancolie din vocea ei.

- Voiai să mă cert cu tine, să continui să mă întorc, deși îmi spuseseseși foarte clar să nu mai vin?

Ea suspină și se așeză pe marginea canapelei, cu o expresie pierdută. Aerul ei de vulnerabilitate făcu să i se strângă stomacul.

- Sunt absolut ridicolă, nu? spuse. Nu sunt genul de femeie nehotărâtă și neîncrezătoare în ea însăși. În orice caz, nu am fost până când am început relația cu tine. Mă zăpăcești din cale-afară, Matthew, și ca să fiu perfect sinceră, nu prea îmi place asta.

El stătea la o distanță sigură de ea ca să evite tentația de a profita de toate semnalele amestecate pe care i le trimitea. Ar fi o greșală să o ia în brațe. Răspunsul nu era nici sexul, nu de data asta. Deși între ei sexul era absolut uluitor, nu le-ar rezolva problema. Dacă o voia din nou în viața lui, trebuia să găsească altă cale.

- De înțeles, spuse încetișor. Ești genul de femeie căreia îi place să dețină controlul.

Ea îi aruncă o privire uimită, ca și când nu s-ar fi așteptat ca el să-și dea seama de asta. Apoi, fu zguduită de un suspin și mai puternic.

- Mi-a fost dor de tine, recunosc eu ea. Faptul că nu te-am văzut, că nu am vorbit cu tine mi-a dispăcut îngrozitor.

- Lipsa sexului? vră el să afle.

Îi aruncă o privire sarcastică.

- Da, și asta, Matthew.

- Păi dacă în seara asta ai venit pentru un rendez-vous amoros, n-ai noroc, spuse el. Nu mai fac chestii din astea. Îl privi cu neîncredere.

- De când?

- De când am crescut, m-am maturizat sau cum vrei să-i zici. Vezi tu, m-ai nenorocit pentru alte femei. Și, doar așa, pentru știința ta, nici nu sunt sigur că-mi place asta.

Ea rămase tăcută o vreme, apoi îl privi cu o expresie neajutorată, sau cel puțin atât de neajutorată cât ar fi afișat probabil vreodată o femeie cu aceeași forță extraordinară.

- Ce se întâmplă acum, Matthew? Eu tot mai cred că a fost bine că am plecat. Sau întâmplat atât de multe lucruri. Am pierdut atât de multe. Deja te-am învinovățit pe tine pentru toate astea. Cu timpul mi-am dat seama că resentimentele s-ar intensifica și ne-ar distruge. M-am gândit că ar fi mai bine să ne oprim înainte ca lucrurile să degenereze.

Uite și breșa pe care o aștepta el.

- Chiar vrei cu adevărat să știi ce cred eu?

- Bineînțeles.

- Cred că te-a cuprins panica și ai fugit pentru că depășiserăm cu mult zona ta de confort. Câtă vreme te-ai gândit că nu este decât sex, ți-era bine, dar pe urmă ți-ai lăsat serviciul de la bancă. Asta te-a speriat, fiindcă nu te-ai așteptat să conteze vreodată ceva sau cineva mai mult decât serviciul acela. Dar în mod evident eu am contat, și asta te-a speriat.

Auzind judecata lui, ea clipi, dar nici măcar nu încercă să nege.

- Ai vorbit cu Will? Parcă ai fi psiholog.

- Hei, se știe că am propriile mele păreri, protestă el. Dar, da, Will mi-a împărtășit câteva observații. La fel și Jess, Susie, unchiul Mick și cam toată lumea din familie. Suntem subiectul de discuție a întregului clan O'Brien de ceva vreme. Sincer, a început să devină obositor. Mi-ar plăcea ca frate-meu să se întâlnească din nou cu fost iubită a cumnatului meu ca să se concentreze asupra altcuiva în locul nostru.

Cu atenția pe moment abătută spre altceva, Laila îl privi uimită.

- Doar nu crezi cu adevărat că Luke și Kristen se potrivesc, nu? E pur și simplu o nebunie.

- O, Doamne, nu! Tocmai de asta este absolut perfect. Familia și-ar ieși din minți din cauza asta, iar pe noi ne-ar slăbi din chingi. Am putea să ne dăm seama de situație și fără amestecul lor bine intenționat.

Pe chipul ei trecu fugar o expresie în mod surprinzător plină de speranță.

- Atunci poate că aș putea să merg în Irlanda fără să am senzația că suntem puși sub lupă în fiecare clipă, spuse, apoi tresări. Scuză-mă. Uită că am spus asta. E imposibil să merg în Irlanda. Ar trimite totalmente mesajul greșit.

În ciuda faptului că ea retractă rapid, lui Matthew îi zvâcni inima brusc și neașteptat când ea aminti de călătoria de familie. Habar nu avea ce o adusesse aici în seara asta, dar nu putea să ruineze șansa asta minusculă cu vreo remarcă neatentă.

- De ce nu? Și tu faci parte din familie. Tuturor le-ar plăcea să fii acolo. Ca să fiu sincer, am primit o săpuneală serioasă pentru că tu te-ai hotărât să nu vii. Mi-ai face un serviciu, dar nu fiindcă mi-ai datora ceva, adăugă el repede.

- Nimic, spuse ea privindul amuzată.
- Spun doar că ar trebui să mergi. Eziți, apoi recunosc. De fapt, deja ți-am cumpărat bilet.
- Ea rămase cu gura căscată.
- Mi-ai cumpărat bilet?
- Cu multe luni în urmă, confirmă el. Fără posibilitatea de rambursare, așa că se pierde dacă nu te răzgândești. Știu cât detești să arunci banii pe fereastră. Practic este obligația ta să mergi.
- Aș putea să plătesc pentru bilet și apoi să-l folosesc altă dată, ripostă ea deși în privire i se citea o strălucire indiscutabilă de entuziasm.
- Și să plătești și toate taxele alea pentru schimbarea datei? Nu e prea economic, spuse el dojenitor.
- Și cum rămâne cu camera de hotel? La asta te-ai gândit? Sunt convinsă că deja toate sunt rezervate.
- Am rezervat o cameră pentru noi, dar pot să împart camera cu Luke, dacă preferi varianta asta. Nu e nici o problemă.
- Zău? Ai face tu asta?
- Ți-am mai spus că nu mă interesează numai trupul tău. Sunt gata să fac niște sacrificii ca să-ți dovedesc asta. Avea un aer de-a dreptul dezamăgit de aceste noutăți.
- Totuși, mă mai dorești încă, nu?
- Matthew nu se putu abține. Râse.
- Ești o femeie foarte contradictorie.
- Asta nu răspunde la întrebarea mea.
- Aș putea să-ți dovedesc cât de mult încă te doresc într-o jumătate de secundă, dar nu am de gând, spuse el, iar tonul lui era mult mai nobil decât dorința care îi pulsa în tot corpul. Dacă o luăm de la capăt, și simt că ar exista o posibilitate aici, atunci de data asta o facem așa cum trebuie. Gata cu întâlnirile înflăcărâte de la miezul nopții.
- Vrei să zici că fără sex?
- Părea puțin șocată de asta.

- Fără sex, confirmă el, abia reușind să rostească vorbele.

- Și ce-o să facem? întrebă ea, pe un ton uluit.

- Nu zău, asta e de-a dreptul jignitor, răspunse indignat. Se știe că purtăm conversații care te stimulează intelectual.

- Sigur, în pat, replică ea, apoi zâmbi larg. Dar poate ajungem la un compromis.

El părea fascinat de sugestie.

- La ce compromis?

- Am putea să stăm de vorbă *la început*.

Deși râse la ideea ei de compromis, Matthew refuză să bată în retragere.

- Nu, cred că o să facem cum spun eu. O să vii în Irlanda. Eu o să împart camera cu fratele meu. Și o să te curtez ca pe o doamnă fascinantă, așa cum ești, în văzul întregii familii.

- Nu mă dau atât de tare în vânt să fiu o doamnă, se plânse ea. De aceea relația cu tine a fost o schimbare atât de revigorantă. Tu m-ai văzut într-o lumină complet diferită, ca pe o femeie imprevizibilă căreia era imposibil să-i rezisti. Mi-a plăcut chestia asta.

- Ei, dacă vrei să știi, încă e foarte greu să-ți reziste cineva, dar o să mă descurc. O studie pe îndelete doar cu atâta pasiune în privire cât să-și sublinieze ideea. Astea sunt condițiile. Accepți sau nu?

- Bunica ta spune că nu există un loc mai frumos decât Irlanda în perioada Crăciunului, rosti ea fără bucurie în glas.

- Asta înseamnă că mergi?

Ea trase adânc aer în piept, îi întâlni privirea pe care i-o susținu o veșnicie, după cum i se păru, apoi, în cele din urmă dădu din cap că da.

- Da, merg cu voi.

Matthew rezistă tentației de a se ridica și de a țopăi de bucurie. Aveau să fie nenumărate ocazii pentru asta după ce ajungeau la Dublin.

Laila îi aruncă o privire ironică.

- Știi că am fost manipulați de un maestru, nu?

O privi cu o expresie derutată.

- Cine? Cum?

- Bunica ta, bineînțeles. Pe moment nu mi-am dat seama, dar fiecare cuvânt pe care mi l-a spus în seara asta la Sally a fost calculat în așa fel încât să mă facă să dau fuga aici și să te înfrunt. Clătină din cap. Credeam că sunt mai inteligentă.

Matthew o privi consolator.

- Să nu te simți prost. Cu toții am fost păcăliți de buni măcar o dată.

De data asta însă, îi era dator vândut bunici lui pentru că realizase ceea ce nimeni altcineva nu reușise. Pusese capăt impasului dintre el și Laila. Acum de el depindea să transforme relaxarea în ceva ce avea să dureze.

capitolul 3

Laila ajunsese în Dublin cu primul val al familiei O'Brien. Restul – Thomas și Connie, Jake și Bree, Connor și Heather, Kevin și Shanna – mai întârziase câteva zile. Erau atât de mulți, încât Mick închiriasse un microbuz ca să-i ducă la hotel după zborul de noapte.

Nu se știe cum Laila ajunsese să stea lângă Matthew, care se dovedea a fi un ghid surprinzător de iscusit. Îi arăta toate atracțiile turistice și spuse anecdotă după anecdotă amuzantă în timp ce se îndreptau spre St. Stephen's Green și hotelul aflat chiar în centrul Dublinului.

Când reuși să-și dezlipească privirea de la intrările împodobite, cu decorațiuni viu colorate și ghirlande bogate de laur, și de la ghivecele de la ferestre din care se revărsau iederă, plante veșnic verzi și flori viu colorate, se răsuci spre el și văzu că o privește cu amuzament.

– Ce e? întrebă pe un ton imperativ.

– Ești la fel de emoționată ca un copil în dimineața de Crăciun.

– Tu ai mai fost aici. Eu, nu. Este exact așa cum îmi imaginam că va fi.

Matthew îi surâse.

– Îți pare bine că ai venit?

Ea ignoră ultimele rețineri legate de faptul că era acolo, atât de aproape de el.

– Îmi pare foarte bine, spuse incapabilă să-și desprindă privirea de a lui.

El se prefăcu că se încruntă.

– Ei, hai, nu mă privi așa, cu ochii tăi scânteietori și visători.

Laila aproape izbucni în râs văzând expresia lui brusc serioasă.

- Și de ce nu?

- Fiindcă o să-mi dai idei, iar eu am promis să-mi țin mâinile „acasă”. Este aproape imposibil când mă privești în felul ăsta. Sunt un biet muritor, și nici un muritor nu ar putea să ignore invitația pe care o văd în ochii tăi.

Preț de o clipă, Laila uitase complet de promisiune, de propria hotărâre de a face această călătorie pentru fericirea lui Nell și a lui Susie, pentru a vizita obiective turistice și pentru a se bucura de o nouă experiență de vacanță, și nu pentru Matthew și sentimentele ei extrem de confuze pentru el. Acum toate acestea o sfâșiau, lăsând-o cu o mulțime de emoții contradictorii.

- Bine punctat! replică ea, încercând să imprime vocii același ton serios. Va trebui să mă controlez. Apoi privi din nou iute pe fereastră. Ei, unde suntem exact?

Matthew se aplecă să privească pe fereastră, și dacă nu cumva greșea ea, înghesuindu-se în ea intenționat. Zâmbi cu toată gura când ea se încruntă la el.

- Mi-am pierdut capul, pretinse el, trăgându-se înapoi, apoi îi arată diverse magazine dintre cele mai selecte de pe Grafton Street.

La hotel camerele li se repartizară rapid și bagajele fură cărate în ele. Rămasă singură, Laila privi cu regret uriașul pat confortabil și cuvertura pufoasă. Se va simți foarte singură, mai ales știind că ar fi putut să-l împartă cu Matthew.

Când se auzi o bătaie în ușă, o deschise larg, ușurată că gândurile îi fuseseră întrerupte. Deși, din nefericire, pe hol se afla chiar Matthew.

- M-am gândit că probabil ești prea agitată ca să tragi un pui de somn, spuse el. Ce-ai zice de un mic dejun apoi de o plimbare prin cartier? Cine știe când o să mai strălucească așa tare soarele? Ar trebui să profităm, iar asta te-ar obosi suficient ca să dormi câteva ore până

după-amiază târziu înainte ca festivitățile familiei să se anime. Cred că unchiul Mick a rezervat un pub întreg pentru seara asta. El e de părere că ar trebui să începem așa cum avem de gând să terminăm – cu muzică irlandeză, o masă copioasă și câteva halbe de Guinness.

Laila șovăi, apoi ridică din umeri. Știa că nici nu putea fi vorba să doarmă, iar compania lui Matthew pe o stradă aglomerată nu era cu nimic mai primejdioasă decât să zacă singură în patul ăla luxos gândindu-se la el și dorindu-și să fie acolo cu ea.

- Lasă-mă două minute să mă aranjez, spuse ea, grăbindu-se să se spele pe față, să-și treacă peria prin păr și să se parfumeze ușor cu un parfum subtil care știa că îi plăcea lui Matthew.

Când se întoarse în cameră își privi hainele și se încruntă.

- Arată de parcă aș fi dormit în ele, cum de fapt s-a și întâmplat. Ar trebui să mă schimb.

- Arăți bine, o asigură el. Dacă arăți perfect, o să trebuiască să te apăr de bărbați la fiecare colț.

Ea izbucni în râs.

- Ei bine, iată o mostră de măgulire marca O'Brien în toată puterea cuvântului. Haide. Mor de foame.

Spre surprinderea ei, erau singurii membri ai familiei din sala de mese a hotelului.

- Eram sigură că vor fi aici și câțiva dintre ceilalți, spuse ea privind în jur.

- Ești îngrijorată că rămâi singură cu mine, iubito?

- Nu prea, minți ea. Mi-am închipuit că și ceilalți vor fi prea entuziasmați ca să se liniștească imediat, mai ales Carrie și Caitlyn. Au țopăit în sus și în jos prin autobuz tot drumul spre hotel.

- Oh, crede-mă, ele două erau atât de surescitate după zbor, încât Trace și Abby s-au dus imediat în parcul de vizavi ca să poată să alerge în voie. O cercetă cu privirea. Te-ai simți mai bine dacă ne-am duce și noi?

Laila analiză propunerea o fracțiune de secundă.

- Nici vorbă, răspunse ea. Mâncarea este aici.

Comandă un ceainic cu ceai, un castron cu fulgi de ovăz cu fructe proaspete, împreună cu ouă jumări și pâine prăjită. Studie meniul cu atenție.

- Oare mi-ar plăcea să încerc ceva mai tradițional?

Mathew chicoti.

- Probabil că nu în prima zi, o sfătui el, apoi comandă același lucru ca ea.

După ce comandară, iar chelnerul le aduse ceaiul, ea se lăsă pe spătarul scaunului și privi în jur prin sala de mese. Ar fi putut fi orice hotel, de oriunde din lume, dar era la Dublin! Și, chiar dacă era riscant, era aici cu Matthew!

- Nu-mi vine să cred că sunt aici cu adevărat, spuse ea cu glas mulțumit.

- Te bucuri că te-ai răzgândit în privința venirii aici?

- Da. Mi-ar fi displicut tare mult să ratez călătoria asta.

El se aplecă spre ea ca și când ar mai fi avut ceva de spus, numai că îl văzu apărând pe Luke, care trase un scaun și se așeză alături de ei.

- Deranjez? îi întrebă el, deși se așezase deja.

Matthew se încruntă către fratele lui mai mic.

- Am crezut că o să te duci să te odihnești sau să alergi, sau ceva de genul ăsta.

- Am alergat. Am făcut duș. Acum sunt pregătit pentru un mic dejun irlandez, spuse el, privind în jur după chelner.

- Ți-a trecut măcar prin cap că ai putea să ne întrerupi? îl întrebă iritat Matthew.

Luke îi aruncă o privire nevinovată.

- Ce să întrerup? După cum mi-ai explicat, voi doi ați căzut de acord să nu vă apropiați unul de altul cât timp sunteți în Irlanda, motiv pentru tu stai în cameră cu mine în loc să stai cu Laila.

Laila aproape că se înecă cu o înghițitură de ceai. Se uită urât la Matthew.

- I-ai spus asta?

- Păi, a trebuit să-i explic pentru ce a fost nevoie să dorm cu el în cameră, nu-i așa?

- Mi-a explicat, îl aprobă Luke. Pentru că speram să am noroc în excursia asta, iar acum planurile mele pentru o vacanță nebună sunt serios amenințate.

Laila studie expresia lui Luke și i se păru că detectează o notă de tristețe în atitudinea lui nonșalantă.

- Doar nu-i duci dorul lui Kristen Lewis, nu? Am crezut că povestea aia s-a terminat sau că a fost oricum un soi de stratagemă ca să fie ținută la distanță de Mack.

- Eu și Kristen ne-am distrat de minune, nu e nici o îndoială, spuse Luke. Dar asta a fost tot.

Laila detectă nota falsă din vocea lui și clătină din cap.

- Nu te cred. Poate că așa a început, dar ceva s-a schimbat. Te-ai îndrăgostit de ea, nu-i așa?

Matthew o privi surprins.

- Vorbești serios? Luke și Kristen? A fost doar o aventură. Se întoarse spre Luke. Am dreptate, frățioare?

- A fost cumva ca tine cu Laila, replică Luke, apoi îi aruncă o privire spășită Lailei. N-am vrut să te jignesc.

- Nu mă simt deloc jignită, spuse ea. Dacă ții cu adevărat la ea de ce n-ai rugat-o pe Kristen să vină și ea în călătoria asta?

- Și să mă spânzure Susie de știi tu ce? spuse Luke înfiorat. Nu, mulțumesc. N-a trecut cu totul peste faptul că Kristen a fost cândva iubita lui Mack, deși asta s-a petrecut cu mulți ani în urmă. Nu cred că este pregătită s-o primească în sânul familiei noastre.

Laila fu impresionată de faptul că Luke era atât de delicat în privința asta.

- Dar tu cum stai? Te deranjează că Kristen și Mack au avut o legătură?

Luke ridică din umeri.

- Toată lumea are un trecut, iar eu știu că legătura dintre Mack și Susie este una cu totul specială. N-ar fi o problemă.

Matthew își ridică privirea exasperat.

- Neconvingător, mormăi el în surdină.

Luke îl scrută cu ochii îngustați.

- Ce vrei să spui?

- Nu sentimentele lui Mack sunt problema, nu-i așa? Ar trebui să-ți faci griji în privința faptului că Kristen încă mai simte ceva pentru el. Nu asta e motivul pentru care te-ai apucat să-i abați gândurile de la Mack, ca s-o ții la distanță de el?

Timp de o clipă Luke păru că fusese luat prin surprindere.

- De acord, sigur, spuse el în cele din urmă. Dar acum toată lumea merge mai departe.

Vocea lui nu trăda prea multă siguranță.

Matthew clătină doar din cap.

Laila îl strânse de mână pe Luke.

- Ai grijă, da? Uneori este greu să uiți o pasiune veche, chiar dacă știi că asta este singurul lucru pe care îl ai de făcut.

- Ceea ce explică de ce tu și fratele meu sunteți aici și luați împreună un mic dejun agreabil în loc să stați singuri în camerele voastre? îi tachină Luke.

- Fii atent ce spui, îl avertiză Matthew.

Cu toate astea, Laila izbucni în râs.

- Adevărul crud spus de copii, murmură ea. Da, Luke, despărțirea de Matthew a fost mult mai grea decât m-am așteptat. Îi aruncă lui Matthew o privire provocatoare. Dar până la urmă o să reușesc să mă desprind.

Scăpărarea bruscă din privirea lui Matthew fu evidentă.

- De-abia aștept să te văd încercând, spuse el cu blândețe.

- Nu cred că nu-ți dorești să mă pui la încercare, îl avertiză ea. Te-aș putea provoca să ne măsurăm tăria de caracter.

Matthew bătu în retragere.

- Bine zis.

Din fericire, chiar atunci sosi micul dejun, ceea ce le oferă amândurora răgazul de a se retrage de pe niște poziții care s-ar fi putut dovedi ireconciliabile. Matthew se îmbufnă și ea se enervă, în schimb Luke se apucă să mănânce ca și când n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Laila îl privi încruntată.

- E enervant, comentă ea, ca și când Matthew tocmai ar fi amintit de curând acest lucru.

Matthew își privi fratele.

- Foarte enervant.

Luke doar chicoti.

- Vedeți, v-am făcut totuși să fiți de acord cu un lucru. E un început bun pentru prima zi a călătoriei.

Nell era în centrul Dublinului, vizavi de Trinity College, și se uita la vitrina magazinului de tutun care îi aparținuse cândva bunicului ei. Știa că de îndată ce va intra pe acea ușă, era ca și cum s-ar fi întors în timp. Acesta era unul din motivele pentru care nu trecuse pe acolo în călătoriile precedente. Era mai bine ca unele lucruri să rămână de domeniul trecutului. Charles nu ar fi înțeles niciodată ce se petrecuse acolo în acele veri de mult trecute, înainte de căsătoria lor.

Își petrecuse în magazin atât de multe după-amiezi în timpul verilor în care părinții ei o trimiseseră să stea cu bunicii. Învăluită de aromele intense, sorbea din ceai și se prefăcea că citește cărți în timp ce îl asculta pe bunicul ei cum discuta cu clienții obișnuiți. Se spunea că femeile erau bârfitoare, dar chiar acolo, în acea încăpere, afla mai multe despre ceea ce se petrecea în oraș decât aflase vreodată citind un ziar sau o carte de istorie.

Bineînțeles că teama de a trece pragul magazinului nu se datora numai acestui lucru.

- Buni, nu vrei să intrăm? o întrebă Susie, cuprinzându-i mijlocul cu brațul.

- Nu sunt sigură că vreau să aflu dacă s-au făcut prea multe schimbări, recunosc eu. Dillon O'Malley, cel care a cumpărat magazinul de la bunicul meu, s-a retras în mod sigur până acum. Nu știu cum o să mă simt să dau peste cineva complet străin în spatele teșghelei.

Nu știa cum se va simți nici dacă se întâmpla să se înșele în această privință și va da ochii cu Dillon pentru prima oară după toți acești ani.

- Aș putea măcar să intru și să întreb cine este acum proprietarul magazinului, se oferi Susie. Apoi ai putea să te hotărăști.

Nell acceptă propunerea.

- Nu te-ar deranja?

- Bineînțeles că nu, răspunse Susie, strângând-o reconfortant de mână pe bunica ei înainte de a intra în magazin.

Nell aproape că își ținu respirația în timp ce o aștepta pe Susie să se întoarcă.

- Ei? întrebă ea, cercetând fața nepoatei în căutarea unor răspunsuri atunci când aceasta reveni.

- Bărbatul cu care am vorbit spune că se numește Dillon O'Malley.

Exact când Susie îi spunea acest lucru, bărbatul în persoană apărură în cadrul ușii, cu o privire încărcată de curiozitate. Înalt, cu umerii lui lați încovoiați doar o idee, și numai cu un pic de argintiu în părul negru, era fără îndoială Dillon. Când privirea lui căzu asupra lui Nell, rămase parcă înmărmurit.

- Nell?

Cuvântul exprima în parte nedumerire și neîncredere și în parte speranță.

Nell întinse mâna să se sprijine de Susie în timp ce privea în ochii limpezi și albaștri ai bărbatului cu care odinioară fusese atât de sigură că se va mărita.

- Bună, Dillon, spuse ea încetișor.

El clătină din cap.

- Te-aș fi recunoscut oricum, chiar după toți acești ani, spuse el. Ești la fel de frumoasă ca întotdeauna, cu părul ăla roșu și cu ochii ăia minunați.

Ea râse.

- Iar tu ești la fel de lingușitor. Părul meu nu mai e roșu de ani buni. Prin tot căruntul ăsta, de-abia mai găsesc câteva șuvițe care să-mi aducă aminte de culoarea de altădată.

- Pentru mine, ești aceeași fetișcană ca atunci când te-am văzut ultima dată, insistă el.

Timp de numai o clipă, Nell își îngădui să se simtă din nou ca acea fată, tânără, lipsită de griji și îndrăgostită nebunește pentru prima oară în viața ei. Pe vremea aceea era Nell Flanagan.

- Vino înăuntru, Nell, insistă Dillon. Hai să stăm de vorbă. Povestește-mi despre viața ta. Îi aruncă din nou o privire lui Susie. Probabil că ea e nepoata ta.

- Așa e. Numai una din ele. Ea este Susie O'Brien Franklin.

Dillon îi strânse mâna lui Susie, deși privirea lui rămăsese fixată asupra lui Nell.

- Și ea te-a adus în Irlanda de sărbători? Ce frumos!

- De fapt, asta e călătoria ei pentru luna de miere, spuse Nell pe un ton mucalit. Îți poți închipui? A insistat s-o însoțească întreaga familie.

Dillon izbucni în râs.

- Atunci e într-adevăr o adevărată Flanagan cu un suflet mare. De-abia aștept să te cunosc, Susie.

- Deci tu și bunica mea vă cunoașteți de multă vreme? întrebă Susie, cu fața aprinsă de curiozitate.

- De foarte multă vreme, confirmă Dillon.

- A avut întotdeauna tendința să fie spontană și nechibzuită? îl întreabă Susie.

El râse.

- Nici n-ai idee.

- Voi doi, încetați! le ceru Nell. N-am fost niciodată spontană și nechibzuită.

- Te-ai întors în America și mi-ai zdrobit sufletul, nu? o întreabă Dillon.

Nell se încruntă spre el.

- Sunt absolut sigură că erau o grămadă de femei pe lângă tine care să-l dreagă. Mi-o amintesc pe Christina Ahearn. Nu te-ai însurat cu ea la puțină vreme după ce am plecat acasă ultima dată?

- Numai după ce am fost convins că nu te vei mai întoarce niciodată, insistă el. Acum, hai să intrăm. O să fac un ceai. Am Earl Grey-ul ăla care îți plăcea atât de mult.

Nell îl fixă uimită cu privirea.

- Îți amintești asta?

El îi susținu privirea.

- Îmi amintesc tot, spuse el serios.

Susie îi privi nesigură.

- Ar trebui să vă las singuri să vă puneți la curent cu poveștile din urmă? întreabă ea.

Nell ezită, indecisă. Și-ar fi dorit să știe totul despre viața lui Dillon, și-ar fi dorit să umple toate golurile la care bunicii ei fuseseră atenți să nu îi ofere nici un răspuns după ce plecase.

Totuși, trecuseră atât de mulți ani. Ce rost avea această întâlnire târzie?

Și cu toate acestea, atunci când se uita în ochii plini de speranță ai lui Dillon, nu-i putea spune nu.

- Mi-ar plăcea un ceai, spuse ea în cele din urmă, apoi îi strânse mâna lui Susie. O să rămân aici o oră. Cear fi să te întorci atunci?

- Sau aş putea să mă îngrijesc eu să ajungă la hotel, propuse Dillon.

- Mă întorc eu, spuse Susie, părând să simtă că Nell avea nevoie de sprijin. Le zâmbi celor doi. Bucurați-vă de vizită.

Dillon o conduse pe Nell înăuntru și așteptă în timp ce ea privea în jur.

- L-ai păstrat aproape la fel, observă Nell.

- Cum aş fi putut să schimb ceva, când oriunde mă uitam te vedeam pe tine?

Ea clătină din cap.

- N-ar trebui să spui astfel de lucruri.

- De ce nu, dacă sunt adevărate?

- Ești însurat cu altcineva, îi reaminti ea.

- Christina a murit acum zece ani, spuse el, apoi o privi în ochi. Dar soțul tău?

- Și el a murit, răspunse ea încet.

- Atunci nu avem nici un motiv pentru care să ne simțim vinovați că suntem puțin nostalgici, nu-i așa? sugeră el. Hai să mergem în spate, și o să pregătesc ceaiul ăla. Avem foarte multe lucruri de depănat, iar tu nu ne-ai lăsat decât o oră. O cercetă cu privirea. Sau mai rămâi în Irlanda o vreme?

- Două săptămâni, recunosc ea.

Expresia lui se însenină.

- Atunci e timp pentru o vizită lungă și plăcută. Și sper că asta va fi doar prima din multe altele.

Nell nu-l putea contrazice. Și ea spera acest lucru. După toți acești ani, inima ei tresărise la vederea acestui prieten vechi și drag. Era prea târziu să se mai întoarcă în timp. Oricum, nici nu-și dorea acest lucru. Dar să petreacă vreo câteva zile care să-i trezească acele vechi emoții, să simtă chiar și pentru o clipă acel val de optimism provocat de petrecerea timpului alături de un bărbat care o prețuia, ei bine, nu-și putea refuza așa ceva.

Mick, Megan și Jeff stăteau în holul hotelului împreună cu Susie care le descria întâlnirea dintre mama lui și Dillon O'Malley. Mick se încruntă.

- Crezi că a fost ceva între ei în trecut? întrebă iritat.

- Mie așa mi s-a părut, răspunse Susie. Nici unul din ei n-a spus nimic mai mult decât că se cunoșteau de ani de zile, dar în mod sigur în aer se simțeau scânteii. Cine a știut că buni a avut un trecut ascuns?

- Dacă a avut, nu e ceva cu care să se laude, spuse Mick nervos.

- De unde știi așa ceva? îl întrebă Jeff calm.

- A amintit vreodată de Dillon O'Malley? ripostă Mick, apoi își răspunse singur la propria întrebare: Nu, n-a făcut-o. Și știți de ce? Pentru că îi era rușine, vă garantez acest lucru. Trebuie să mă ocup de chestia asta.

- Nu te mai frământa, Mick, îi ceru Megan. N-o să dai buzna acolo să le tulburi întâlnirea sau să-ți salvezi mama.

- Păi, cine știe ce fel de om este acest Dillon O'Malley? Nu știm, dar e posibil să fi prins de veste că familia O'Brien este înstărită și plănuiește să profite de mama.

Fratele lui se încruntă la el.

- Și de unde ar fi aflat așa ceva? întrebă Jeff. Ar fi păstrat ascuns acest lucru doar așa, în caz că întreaga familie s-ar fi hotărât să viziteze Dublinul într-o bună zi? Te porți prosteste, Mick. Susie tocmai ți-a spus că mama nici măcar nu știa că magazinul străbunicilor noștri mai era al lui. E clar că n-au ținut legătura.

Mick își privi acuzator fratele.

- Nu-mi spune că nu-ți faci griji pentru mama.

- Îmi fac griji pentru mama să nu cadă și să-și rupă soldul, ripostă Jeff. Îmi fac griji să nu se simtă singură în căsuța ei. Nu-mi fac griji pentru faptul că și-a găsit un însoțitor a cărui companie îi face plăcere.

- Atunci ești naiv, mormăi Mick.

Megan își puse mâna pe brațul lui.

- Nell este o femeie înțeleaptă, Mick. O să-și dea seama imediat dacă cineva încearcă să profite de ea.

- Sigur că da, spuse Susie încrezătoare. V-am spus doar pentru că mi s-a părut ceva drăguț, nu ca să vă pun pe toți pe jar. Acum cred că ar trebui să mă întorc acolo s-o iau. I-am spus că mă întorc într-o oră.

- Vin cu tine, spuse Mick și se ridică.

- Nu, tu rămâi chiar aici cu mine, ripostă Megan. N-o să te duci acolo s-o faci pe Nell să se simtă stânjenită față de un vechi prieten.

- Păi, cineva care nu este un idealist naiv ar trebui să afle cum stau lucrurile, argumentă el. Susie este zăpăcită de iubire zilele astea.

- Mi-a mai rămas totuși ceva minte, unchiule Mick, replică Susie înțelegătoare. Dacă ceva pare în neregulă, mă voi ocupa eu. Iar dacă ești cu adevărat îngrijorat, o să-l rog pe Mack să vină cu mine. Probabil că îl poate înfrunța pe Dillon O'Malley într-o luptă, deși omul pare destul de în formă pentru vârsta lui.

- Poate că e o idee bună să-l iei pe Mack cu tine, spuse Mick, părând ușurat.

Susie își dădu ochii peste cap.

- Am glumit.

- Ei bine, eu n-am glumit. Dacă mamei îi vine ideea nebună să-l invite diseară cu noi pe acest bărbat? Aveți de gând s-o opriți?

- Absolut deloc, răspunse ferm Megan. Iar dacă o face, îl vei primi cum se cuvine și te vei comporta cât se poate de frumos.

Mick clătină din cap. Ar fi trebuit să știe că restul familiei nu-l va ajuta. Erau toți niște idealiști. Era de datoria lui să supravegheze mersul lucrurilor. Acesta era rolul lui în această familie, iar el îl lua în serios.

O privi pe Susie plecând, apoi spuse cu nonșalanță:

- Cred că mă duc să fac o plimbare.

- Nu! spuseră în cor Megan și Jeff.

Mick se resemnă și oftă.

Megan îl mângâie pe mână.

- Hai sus în cameră. Poate că o să reușesc să mă gândesc la ceva care să te facă să nu te mai frământă.

Mick o privi sceptic.

- La ce?

Jeff își puse mâinile peste urechi.

- Megan, te rog să nu-i răspunzi până când plec, o imploră el.

După plecarea lui, Mick se întoarse contrariat spre Megan, deși nu voia s-o arate.

- Ce erai gata să spui?

- Cred că voi lăsa faptele să vorbească singure, îl tachină ea, ridicându-se și făcându-i semn cu mâna s-o urmeze. Te interesează?

El îi zâmbi larg soției lui, fericit să vadă scânteia vie a pasiunii în ochii ei.

- Nu trebuie să mă rogi de două ori.

Ea râse.

- Bine. Preț de o clipă, m-ai făcut să mă îngrijorez.

- Ah, Meggie, nu trebuie să-ți faci griji niciodată în privința asta. O să mă fascinezi până în ziua morții.

Ea își prinse brațul de al lui și porni spre lift. Promisiunea din ochii ei făcu toate grijile lui să dispară. Mai târziu va avea destul timp să-și facă griji pentru mama lui și pentru chestia în care se băga împreună cu acest tip O'Malley. Și despre orice ar fi fost vorba, el avea să rezolve tot.

capitolul 4

Matthew era foarte bucuros că fusese atent la tot ce-i spusese familia lui în precedentele vizite în Irlanda. Când o luă pe Laila să facă un tur pe jos pe străzile aglomerate din jurul hotelului, comentariile lui curgătoare pădură s-o relaxeze. Nu se împotrivi nici măcar atunci când îi trase brațul sub al lui și o ținu strâns alături de el. Pentru două zile reușise să-l evite mergând la cumpărături cu verii lui, dar astăzi o surprinsese singură și reușise să o ademenească să iasă din hotel.

- Privește cutiile astea pentru flori de la ferestre, tot exclama ea, oprindu-se să fotografieze florile colorate amestecate cu plantele verzi pentru sărbători. Oamenii ar trebui să aibă așa ceva și în Chesapeake Shores. Vezi ce vesel face să arate totul?

- Iernile sunt mai blânde aici, îi reaminti Matthew. Nu mult mai blânde, dar suficient cât să aibă un efect semnificativ. Și cred că toată lumea e puțin obsedată de flori ca să contracareze efectul vremii mohorâte. Noi chiar avem mult soare în Chesapeake Shores.

Ea păru descurajată pentru moment, dar apoi fața ei se luminează.

- Crezi că poți să faci niște cutii de flori pentru ferestrele apartamentului meu?

- Eu?

- Ești arhitect. Proiectează ceva.

El chicoti.

- Cutiile de flori pentru ferestre nu prea au făcut parte din programa mea la facultatea de arhitectură.

- Probabil că nici Mick nu s-a gândit vreodată că va crea un spațiu specializat în flori și aranjamente florale

pentru Bree, dar a scos-o la capăt, îl provocă ea. Din câte am auzit eu, ești un arhitect la fel de bun ca unchiul tău.

El o privi amuzat.

- Asta e o provocare?

Laila râse.

- Aproape. Poate că am putea chiar organiza un concurs de design în care să-i implicăm pe toți cei din oraș. Ar trebui să le atrag atenția lui Jake și lui Bree, ar putea fi o afacere mare pentru pepiniera lui și pentru florăria ei. Am putea transforma Chesapeake Shores într-o expoziție de flori pentru Coasta de Est.

- Nu te încurci niciodată cu mărunțișuri, nu-i așa?

- Nu, răspunse ea prompt. Dar tu? Expresia ei deveni serioasă. Ești mulțumit să proiectezi case precum cea pe care ai făcut-o pentru Susie și Mack? Sau vrei să preiei cândva proiectarea unui întreg cartier, așa cum a făcut Mick?

El ezită, nesigur în privința reacției ei, apoi recunoscă:

- De fapt, chiar acum proiectez un cartier în Florida.

Ea se opri și se întoarse spre el, cu privirea înflăcărată.

- Da? Eu de ce nu am aflat?

- Ca și când am fi conversat prea mult în ultima perioadă. Acum vreo două luni Mick a fost contactat de un dezvoltator. Mick m-a luat și pe mine să asist la întâlniri, apoi mi-a spus că eu mă ocup de proiect. Voi lucra sub supravegherea lui, dar viziunea arhitecturală va fi a mea.

- Matthew, e nemaipomenit! Lumina din ochii ei scăzu brusc. Povestește-mi despre asta. Proiectezi numai casele sau tot ansamblul?

- Tot ansamblul, de la casele pentru o singură familie până la reședințele luxoase din zonă, de la spațiile verzi la străzile pietonale și chiar o școală elementară, spuse el fără să-și poată stăpâni mândria pentru încrederea pe care Mick o avea în mod evident în el.

Încrederea venea însoțită și de povara uriașă a responsabilității. Erau în joc reputația lui Mick, dar și a lui.

- Asta înseamnă că vei petrece mult timp în Florida? îl întrebă Laila.

El încuviință din cap.

- Atunci nu mi s-a părut un obstacol, dar în momentul ăsta trebuie să-mi pun întrebarea...

Vocea lui se stinse. Dacă își relua relația, putea risca acum să petreacă atât de mult timp departe de casă?

- Trebuie s-o faci, spuse ea apăsător. Matthew, e o șansă incredibilă, iar Mick demonstrează o încredere extraordinară în tine. Nu-l poți dezamăgi.

- Dar eu și cu tine, de-abia ne-am reluat legătura. Îi caută privirea. Sau nu vezi lucrurile la fel? O reluăm sau nu?

- Nu sunt absolut sigură ce facem, răspunse ea sinceră. Țăsta e un răgaz. Nu e o încercare adevărată în nici o privință. Orice am face, de data asta trebuie să o luăm încet. Ne-am aruncat într-o relație înainte de a-i cântări consecințele. Poate faptul că vei lucra în alt oraș va fi exact ceea ce ne trebuie ca să nu ne lăsăm purtați de val și să facem ceva necugetat. Distanța ne-ar putea oferi perspectiva de care avem nevoie pentru a decide dacă într-adevăr ne potrivim.

El nu se putu abține să nu zâmbească.

- Am crezut că ți-a plăcut tenta de impulsivitate pe care am trezit-o în tine. Cel puțin, asta ai spus tot timpul.

- Așa este, admise ea. Dar nu sunt eu cu adevărat.

- Păi am crezut că exact despre asta era vorba. Ai spus că ți-ar plăcea să-ți lărgști orizonturile.

- Poate că mi le-am lărgit un pic prea mult. Când eram împreună eram departe de a mă simți în largul meu. Noi, contabilii și bancherii, nu ne asumăm prea multe riscuri. Suntem recunoscuți pentru precauția și deciziile noastre raționale.

- Eu nu cred că ai mers prea departe, spuse el serios, o privi în ochi și apoi îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe obraz. Poate că nu te simțeai în largul tău, dar eu te iubesc așa impulsivă și imprevizibilă.

- Dar nu reținută, așa cum sunt eu cea obișnuită? întrebă ea, părând resemnată. Înțelegeți ce vreau să spun? Suntem prea deosebiți, Matthew.

- Hei, tu nu ești deloc reținută și obișnuită, protestă el. Nici măcar în cea mai proastă zi a ta. Când este vorba de muncă poți fi absolut responsabilă, dar tot ai o latură spontană în tine, Laila. Ești o femeie complicată și complexă. Nu te băga într-un colțișor și nu-ți fie frică să-ți lărgesci orizonturile. Asta ar însemna că tatăl tău a ieșit învingător.

- Nu știu, spuse ea, deși avea un aer plin de speranță. El făcu un gest cu mâna care dădea de înțeles că această discuție luase sfârșit. Devenise mult prea serioasă.

- Gata cu discuțiile despre viitor și cu introspecția, spuse el. Văd chiar în față un pub care ne cheamă insistent.

Ea îl privi amuzată.

- Serios? Eu nu aud nimic.

- Asta înseamnă că nu ești în Dublin de destul de mult timp.

- O să văd și spiriduși?

- După destul de multe halbe de Guinness totul este posibil, îi răspunse el intrând înaintea ei în pubul unde ardea un foc într-un cămin și care era ticsit până în cel mai mic colțișor de o mulțime de muncitori locali veniți să ia prânzul și de cei care făceau cumpărături de Crăciun.

El găsi două scaune libere, se strecură prin aglomerație să comande două halbe cu bere, după care își croi drum înapoi și o găsi pe Laila râzând cu doi tineri irlandezi aflați la masa alăturată. Când îi văzu inima îi stătu

în loc, dar reuși să-și păstreze zâmbetul pe față când se așează alături de ea.

- Acești frați arătoși susțin că și ei sunt din familia O'Brien, îi spuse Laila. Ar trebui să-i cred?

Matthew îi privi cu scepticism.

- Mie mi se pare oarecum convenabil, deși puțini oameni ar pretinde așa ceva fără vreo dovadă.

- Iar noi o avem chiar aici, spuse unul din ei, scoțând un document de identitate cu fotografie care, în mod sigur, îi aparținea lui Sean O'Brien.

Celălalt făcu la fel, iar numele lui era Liam O'Brien.

- Ar fi posibil să fim rude îndepărtate? îl întreabă el pe Matthew. Mi-am dorit mereu să merg în State. Câteva rude care să mă găzduiască mi-ar fi de ajutor.

- Ți-ai dorit să mergi în California să apari în filme, Liam, îi reaminti fratele său. Oamenii ăștia sunt din cea-laltă parte a țării. E clar că orele de geografie de la școală nu ți-au folosit la nimic dacă nu știi care e diferența. Nu că ar avea vreo importanță, pentru că n-o să te duci și n-o să apari în filme. Tu te pricepi la cifre și la registre contabile, nu la actorie.

Laila îl privi cu simpatie pe nefericitul Liam.

- Și eu aș vrea să fac ceva extrem de creativ, dar și eu mă pricep tot la cifre. Sunt contabilă.

- Ce coincidență! spuse Liam evident încântat. E al dracului de plictisitor, nu-i așa?

- Al dracului de plictisitor, confirmă și Laila.

- Oricum, Laila numai plictisitoare nu e, se simți obligat să afirme Matthew.

- Asta se înțelege de la sine, spuse Liam cu înțelepciune.

Fratele lui, Sean, făcu și el un semn de încuviințare din cap.

- Mulțumesc, spuse Laila.

- O să te mai vedem, frumoasă Laila? se interesă Sean.

- Al dracului de puțin probabil, murmură Matthew în barbă, fără să fie sigur pentru ce îl enerva atât de tare flirtul lor nevinovat.

Poate pentru că Laila se arăta atât de încântată. Poate că nu fusese înțelept din partea lui să încurajeze latura nechibzuită din ea, dacă acesta era modul în care avea de gând să se comporte.

- Ar trebui să treceți pe la hotel s-o cunoașteți pe Nell, spuse ea. E bunica lui Matthew. Ea ar ști dacă familiile voastre sunt înrudite. O să vă prezentăm noi, nu-i așa, Matthew?

El își reținu un oftat.

- Sunt sigur că buni va fi fericită să vă cunoască, spuse el evident fără tragere de inimă.

Aranjară să treacă pe la hotel spre sfârșitul zilei și plecară. Când dispărură, Matthew se întoarse spre Laila.

- Ce-a fost asta? Plec de la masă cinci minute și tu agăți doi bărbați?

- N-am agățat pe nimeni, spuse ea încruntându-se. Au fost pur și simplu prietenoși. Apoi am descoperit că printr-o coincidență și ei se numeau O'Brien.

- E posibil să aibă vreo zece acte de identitate cu fotografii care să corespundă cu numele oricărui turist american nerăbdător să-și cunoască originile irlandeze. Ar putea fi escroci experimentați.

Laila îi aruncă o privire critică.

- Tonul tău e la fel de cinic ca al lui Mick. L-ai auzit aseară la cină cum tot vorbea despre vechiul prieten al lui Nell, ca și când Dillon O'Malley ar fi gata să-i fure totul.

- Păi, unchiul Mick are și el dreptatea lui. În ziua de azi trebuie să fii extrem de atent, mormăi Matthew, știind că începea să pară ridicol de paranoic.

Totuși, era mai bine să pară așa, decât s-o lase să vadă adevăratul motiv al acestui comportament, care era gelozie pură.

Laila îl studie cu mare atenție.

- Nu ești îngrijorat că pungașii ăia doi simpatici au de gând să profite de familia O'Brien, îl acuză ea. Ești gelos.

Rușinat, el primi lovitura în plin.

- Speram să nu-ți dai seama, recunosc eu el.
Ea zâmbi.

- Ce să vezi! Altă premieră în viața mea. Chiar am făcut gelos un bărbat.

- Nu trebuie să pari atât de al naibii de mândră de tine, Laila chicoti.

- De fapt, sunt. Încep să cred că, dacă o să continui cu tine, aș putea să descopăr tot felul de fațete noi ale personalității mele. Poate că am fost prea grăbită să te scot cu totul din viața mea.

- Și o să-ți faci mare plăcere să mă înnebunești puțin în tot procesul ăsta de autocunoaștere?

Îl mângâie pe obraz.

- Doar o mică răsplată, te asigur eu.

Matthew oftă. În această după-amiază avusese de fapt câteva licăriri de speranță că se apropiaseră din nou de calea cea bună. Spera doar să supraviețuiască suficient ca să reușească să ajungă la linia de sosire.

- Matthew chiar a fost gelos pentru că am avut o conversație absolut nevinovată cu doi bărbați într-un pub, jubilă Laila mai târziu în acea după-amiază la un ceai, împreună cu Connie și Jess. Connie și Thomas sosiseră mai devreme în acea zi, iar femeile ieșiseră imediat la o scurtă plimbare. Vă puteți imagina? Până acum nu am mai făcut un bărbat gelos în viața mea.

Connie râse înfundat, dar Jess nu păru nici pe departe la fel de mulțumită.

- Chiar vrei să-i pui răbdarea la încercare lui Matthew? Relația voastră nu e destul de complicată ca să mai amesteci și străini?

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, el știe că nu sunt interesată de bărbații ăia. Ca să nu mai aducem în discuție argumentul suprem al distanței geografice. Vă reamintesc că ei locuiesc în Dublin.

- Se știe că există oameni care s-au mutat din iubire, remarcă Connie. Uită-te la Thomas. Acum face naveta de la Chesapeake Shores la Annapolis. I-am propus să ne mutăm, dar el spune că adevăratele noastre rădăcini sunt în Chesapeake Shores și că slujba mea cu Jake îmi cere să plec prea de dimineață ca să merg cu mașina. Nu e drăguț din partea lui?

Jess și Laila începură amândouă să chicotească pe seama expresiei amorezate de pe fața ei.

- Știm cu toții că el ar face orice ca tu să fii foarte, foarte fericită, o tachină Jess. E atât de recunoscător că l-a luat o femeie mult mai tânără.

- Ca și când el ar fi cel norocos! glumi Connie. Din târgul ăsta s-a ales cu o adolescentă rebelă. Jenny nu se adaptează deloc bine cu faptul că are un tată vitreg. Ei doi dansează unul împrejurul celuilalt ca doi parteneri de antrenament la box, iar eu stau cu sufletul la gură așteptând să văd cine o să lanseze prima lovitură. Bietul Thomas! Nu avea idee în ce se bagă. E atât de nesigur de rolul pe care ar trebui să-l joace, încât cred că e aproape gata să-și muște limba ca să nu spună ceva greșit.

Laila se încruntă.

- Asta nu vă creează probleme, așa-i?

- Absolut deloc, răspunse Connie. Nu-i voi permite fiicei mele să ne distrugă relația. O vom scoate la capăt ca doi adulți maturi și raționali așa cum suntem, cel puțin unii dintre noi.

Laila o privi insistent.

- Cum a reacționat Sam când a intrat și Thomas în joc? S-a simțit brusc posesiv în privința fiicei lui?

- Încă de la nașterea ei, Jenny de-abia a reprezentat un bip pe radarul lui Sam, spuse Connie cu amărăciune.

Probabil că e ușurat pentru că nici măcar nu trebuie să mai pretindă că îi pasă de ea. Cred că asta este doar o parte a problemei. Lui Thomas *chiar* îi pasă, dar Jenny nu are deloc încredere. E atât de obișnuită să fie ignorată, încât își închipuie că Thomas este atent cu ea doar ca să crească în ochii mei.

- Unchiul Thomas o va face până la urmă să înțeleagă, spuse Jess. Se poartă atât de frumos cu toate nepoatele și nepoții. Întotdeauna am crezut că e păcat că nu are propriii copii.

Laila zâmbi larg.

- Păi, tu ce părere ai despre asta, Connie? Ați discutat vreun pic?

Connie păru derutată de întrebare.

- Despre un copil? Eu și Thomas? Voi două vă amintiți ce vârstă am?

- Nu ești așa în vârstă, insistă Laila.

- Așa crezi? Întrebă Connie, părând intrigată. Nu prea am vorbit despre asta, sau cel puțin nu prea mult. Thomas a amintit ceva, dar nu sunt sigură că vorbea serios. I-am spus același lucru, că sunt prea în vârstă chiar și pentru a mă gândi la așa ceva.

- Poate ar trebui să te mai gândești, îi sugeră Jess. Laila are perfectă dreptate. Acum nu ești prea în vârstă, dar nici prea mult spațiu de manevră nu mai ai. Dacă mai lași să treacă vreo doi ani, trenul ăsta va fi pierdut. Gândește-te la asta cât mai e încă posibil.

- Un copil, repetă Connie. Chiar credeți că nu e prea târziu?

Brusc, păru copleșită de această perspectivă.

Laila și Jess schimbă o privire. Sămânța fusese sădită corespunzător, își spuse Laila, felicitându-se.

Jess aruncă o privire în jurul mesei.

- Nu e jalnic că a trebuit să batem tot drumul ăsta până în Irlanda ca să ne găsim suficient timp să stăm așa la taclale cum o făceam altădată tot timpul?

- Mie mi-a lipsit chestia asta, spuse Laila. Acum voi două v-ați așezat la casa voastră și este mult mai greu să vă găsiți timp de petrecut așa, între fete.

- Ei bine, o să ne găsim, afirmă Jess. Câteva minute la mesele de prânz de duminică, în mijlocul acelei gălăgii, pur și simplu nu ne ajung.

- De acord, afirmă și Connie. Laila?

- Contați și pe mine. Ceva îmi spune că în următoarele luni voi avea nevoie de o grămadă de sfaturi, mai ales dacă Matthew își va petrece cea mai mare parte din timp în Florida.

Jess și Connie fură luate amândouă prin surprindere.

- Florida? De ce s-ar duce în Florida? întrebă Jess.

- Tatăl tău i-a încredințat proiectul construcției unui cartier nou acolo, spuse Laila. Nu știai?

- Tata n-a spus un cuvânt, răspunse Jess.

- Iar Thomas este ultimul care să dea detalii despre povești din familie, adăugă Connie. O studiu îngrijorată pe Laila. Tu cum te simți în privința asta? Când ai aflat?

- De-abia astăzi, le spuse Laila. Și nu sunt sigură cum mă simt. Poate că așa e cel mai bine. Cu siguranță n-o să facem ceva pripit, nu-i așa? Probabil că este logic să ne acordăm un răgaz.

- Dar tu detești acest lucru, conchise Jess. Nu vrei să-ți acorzi nici un răgaz. Pentru ce nu-i spui asta lui Matthew?

- Cum aș putea? Are o șansă incredibilă.

- Așa e, aprobă Connie. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-ți placă. Cel puțin, lasă-l să afle că o să fii nefericită fără el.

- Poate că n-o să fiu, sugeră Laila plină de speranță.

- Pe care lume? râse de ea Jess. Ai fost nefericită și numai când a fost la câteva străzi distanță. Eu spun că este timpul să pui capăt ezitărilor și să iei ceea ce îți dorești. Chiar așa, de ce stați în camere separate în această

călătorie? Nimeni n-ar fi șocat sau îngrozit că stați în aceeași cameră.

- Nell ar putea fi, spuse Laila.

Jess râse.

- Vorbești serios? Eu cred că s-ar simți atât de ușurată să vă vadă pe amândoi dând dovadă în sfârșit de un pic de rațiune, încât ar face un mic dans în fața ușii voastre.

Laila se încruntă.

- E puțin mai de modă veche pentru asta, sunt sigură.

- Păi, s-ar putea să aducă un preot și un certificat de căsătorie special, cedă Jess. Dar nici asta n-ar fi un lucru atât de rău.

Laila își ridică mâinile.

- Oprește-te! E mult prea devreme să vorbim despre căsătorie. Cu numai câteva zile înainte nu eram sigură nici măcar dacă o să mă mai văd cu el.

- Ei bine, nici eu nu sunt sigură de asta, replică Jess. Cred că pur și simplu nu trebuie să mai aștepti și să încetezi să mai despici firul în patru. Știi că vă potriviți perfect.

- Ne potrivim perfect în pat, o corectă Laila. Restul n-a fost testat la fel de minuțios.

- Dacă nu e vorba de medicamente și poate de avioane, testarea probabil că e supraevaluată, o sfătuiește Connie. Sunt de părerea lui Jess. Nu mai aștepta.

- Voi două sunteți pur și simplu orbite de ochelarii voștri cu lentile roz, spuse Laila. Eu încerc să am o perspectivă matură și clară asupra lucrurilor.

- Ce plictisitor! o informă Jess.

Dacă ar fi acuzat-o pe Laila de orice altceva, probabil că n-ar fi avut nici un efect, dar în aceste zile Laila era foarte sensibilă la orice sugestie în privința faptului că era plictisitoare.

- O să mă gândesc puțin la chestia asta, le spuse ea în timp ce-și punea o porție suplimentară de smântână de Devon pe briosa ei.

Descoperise că era apropiate la fel de plăcută ca înghețata de ciocolată.

- Despizarea firului în patru, încercarea de probă, toate astea fac parte din același ciclu al deliberării, observă Connie. Eu sunt de acord cu Jess. Uneori pur și simplu trebuie să riști totul. Caută-ți fericirea, nu așa se spune? Zâmbi larg. Și să fii cu Matthew este o oarecum o fericire, nu-i așa?

Laila ignoră înțepătura deliberată.

- Aș putea să remarc că nici una dintre voi nu s-a aruncat cu capul înainte într-o relație, și cu atât mai puțin într-o căsătorie? întrebă ea iritată.

Jess zâmbi cu gura până la urechi.

- Și uită-te cât timp am pierdut. Ar trebui să înveți din greșelile noastre și să te arunci direct într-o căsătorie. Și nu te erija în expertă, Laila.

Din nefericire, Laila își dădu seama că era mult mai tentată de această idee decât ar fi putut fi orice femeie sănătoasă la minte. Iar în ultimele ore nu băuse decât ceai negru tare, astfel încât nici măcar nu putea da vina prea mult pe berea Guinness pentru faptul că devenise un pic nebună.

Matthew aproape că nu se putu stăpâni când o zări pe Laila în barul hotelului cu Sean, Liam și bunica lui. Bărbații erau în mod evident impresionați de cele două femei și încercau să le încante cu cine știe ce vorbe lingușitoare. Văzu roșu înaintea ochilor numai gândindu-se la acest lucru.

Traversă holul cu pași mari, intră în bar și reuși să-și facă loc pe o canapea între Sean și Laila, care îl priveau cu un amuzament nedisimulat. De altfel și bunica părea să se distreze foarte tare pe seama comportamentului lui străveziu.

- Ei, sunt rude îndepărtate pierdute ale noastre? întrebă el cu un scepticism evident.

- S-ar putea să avem un unchi de departe comun, spuse buni. Nu am cunoscut niciodată toate rudele bunicii tale, așa că familia O'Brien este puțin un mister pentru mine. Liam a promis să aducă până mâine Biblia familiei, ca ne putem uita împreună prin ea.

- Nu e nemaipomenit? întrebă Laila.

- Da, e nemaipomenit, spuse Matthew lipsit de entuziasm. Buni, nu vrei să te odihnești înainte de masă?

- Am tras un pui de somn mai devreme, răspunse ea. Iar Mick a promis că vom merge devreme la culcare. O să ieșim să luăm doar o cină ușoară, ceea ce am înțeles că înseamnă că nu-l voi putea invita nici de data asta pe Dillon O'Malley să ni se alăture. Privi exasperată în sus. Ca și când i-aș da vreo atenție lui Mick dacă ar vrea ca Dillon să vină aici.

- Cum arată domnul O'Malley? întrebă Laila pe un ton malițios.

- Absolut la fel de fermecător pe cât mi-l aminteam, răspunse Nell, roșind ușor.

- Atunci de ce nu-l inviți și pe el diseară, dacă asta îți dorești? Am auzit că programul va cuprinde și dans, spuse Laila.

Nell clătină din cap.

- Cred că numai voi, tinerii, veți merge după cină să ascultați muzică și să dansați. Eu și Dillon o să luăm mâine trenul spre Howth, ca să fac o plimbare pe malul mării. Am o mulțime de amintiri dragi despre orașul ăla.

- Oh, asta pare minunat! spuse Laila, cu o expresie melancolică.

- Atunci trebuie să vii și tu, spuse imediat buni. Matthew, tu ce spui?

Nici nu se punea problema să piardă șansa de a-și petrece ziua cu Laila, mai ales că asta nu includea și posibilele rude de departe.

- Vin și eu, sigur.

- O să fie frig aproape de apă, îi avertiză Liam. Să vă luați în mod sigur haine călduroase.

Nell râse.

- Oh, nu am îmbătrânit atât de tare încât să fi uitat cât de rece se poate face. Îmi închipui că vom găsi și un loc plăcut unde să ne oprim pentru prânz. Dillon pare să cunoască exact locurile intime și primitoare care îmi plac mie.

Cei doi tineri se ridicară în picioare.

- A fost o încântare să ne întâlnim. Sper sigur că ne vom descoperi niște legături de familie. Îi făcu cu ochiul Lailei. Deși nu mă pot abține să mă gândesc că este o binecuvântare că nu faci parte din familia O'Brien. Ești persoana potrivită cu care să flirtezi puțin.

Matthew spumega, mai ales că Laila nu spusese un cuvânt care să-i descurajeze. Din contră, ieși cu ei când părăsiră hotelul.

După plecarea lor, bunica lui îl privi cu o expresie îngăduitoare.

- Se vede că ești încă verde și necopt, îl mustră ea. Și când spun asta nu mă refer la descendența ta irlandeză. Nu-ți dai seama că tinerii ăia doi nu reprezintă nici un pericol? Și de vreme ce nu ai nici un drept asupra Lailei, nici ea n-a făcut nimic greșit.

El oftă.

- Știu.

- Dă-mi voie să te întreb ceva. O vrei pentru totdeauna pe acea tânără în viața ta?

Matthew începu să articuleze dezmințirile predictibile pe care le-ar fi făcut cu câteva luni în urmă, dar își dădu seama că nu mai erau adevărate. De fapt, nu fuseseră niciodată adevărate. Practic, încă de la începutul relației lor, fusese sigur ce voia de la Laila. Ea era cea plină de îndoieli. Din când în când, convingerile ei îl copleșeau și îi zguduiau certitudinile.

- Da, recunosc el cu candoare.

- Atunci spune-i-o, îl sfătui buni. Sau și mai bine, arată-i-o.

- Cum?

Ea îi zâmbi.

- Inelul de logodnă pe care l-ai cumpărat nu slujește la nimic dacă îl ții în buzunar. Pune-l acolo unde trebuie.

El clătină din cap.

- Ea nu e pregătită.

- Ea nu e pregătită sau tu nu ești?

- Tocmai ți-am spus că vreau să mă însor cu ea. Pentru ce altceva aș fi cumpărat inelul?

- Nehotărârea nu-i aduce niciodată unui bărbat ceea ce își dorește, îl sfătui ea. Tu, frumosul meu nepot, ești teribil de inteligent în multe privințe. Uneori poți fi și perspicace.

- Mulțumesc, așa cred și eu.

- Oh, asta e de-a dreptul o laudă, spuse ea. Ceea ce nu știi este să citești gândurile altuia, nici măcar atunci când este vorba despre femeia pe care o iubești. Nu lua decizii bazate pe ceea ce crezi tu că vrea Laila sau pe ceea ce crezi tu că ar fi pregătită să facă. Acționează conform dorințelor tale și las-o pe ea să decidă pentru ea. Te-ar putea surprinde.

Privi în spatele lui și zâmbi.

- Uite-o că vine. Vă las singuri. Nu risipi încă o șansă. El se ridică și o îmbrățișă.

- Îți mulțumesc pentru discuție și pentru sfat, buni.

- Cu plăcere. Pentru asta sunt pe aici, să încerc să vă îndrum pe voi, tinerii, în direcția în care doriți să vă îndreptați. Uneori este clar că nu vă ascultați inima așa cum ar trebui.

Când trecu pe lângă Laila, murmură ceva ce Matthew nu auzi, apoi își continuă drumul spre lift. Laila o urmări cu privirea apoi se întoarse din nou spre Matthew.

- Despre ce ați discutat voi doi? îl întreabă ea.

- De una, de alta, îi răspunse el. Ție ce ți-a spus?

- Că nu voi greși niciodată dacă îmi voi asculta inima. Matthew zâmbi.
- Și mie mi-a spus cam același lucru, deși tu ai avut parte de versiunea scurtă. Laila zâmbi.
- Îmi place tare mult bunica ta.
- Și mie. Acum, chiar vrei să petrecem această seară cu toată familia sau vrei să ne furișăm și să facem ceva doar noi doi?
- Cum ar fi?
- Am putea lua cina în camera ta, propuse el. Ea izbucni în râs.
- Știm amândoi unde ne va duce chestia asta. Am crezut că ai făcut un jurământ să-ți ții mâinile acasă în călătoria asta.
- Tentația îmi tot iese în față, replică el. Dar dacă asta iese din discuție, hai să mergem să dansăm.
- Nu asta intenționează să facă cu toții mai târziu?
- Ah, dar ei merg într-un loc cu muzică tradițională irlandeză unde dansurile sunt pline de viață. Eu m-am gândit la ceva mai romantic.
- Ea îl privi cu atenție timp de o clipă.
- Ești într-o dispoziție ciudată în seara asta.
- Poți să-i mulțumești lui buni pentru asta. Ea mi-a băgat idei în cap.
- Idei romantice? întrebă ea, părând surprinsă. Matthew încuviință din cap.
- Asta te sperie?
- Ea îl privi în ochi, iar obrazii i se îmbujorară puțin.
- Nici pe jumătate cât ar trebui.
- Atunci avem o întâlnire romantică?
- Da, răspunse ea serioasă.
- O să le spun celor din familie, anunță el. Ia-ți haina și ne întâlnim aici peste zece minute.
- Ea porni spre lifturi, apoi se întoarse.
- Matthew?

- Da?

- Până acum nu am mai avut nici o întâlnire adevărată.

- Bineînțeles că am avut, spuse el, apoi se opri și se gândi. Chiar nu am mai avut, nu-i așa?

Nu se mai întâlniseră decât întâmplător ca să bea ceva, pentru ca apoi să ajungă în pat, sau pentru o masă rapidă după care ajungeau în pat, sau pentru o ocheadă înfocată într-o încăpere, ca apoi să ajungă tot în pat. Își petrecuseră îngrozitor de mult timp dezbrăcați și practic niciodată în public, ca un cuplu, discutând despre speranțele și visurile fiecăruia dintre ei.

El îi zâmbi.

- Suntem rămași mult în urmă, nu crezi?

- Nu știu. Mi s-a sugerat de curând că întâlnirile sunt supraestimate.

- Cine Dumnezeu ți-a spus asta?

- Jess și Connie.

El râse.

- Păi, uită-te numai cu cine ai vorbit. Alea două au făcut tot ce a fost omenește posibil să lungească tot procesul întâlnirilor pentru că erau înspăimântate să-și ia vreun angajament. Acum că au făcut-o, au entuziasmul noilor convertiți. Eu cred că suntem datori față de noi să dăm o șansă întâlnirilor.

Laila aprobă din cap, apoi îi aruncă o privire fierbinte care aproape că topi hotărârea lui.

- Atât timp cât nu durează prea mult, spuse ea privind-l fix. Mă gândeam că poate mi-ar plăcea și mie să mă convertesc.

Pentru prima oară după săptămâni, sau poate luni, Matthew simți cum inima lui își ia zborul. Poate că buni-ca avea dreptate, iar el interpretase greșit toate semnele. Poate că lucrul pe care și-l dorea se afla chiar în fața lui, numai că trebuia să întindă mâna să-l ia.

capitolul 5

Lui Nell i se păru că vede o străfulgerare de dezamăgire în ochii lui Dillon când sosi la gară însoțită de Matthew și Laila.

- Dillon, el este nepotul meu Matthew O'Brien, și iubita lui, Laila Riley. Fratele ei, Trace, este căsătorit cu nepoata mea, Abby.

Oricât de mare i-ar fi fost dezamăgirea, Dillon era mult prea bine-crescut ca să-i facă pe tineri să se simtă stânjeniți. Le aruncă un zâmbet radios și dădu mâna cu ei.

- Este o plăcere să-i cunosc și pe alți membri din familia lui Nell, deși trebuie să recunosc că mă întreb de ce încă nu am dat ochii cu băieții ei.

- Mick și Jeff sunt ocupați, iar Thomas de fapt abia a sosit, răspunse repede Nell.

- De parcă ar avea vreo legătură cu asta, spuse Matthew ca s-o necăjească. Îți vine să crezi că bunică-mea se teme că unchiul Mick ar putea să-i interzică să se întâlnească cu tine? Se pare că are o reală aversiune față de ideea ca ea să aibă întâlniri romantice.

Dillon chicoti, apoi uitându-se în ochii lui Nell, reacționă plin de stupefacție:

- Chiar poate să fie adevărat? Fiul tău nu este de acord să te întâlnești cu cineva, deși ești văduvă de ceva vreme?

- Pur și simplu, îi este greu să se obișnuiască cu ideea asta, spuse Nell, încruntându-se la Matthew pentru că făcuse această dezvăluire. Pentru moment mă străduiesc să-i menajez sentimentele. O să vă întâlniți cu toții la momentul potrivit.

- Ceea ce se va întâmpla, dacă este după buni, în ziua în care vom pleca spre casă, ripostă Matthew cu un licăr în privire. Cred că-i face plăcere să se furișeze și să scoată un pic din minți pe unchiul meu.

Nell îi aruncă o privire încruntată.

- Tinere, nu ești prea bătrân ca să te trimit înapoi la hotel, în camera ta.

Matthew râse.

- O trimiți și pe Laila cu mine?

- Ea nu a făcut nimic rău. Iar asta ar transforma o pedeapsă în recompensă, nu? sublinie Nell.

- Ca să nu mai pomenim faptul că am de gând să vizitez Howth astăzi, adăugă Laila. Matthew, potolește-te! N-o mai necăji pe bunica ta!

Matthew suspină teatral.

- Ai stricat toată distracția pe azi.

Dillon își trecu brațul pe după umerii lui.

- Înveselește-te, Matthew! Ai lângă tine o femeie frumoasă, și mergem într-un oraș de coastă foarte pitoresc. Dacă nu poți să te simți bine în aceste condiții, înseamnă că nu ești rudă cu Nell. Ea este genul de femeie care a fost mereu în stare să găsească bucurie în orice moment.

Nell îl privi pe Dillon cu surprindere. Așa și-o amintea el? Ea nu-și mai aducea aminte decât de lacrimile pe care le vărsase când se hotărâse în cele din urmă să părăsească Irlanda și să se întoarcă în Maryland și la viața pe care o doriseră părinții ei, alături de Charles O'Brien. Datoria fusese mai puternică decât ceea ce simțea ea la vremea aceea, convingând-o că nu putea fi nimic mai mult decât o pasiune trecătoare. Lăsase atât de multă suferință în urma ei. Tot ceea ce-și amintea despre perioada aceea era povara grea a vinovăției. Aparent, timpul ștersese orice amărăciune ar fi simțit Dillon la vremea aceea.

Văzu semnalul luminos de pe peron, indicând că sosește trenul lor. Inima îi tresări brusc de emoție la

gândul unei aventuri de o zi pe poteca amintirilor. De data aceasta va avea grijă să fie amintiri fericite. O să se asigure că așa va fi. Cum ar putea să fie altfel când era înconjurată de oameni pe care îi iubea?

- Povestea asta cu „măinile acasă” e exact ce ne trebuie, nu ești de acord? întrebă Laila în timp ce ea și Matthew urmau poteca șerpuitoare de pietre care ducea de-a lungul malului, la Howth.

Făcea un meandru ca să creeze un fermecător port de agrement care îi amintea de Harbor Lights de acasă.

Îi lăsaseră pe Nell și Dillon într-o cafenea intimă, sorbind ceai și mâncând briose. După ce Laila și Matthew plecaseră singuri să exploreze, Nell se plânsese că brișele nu erau nici pe departe la fel de bune ca ale ei.

Acum, cu marea care se izbea de stânci și cu vântul răcoros care bătea, pe Laila o cuprinsese frigul, dar nu fusese în viața ei mai fericită. Soarele se juca de-a v-ați ascunselea cu nori negri, grei, dar cel puțin pentru moment câștiga aproape de fiecare dată.

- Arăți pe jumătate înghețată, remarcă Matthew. Ești sigură că nu vrei să ne întoarcem să bei un ceai?

- Curând, spuse ea. În momentul ăsta nu vreau decât să mă las pătrunsă de faptul că sunt aici, în acest loc minunat.

- Cu mine? întrebă el liniștit.

Ea se răsuci cu fața spre el.

- Cu tine, fu de acord cu glas grav. Asta voiam să spun înainte. Cred că ne privim cu alți ochi unul pe celălalt, acum că nu există alternativa să ne smulgem hainele de pe noi.

Auzind asta, el zâmbi.

- Zău? Și cum mă vezi acum?

- Ca pe un bărbat minunat de matur și sofisticat, care își adoră bunica, spuse ea, apoi înclină capul gânditoare. Și care poate mă adoră pe mine.

În privirea lui luci scurt dorința.

- Chiar te ador. Expresia îi deveni serioasă. Te iubesc, Laila. De luni de zile nu mai fac din asta un secret.

Vorbele lui se cuibăriră într-un colțișor secret din inima ei și o încălzi, dar cu toate acestea spuse:

- Nu sunt sigură că sunt pregătită să cred acest lucru încă.

El avea un aer încurcat.

- Ce vrei să spui? Crezi că mint?

- Sigur că nu, spuse imediat. Dar dacă te cred, dacă accept că sentimentele tale sunt într-adevăr atât de profunde, atunci vor fi de luat decizii, nu-i așa? Nu sunt pregătită să fac față acelor decizii. Simplul fapt de a fi cu tine m-a costat mult. Trebuie să-mi clarific acest lucru, Matthew. Altminteri, o să ajung să te urăsc, și asta n-ar fi cinstit deloc. Din acest motiv am pus capăt relației.

- Chiar nu-ți cunoști inima deloc? întrebă el. Sau, de fapt, nu ai încredere în inima mea?

- Câte un pic din amândouă, recunosc eu cu sinceritate, detestând durerea pe care o vedea în ochii lui. Dar tocmai de aceea acest timp este atât de prețios, Matthew. S-a dus presiunea. Nu avem nimic de hotărât astăzi sau mâine sau chiar în ziua următoare. Pur și simplu, suntem împreună. Îl privi plină de speranță. Nu poate să fie suficient pentru tine deocamdată?

- Deocamdată, se resemnă el în cele din urmă, apoi adăugă serios: Dar vreau mai mult, Laila. Vreau totul - o casă, o familie, un viitor. Nu mă mulțumesc cu mai puțin și nu o să aștept o eternitate.

Ea se încruntă la aceste vorbe care sunau ca un ultimatum.

- Știi că nu depinde în întregime de tine.

- Crede-mă, înțeleg asta. Până acum tu ai făcut regulile. Dacă mă întrebi pe mine, unele dintre ele nu au funcționat atât de bine, mai ales cea prin care le-am

ascuns familiilor noastre relația. Poate că a venit momentul să fac și eu niște reguli.

Îl privi printre gene.

- Cum ar fi?

- Să nu te las să tratezi relația asta ca și când ar fi ceva de care să-ți fie rușine, de exemplu. Evident, în preajma familiei mele cel puțin, putem să fim deschiși în această privință. Nu au făcut decât să ne accepte ca cuplu.

- De acord, spuse ea iute. A fost fără îndoială o greșală să le ascundem.

- Bine. Și nu-l vom mai lăsa pe tatăl tău să dicteze ce se întâmplă între noi.

Îl privi pe Matthew iritată.

- Credeam că m-am făcut înțeleasă că tata nu se mai amestecă în deciziile mele.

O prinse de bărbie și o forță să se uite în ochii lui.

- Știu că vrei să crezi asta, că vrei să fie așa, dar părerea lui contează încă pentru tine. Nu vreau decât să promiți că nu vei lăsa părerea lui să fie factorul decisiv.

Din păcate, înțelegea logica lui. Oricât își dorea ea să creadă că-i poate întoarce spatele tatălui ei, avea să fie mai greu decât se așteptase. Petrecuse prea mulți ani încercând să-i facă pe plac ca să se schimbe peste noapte.

- Mi se pare corect, îi spuse lui Matthew, mulțumită că o înțelege atât de bine, chiar dacă înțelegerea asta nu avea cuvinte frumoase despre ea și influența tatălui ei asupra vieții ei.

Fie trebuia să rupă acea legătură - să o taie fără nici un fel de regrete, ceea ce părea puțin probabil -, fie să găsească o strategie nouă pentru a-i aborda nu numai pe tatăl său, ci și pe mama sa. Ei doi acționaseră ca unul de când se știa Laila, chiar și atunci când ea și Trace fuseseră convinși că mama era de partea lor.

Laila fu scuturată din nou de un frison în aerul rece și umed, iar de data aceasta nu mai putu să-l ignore.

- Cred că acum mi-ar plăcea ceaiul acela, îi spuse lui Matthew.

- O idee bună, fiindcă încep să ți se învinețească buzele, o tachină el. Aș putea să remediez acest lucru chiar aici.

Ei i se tăie răsuflarea.

- Oh!

Privirea lui o căută pe a ei.

- Cu permisiunea ta.

Cu un nod în gât, ea dădu din cap că da, incapabilă să rostească un singur cuvânt. Voia să fie sărutată aici, în acest loc minunat, să pecetluiască o amintire care știa că va dura toată viața.

Fără grabă, el își coborî gura spre a ei. Flacăra fu instantanee. Se răspândi în tot trupul ei din cap până în picioare, ca un foc care ardea scăpat de sub control.

- Oh, Matthew, murmură cu buzele lipite de ale lui.

Sărutul lui deveni mai apăsător, iar ea îi simți zâmbetul, amintindu-și cât de amețitor era efectul lui asupra ei.

Dar toată pasiunea aceea era periculoasă, își reaminti ea. Dacă nu era atentă, ar putea să se ardă. Ar putea să-și piardă capul, să piardă viitorul care contase atât de mult pentru ea odinioară.

Gândurile acelea o readuseră brusc la realitate. Pierduse deja acel viitor. Nu spunea ea de atâtea săptămâni că nu exista cale de întoarcere, nu la bancă, nu sub autoritatea tatălui ei? Oare nu era sigură în legătură cu acest lucru, așa cum insinuase Matthew cu doar câteva clipe în urmă?

Totuși Matthew era aici, și o ținea cu nespusă blândețe în brațe, lăsând-o să înțeleagă că era a lui cu o pasiune la care ea nu îndrăznise decât să viseze. Fusese nebună că renunțase la asta?

Sau era o nebunie să crezi că putea să dureze?

Cum nu avea nici un răspuns, se desprinsese ușurel din îmbrățișarea lui, făcându-se că nu vede confuzia din ochii lui.

- A fost frumos, dar tot vreau ceai, spuse, cu o greutate evidentă în voce.

Matthew părea că ar vrea să spună multe, dar în cele din urmă nu făcu decât să dea din cap.

- Atunci, să mergem să bem ceai.

- Și o brișă din acelea grozave cu multă, multă frișcă cremoasă deasupra.

El râse.

- Ești sigură că nu ești irlandeză?

- Îmi pare rău, nu, spuse ea. Doar dacă nu cumva de departe.

Visa numai să fie... intrând în familia O'Brien. Gândul o făcu să tresară atât de puternic încât era să se împiedice pe potecă și să cadă în mare.

Desigur, Matthew o ajută să se echilibreze.

- S-a întâmplat ceva? întrebă el.

- Nimic, răspunse ea veselă. Nimic ce nu ar putea fi tratat de o ceașcă cu ceai aburind.

Dar chiar în momentul în care rostea aceste vorbe, știa că nu sunt adevărate. Numai dacă ceda sentimentelor pentru Matthew se putea vindeca de durerea ei. Pur și simplu, nu știa dacă putea să îndrăznească să riște.

Matthew fu încolțit de sora lui și de Mack în clipa în care se întoarseră din excursia la Howth.

- Avem nevoie de ajutorul tău, îi spuse Susie, târându-l în bar și comandând cafele irlandeze pentru toată lumea, înainte ca Matthew să poată măcar să vorbească și să spună că ar prefera ceva mai puțin letal.

- În regulă, despre ce este vorba? întrebă, privind de la sora la cumnatul lui.

Mack ridică din umeri.

- Întreab-o pe Susie. Ea are nu știu ce fixație.

Susie îi aruncă o privire dojenitoare.

- Ce expresie ciudată, comentă ea. Am doar câteva îngrijorări. Cred că este datoria mea de soră să le discut cu voi.

- Îngrijorări legate de...? întrebă Matthew, deși avea senzația că nu aveau să-i placă răspunsurile.

- De tine și de Laila. Sau, mai degrabă de intențiile tale față de Laila. Noi toți am făcut ce trebuia ca să ne asigurăm că vine în această călătorie, în speranța că voi doi o să vă împăcați și să vă reluați relația. Îl studie cu ochii mijiți. Sper că nu a fost o greșeală.

- De ce ai crede că ar fi putut să fie o greșeală? întrebă Matthew.

- Nu văd nici un un semn de progres, spuse Susie, părând iritată.

- Păi nu tu trebuie să vezi un semn, nu? ripostă Matthew.

- Așadar, lucrurile stau mai bine între voi? insistă ea plină de speranță.

El nici măcar nu încercă să-și ascundă amuzamentul văzând cum această grijă de soră scapă de sub control.

- Sunt mulțumit.

Ea păru luată prin surprindere de afirmația lui.

- Zău? Serios?

- Da, Suze. Lucrurile progresează foarte frumos, și mă aștept să continue să progreseze. Presupun că pot să mă încred în tine că vei lăsa lucrurile în seama mea.

Sora lui avea un aer dezamăgit.

- Nu vrei deloc ajutor?

- Nu prea, răspunse el sec.

- Vezi să nu reușești! mormăi Mack.

Susie se încruntă la soțul ei.

- Știu, să-mi văd de treabă.

Amândoi bărbații râseră.

- În ce univers? întrebă Matthew.

Ea îi aruncă o privire enervată.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, încerc doar să ajut. O vrei pe Laila sau nu?

- O vreau pe Laila, spuse Matthew. Dar ca să o câștig, cred că o să abordez problema în felul meu, dacă

nu aveți nimic împotriva. Ce fel de lună de miere aveți voi doi dacă aveți atâta timp liber ca să vă ocupați de viața mea amoroasă?

- Ai grijă, îl avertiză Mack. S-ar putea să înțeleg greșit. Știi foarte bine că sora ta se pricepe de minune să facă mai multe lucruri în același timp, iar amestecul în treburile altora pare să fie în genele ei.

- Ei bine, aș considera că-mi faci o mare favoare dacă ai convinge-o pe soția ta să se concentreze asupra ta și nu asupra problemelor mele. Îi susțin privirea lui Mack. Te rog.

Și cu asta, se ridică și ieși din bar, nu înainte însă de a-l auzi pe Mack spunând: „Ți-am spus eu că e o idee proastă“.

Spre surprinderea lui Matthew, Susie râse.

- Nu, nu a fost. Am aflat tot ce voiam să știu. Matthew este foarte prins. Acum nu mai trebuie decât să-mi canalizez energia asupra Lailei.

Matthew oftă. Dezbătea în gând dacă să o lase pe sora lui să-și vadă de mașinațiuni, dar știa că vor avea consecințe nedorite. Se întoarce și porni înapoi. Se aplecă și o privi drept în ochi pe sora lui.

- Nu te băga, Suze, spuse liniștit, susținându-i privirea. Vorbesc serios.

- Cred că vorbește serios, Susie, comentă Mack.

- Of, dacă ar fi avut idee ce este bine pentru el, până acum ar fi oficializat povestea asta, spuse ea disprețuitor. În mod evident are nevoie de puțin ajutor.

- Nu te băga, repetă Matthew.

Ea zâmbi larg.

- Pe mine nu mă sperii.

- Ei bine, ar trebui să te sperii. Îți cunosc secretele. Aș putea să le răspândesc în toate părțile. Câteva e posibil să zdruncine și căsnicia asta fericită a ta, o amenință el fără absolut nici o intenție de a-i da curs.

Îi plăcea foarte mult că în sfârșit Susie și Mack erau împreună. Spera numai să o scuture un pic, să se gândească de două ori înainte de a se amesteca în viața lui.

- Secrete? întrebă Mack, mutându-și privirea de la el la Susie și înapoi la el.

Susie îl mângâie pe obraz.

- Nu ai pentru ce să-ți faci griji, spuse, apoi se încrunță spre Matthew și adăugă apăsător „nimic!”

- Pune-mă la încercare, ripostă el, sperând că amenințarea goală va fi suficientă pentru ca măcar să o mai tempereze, dacă nu să renunțe la uneltirile ei.

Îi susținu ferm privirea. Ea clipi prima și își feri privirea. El scoase un oftat de ușurare și plecă a doua oară. De data aceasta însă, îl urmă doar tăcerea.

Când se întoarse de la Howth, Laila găsi șase mesaje la recepție. Unul era de la tatăl ei. Celelalte erau de la Trace. Cum fratele ei era mai puțin antipatic, îi telefonă mai întâi lui.

- Te-ai întors? întrebă el când îi auzi glasul.

- Tocmai am venit.

- Hai să ne întâlnim vizavi, în parc. Trebuie să stăm de vorbă.

- Nu pot în momentul ăsta. Vin câțiva tipi ca să vorbească cu Nell despre o posibilă legătură de familie, și am promis că voi fi și eu acolo.

- Dacă crezi că trebuie să fie cineva acolo, se duce Abby, spuse Trace. E important, Laila.

- Are vreo legătură cu faptul că m-a sunat tata?

Întrebarea fu întâmpinată cu tăcere.

- Nu-mi răspunzi, ceea ce nu poate însemna decât da, spuse ea.

Trace oftă.

- Deci până la urmă te-a sunat, spuse și în voce i se simțea frustrarea. I-am spus să nu te sune, că vorbesc eu cu tine.

Oftă și ea.

- Despre ce este vorba, Trace?

- Reconsideră cele întâmplate. Vrea să vorbească cu tine în legătură cu întoarcerea ta la bancă. Totuși, în primul rând vrea să știe dacă este adevărat că relația ta cu Matthew s-a terminat.

Momentul ei efemer de speranță păli.

- Nu s-a terminat, spuse scurt. Îmi închipui că asta schimbă totul.

- Hai să ne întâlnim și să vorbim despre asta. Am un plan.

- Ți-a trecut prin cap că simpla necesitate de a avea un plan pentru a-l aborda pe tata spune cât de disfuncțională este această relație?

Trace râse.

- Bineînțeles, dar vorbim despre tata. Așa e el. Cheia succesului presupune să accepți asta și să joci acest joc cu mai multă dibăcie decât el. Zece minute, Laila.

- Bine, vin, fu ea de acord.

Câteva clipe mai târziu, când trecea pe lângă bar, îl văzu pe Matthew ridicându-se brusc de la o masă și lăsându-i pe Susie și Mack acolo. Nu părea prea bucuros.

- Probleme? îl întrebă când el ieși din bar.

- După ce o strâng de gât pe soră-mea se rezolvă toate problemele, spuse el posomorât.

- Știi bine că nu vorbești serios, spuse ea.

- Ei, bineînțeles că nu vorbesc serios, răspunse el iritat. Este exasperantă pur și simplu. În ultima vreme este într-o dispoziție romantico-idealistă și are impresia că poate manipula restul lumii să fie la fel.

- A, face pe pețitoarea, conchise Laila. Mi se pare drăguț.

- Nu ai zice așa dacă ai fi fost acolo. Flutură din mână în semn că abandonează subiectul. Nu mai contează, l-am închis gura.

- Cum așa?

- Am amenințat-o că-i dezvălui lui Mack toate secretele ei rușinoase.

Laila râse.

- Susie nu are nici un secret rușinos. Este întruchiparea tinerei americance echilibrate.

- Bineînțeles că așa este, dar s-a cam speriat. Poate că asta o să o țină potolită o vreme.

- Vai, dar ce optimist ești! spuse Laila.

El ridică din umeri.

- Probabil. O privi cu ochi mijiți. Apropo, tu unde te duci? Nu ca să te întâlnești cu buni, Sean și Liam, nu?

- Nu chiar acum. O să se ducă Abby în locul meu. Trace vrea să ne întâlnim vizavi, în parc. Se pare că este hotărât să medieze încă o dată între mine și tata.

Matthew păru surprins.

- Zău?

- Așa zice el. Mă îndoiesc că se pricepe prea bine la mediere, dar sunt dispusă să ascult. Cum se pare că multe depind de relația noastră - dacă s-a sfârșit - nu cred că asta va duce la vreun rezultat.

- În mod inexplicabil, asta mi se pare încurajator, deși probabil că nu ar trebui, spuse Matthew. Ai nevoie de susținere?

- Nu, mulțumesc. Trace nu constituie o problemă, iar tata este la mii de kilometri depărtare. Mă descurc.

Matthew depuse un sărut rapid pe obrazul ei.

- Bravo! Ne vedem mai târziu. Vrei să facem o plimbare până la pub? Pot să mă opresc la tine să te iau, și tu poți să-mi povestești cum a mers cu fratele tău.

- Sigur că da.

- Atunci ne vedem la șase.

Laila îi făcu cu mâna, apoi traversă strada. Cum intră în parc, găsi o bancă în soarele care pălea cu repeziciune. Nu era deosebit de cald, dar se întoarse cu fața la soare și închise ochii.

- Te rogi să ai răbdare? o chestionă Trace așezându-se lângă ea și întinzându-și picioarele.

- O să am nevoie?

- O să vorbim despre tata, așa că da, replică el.

- Așadar, care este propunerea pe care vrea să mi-o faci? Și ce ți-a oferit mai întâi?

Trace făcu o grimasă.

Ea îl mângâie pe genunchi.

- Nu trebuie să te simți prost. Nu este vina ta că tu vei fi întotdeauna prima lui alegere. Deci, despre ce este vorba? S-a oferit să se retragă din funcția de președinte al băncii? Să-ți cedeze locul lui în consiliul de administrație? Ce?

- A menționat câteva lucruri pe tema asta, recunosc Trace. Drept să-ți spun, l-am ignorat. Când în cele din urmă m-a lăsat să-mi spun părerea, am refuzat. Din nou. Și i-am spus că e un idiot încăpățânat pentru că n-ți face exact aceeași ofertă ție.

- Trace, știm amândoi că asta nu o să se întâmple niciodată. Chiar dacă m-ar implora să mă întorc, în cel mai bun caz îmi va oferi postul de vicepreședinte, și va face asta împotriva voinței lui. Nu crede că am calitățile necesare ca să conduc banca.

- Ai putea să te întorci, să-i dovedești că greșește.

- Nu și dacă prețul pentru asta este să mă despart de Matthew.

Trace își îndreaptă privirea spre ea.

- Mi-ai spus înainte să plecăm de acasă că s-a terminat între voi doi. Am crezut că ai venit în această călătorie numai ca să nu fi singură de sărbători.

- Credeam că s-a terminat. Ridică din umeri. Acum, nu mai cred, recunosc ea. Și înainte să te ambalezi, habar nu am unde o să ducă povestea asta, dar pur și simplu nu am de gând să renunț la relația mea cu Matthew fiindcă îl scoate din minți pe tata. Sunt fericită când sunt cu el, Trace. Mă văd într-un fel cu totul diferit. E potrivit pentru mine așa. Îl privi serioasă pe fratele ei.

Știi ce înseamnă să crești înconjurată de oameni care te consideră rigidă, serioasă și plicticoasă?

- Seriozitatea este o mare calitate, ripostă Trace.

- Dar inflexibilitatea și banalitatea nu sunt. La naiba, mă plictiseam chiar și pe mine. Ți-l amintești pe Dave? Era perfect potrivit. Tata îl adora. Dar până și tu erai de părere că m-aș plictisi de moarte dacă aș rămâne cu el. Matthew m-a învățat să trăiesc. Să trăiesc cu adevărat.

- Vorbești despre o aventură nestăpânită, plină de pasiune, spuse Trace. Înțeleg. Meritai probabil, dar, zău așa, Laila, nu poți să-ți trăiești viața în felul acesta. Nu este rezonabil. Viața înseamnă compromis și rațiune, planuri și îndeplinirea lor.

Ea îl privi lung.

- Chiar atât de plictisitor este mariajul tău cu Abby? Lui îi sări muștarul imediat.

- Bineînțeles că nu. Avem...

Ezită.

- Pasiune, adăugă ea înflăcărată. Asta aveți. Crezi că nu văd de fiecare dată când mă uit la voi doi? Vreau și eu asta, Trace. Vreau să mă simt vie când intră cineva în încăperea și se uită la mine. Vreau să-mi bată inima cu putere când îmi rostește cineva numele. Vreau să văd în ochii unui bărbat aceeași privire pe care o ai tu când o vezi pe Abby, ca și când ai vedea soarele, luna și stelele, toate întruchipate în aceeași persoană.

- Și Matthew te face să te simți așa? Întrebă el sceptic.

- Da, așa mă face să mă simt, spuse încetitor. Și poate că nu va dura, dar pentru moment, asta vreau, Trace.

- Chiar dacă o să te trezești cu inima frântă?

Ea dădu din cap că da, apoi răspunse cu o certitudine absolută:

- Chiar și așa.

- Bine, spuse el cu glas resemnat. Știi că nu-mi pasă cu adevărat decât de fericirea ta. Dacă Matthew îți oferă asta și tu crezi că este un schimb care merită să-ți pierzi cariera pe care ai dorit-o întotdeauna, e treaba ta.

Ea suspină.

- Nu ar trebui să fie un compromis, dar da, merită. Îi trebuise un timp ca să-și dea seama de acest lucru, dar acum înțelegea. Viața fără emoțiile care-ți cresc adrenalina nici nu merita trăită.

- Să-i spun asta tatei, sau îl suni tu? întrebă Trace. Poate că se răzgândește dacă îi spui ce tocmai mi-ai spus mie.

Ea chicoti.

- Nu, dacă îi spun asta, face un atac de cord. Sună-l tu. Spune-i ce vrei tu, dar răspunsul este nu. Nu am de gând să accept slujba în condițiile impuse de el.

Și sincer, nu voia să riște să asculte argumentele lui convingătoare, mai ales știind că vor fi însoțite de un preț.

- Nu ai nici o ezitare? întrebă Trace.

- Nici măcar una.

- Perfect. Atunci o să-i spun tatei.

Pe drum înapoi spre hotel, Trace își trecu brațul pe după umerii ei.

- Sunt mândru de tine, spuse.

Îl privi surprinsă.

- De ce?

- Pentru că știi ce vrei și nu renunți la luptă. Știu că nu este ușor. Se spune că Mick O'Brien este un maestru al manipulărilor, dar cred că tactica tatei este la fel de vicleană. Nu știu dacă te încălzește cu ceva, dar cred că ai făcut alegerea bună.

- Zău?

- Da, dar prima oară când te văd plângând din cauza lui Matthew, îi trag un pumn în nas.

Ea zâmbi auzind nota amenințătoare din glasul lui.

- Se înțelege de la sine, spuse ea.

Se ruga doar ca Matthew să nu-i dea niciodată ei - sau fratelui ei - motiv să-și pună în practică amenințarea.

capitolul 6

- Ați văzut-o pe mama astăzi? îi întrebă Mick pe Thomas și Jeff când se întâlniră în barul hotelului, spre sfârșitul după-amiezii, înainte de a ieși pentru seara în oraș cu restul familiei.

- Am auzit că urma să ia trenul spre Howth și să petreacă ziua cu vechiul ei prieten, spuse Jeff. Matthew i-a spus lui Jo că merge și el cu Laila. Cu siguranță s-au întors până la ora asta. Cu o sclipire în ochi întrebă: Iai dat o limită de timp mamei?

Mick îl privi enervat pe fratele său.

- Ce legătură are? mormăi el. Ce e în capul lui Matthew de o încurajează pe mama să-și petreacă timpul cu tipul ăla?

Thomas nici măcar nu se obosi să-și ascundă amuzamentul.

- Nu crezi că mama este perfect capabilă să ia singură hotărâri în această etapă a vieții ei? Nu o cunoști deloc pe mama? Nu are nevoie de încurajări de la nimeni. Întotdeauna a făcut exact ce a vrut.

- Exact asta i-am tot spus și eu, interveni Jeff, cu privirea ațintită asupra fratelui său mai mare. Faci scandal pe riscul tău, Mick. O să petreacă și mai mult timp cu bărbatul ăsta, numai ca să te enerveze pe tine.

Mick se încruntă spre amândoi.

- Mă bate gândul să angajez un detectiv particular ca să cerceteze trecutul acestui Dillon O'Malley. Mama nu trebuie să afle.

Thomas chicoti.

- S-a întâmplat vreodată ca mama să nu-și dea seama de ceea ce se întâmplă în jurul ei? O să afle, Mick, și o să se înfurie tare. Las-o baltă.

- Sun de acord, spuse Jeff.

- De ce nu mă mir? spuse Mick zeflemitor. Voi i-ați lăsat pe copiii voștri să facă numai ce-au vrut ei, nu? Cât le-a trebuit lui Susie și Mack să se căsătorească în cele din urmă?

- S-au căsătorit când a fost momentul potrivit, răspundă Jeff. Oricât m-aș fi amestecat eu, nu s-ar fi lăsat influențați. Expresia lui deveni gânditoare. Mick, despre ce este vorba de fapt? Știi cu siguranță că mama este cu capul pe umeri. Și merită cu prisosință să găsească un pic de fericire. Gândește-te la toți anii în care s-a implicat total în creșterea copiilor tăi. Mai mult decât oricine, tu ar trebui să-ți dorești acest lucru pentru ea.

Mick se încruntă.

- Și voi ați fi mulțumiți dacă s-ar hotărî pur și simplu să rămână aici, în Irlanda? Nu credeți că asta ar distruge familia?

Jeff și Thomas schimbă priviri pline de compasiune.

- M-am gândit la asta, spuse Thomas a cărui voce părea surprinzător de plină de înțelegere. N-am crezut niciodată că o să trăiesc ziua în care să te zguduie ceva cu adevărat, Mick, dar ideea că mama ar putea să tulbure status quo-ul chiar te-a dat peste cap, nu?

Mick știa probabil că pare ridicol, dar asta era. Nu-și putea imagina viața în Chesapeake Shores fără Nell în miezul tuturor lucrurilor. Se bizuise pe ea. Pentru numele lui Dumnezeu, îi crescuse copiii, exact cum spusese Jeff. Ea ținea toată familia ancorată și, ceea ce era cel mai important, unită. Chiar și atunci când el și frații săi avuseseră divergențe serioase, insistența lui Nell îi ținuse laolaltă ca familie.

- Da, așa este, mă sperie gândul la cum ar fi fără ea, recunosc el.

- Nu va fi cu noi o veșnicie, îi reaminti Jeff calm. Asta este trista realitate. Eu, personal, vreau să fie fericită oricâți ani va mai avea de trăit. Iar dacă asta înseamnă să rămână aici, eu sunt absolut de acord. Știți cât de mult i-a lipsit Irlanda. A adorat verile pe care le petrecea aici cu bunicii ei și acel ultim an, înainte de a veni acasă ca să se căsătorească cu tata. Nu vă amintiți toate poveștile pe care ni le-a spus? Întotdeauna părea atât de incredibil de fericită.

- Deci tu ai fi de acord să rămână aici, pur și simplu? întrebă Mick indignat.

- Trebuie să fie decizia ei, susținu Jeff.

Thomas ridică o mână.

- Potoliți-vă, amândoi! Ne ambalăm mult prea tare. Numai pentru că mama se bucură o vreme de compania unui vechi prieten nu înseamnă că are de gând să-și abandoneze familia și să rămână în Irlanda. Trebuie să o lăsăm în pace, să vedem ce se întâmplă. Îi aruncă lui Mick o privire dură. Ne-am înțeles?

- Eu tot cred că trebuie să știm mai multe despre omul ăsta, ripostă Mick, hotărât să-și impună punctul de vedere măcar în această privință.

- Cred că faci din povestea asta o problemă pentru că ai prea mult timp liber, i-o întoarse Jeff. Acum că ești din nou împreună cu Megan și toți copiii tăi sunt căsătoriți și fericiți, ai nevoie de ceva nou pe care să te concentrezi, și asta este mama.

Lui Mick îi sări muștarul la această acuzație, dar sincer, nu putea să nege. Ce nu înțelegea el era de ce frații lui nu erau mai îngrijorați. Oftă din rărunchi. Poate că totuși aveau dreptate, și nu trebuia să-și facă griji deloc.

- Bine, renunț deocamdată, capitulă el fără tragere de inimă. Dar o să urmăresc situația, puteți fi siguri de asta.

- N-am avut nici o clipă de îndoială, spuse Thomas. Jeff zâmbi larg.

- Sunt bucuros să las lucrurile în mâinile tale capabile.

Mick clătină din cap.

- Oare de ce am crezut că voi doi o să mă susțineți în chestia asta?

- Habar nu am, îi spuse Jeff.

- În treizeci de ani nu prea am căzut de acord, adăugă Thomas. Sorții ne-au fost potrivnici.

În ciuda enervării pe cei doi, Mick chicoti.

- Meggie îmi zice mereu că nu sunt realist. Presupun că are dreptate.

- Numai în legătură cu unele lucruri, îl consolă Thomas. Din când în când dai semne de geniu pur.

Sinceritatea din vocea lui îl făcu pe Mick să cadă pe gânduri.

- Mai că sună ca și când ai vorbi serios.

- Chiar vorbesc serios, spuse Thomas.

- Sunt de aceeași părere, recunoscui Jeff.

Mick își mută privirea de la un frate la celălalt.

- Măi, să fie! Poate că mama a avut dreptate în toți anii ăștia, și în cele din urmă o să ajungem să ne apreciem unii altora calitățile.

Thomas râse.

- Nu te grăbesc să le pui pe hârtie pe ale mele.

- Nici eu, spuse Jeff iute.

Mick îi privi cu o căldură neașteptată.

- O să lucrez la lista aia și vă anunț. Mă aștept să fie mai lungă decât am crezut.

Și pentru prima dată după mulți ani, se gândea că-și vede amândoi frații cu o reală apreciere, și nu cu resentiment. Poate că era unul dintre miracolele de sărbători despre care vorbea mereu mama lui.

Laila era surprinzător de emoționată în timp ce-l aștepta pe Matthew să vină să o ia pentru întâlnirea lor romantică. Își verificase machiajul de două ori și schimbase ținuta de trei ori, ceea ce era limita, pentru că astea erau toate hainele pe care le luase cu ea în călătorie.

Dacă nu se ducea la cumpărături, astea erau singurele ei opțiuni.

Când bătu cineva la ușă, trase adânc aer în piept ca să se liniștească, apoi se duse să deschidă, dar în prag era Susie. Se încruntă la sora lui Matthew.

- Ce vânt te aduce? întrebă, fără măcar să încerce să-și ascundă bănuielile.

- Vai, ce primire fermecătoare, spuse Susie râzând. Mă gândeam că ar trebui să stăm de vorbă, să ne punem la curent cu noutățile.

Laila clătină din cap imediat.

- Oh, nu, n-ar trebui. Sunt la curent deja că l-ai chestionat pe Matthew. Lasă-mă în pace.

Susie zâmbi larg.

- Este doar o conversație nevinovată, o asigură ea, strecurându-se pe lângă Laila și îndreptându-se spre mica sofa de lângă fereastra care dădea spre parc. Bătu cu palma locul de lângă ea. Ia loc.

- Nici să nu te gândești, spuse Laila. Și înainte să începi, nu vorbesc cu tine despre Matthew. Punct. Dacă pentru asta ai venit, nu te obosei.

- De fapt, am venit să vorbim despre tine, spuse Susie. Laila știa că chestia asta era doar un pic mai bine.

- Zău?

- Te distrezi?

„Asta nu e teren minat“, se gândi ea, aprobând din cap.

- Mă distrez.

- Am auzit că tu și Matthew ați fost în excursie cu buni și cu domnul O'Malley. Cum a fost?

- Minunat, răspunse Laila precaută. Este un orașel splendid. Portul de agrement mi-a amintit de Chesapeake Shores.

Susie aprobă cu o mișcare a capului.

- Sună minunat. Tu și Matthew ați avut ceva timp singuri?

- Precizează „timp singuri”, replică Laila. În cea mai mare parte a timpului am fost în public sau cu bunica ta și prietenul ei.

- Dar ați avut timp să vorbiți, poate să schimbați un sărut, presupuse Susie.

Laila se încruntă spre ea.

- Încerci să afli ceva sau vrei să ajungi undeva?

- Vreau numai să spun că, după cum am auzit, voi doi ați schimbat un sărut care a emoționat toate inimile din Howth.

Laila încercă să-și închipuie că Nell O'Brien povestise acest lucru. Sau că Matthew o făcuse. Nu reuși. Și era puțin probabil că domnul O'Malley se opri la hotel să o pună pe Susie la curent cu noutatea. Așadar, nu putea fi decât o speculație.

Laila o privi pe Susie direct în ochi.

- Habar nu am de unde ai fi putut să auzi asemenea lucru.

- Deci nu este adevărat? insistă Susie, cu un aer ușor dezamăgit.

Laila avea de ales. Putea să mintă cu seninătate și să protejeze intimitatea lor sau să recunoască adevărul și să facă față consecințelor. De fapt, mai avea o opțiune: eschivarea. Îi trecu prin cap că este cea mai bună dintre toate.

- Cum merge luna ta de miere, Susie? Tu și Mack vă distrați?

Fu rândul lui Susie să se încrunte.

- Știu ce faci.

Laila râse.

- Bineînțeles că știi. Ce zici de asta? Tu nu te mai bagi în viața mea și nu mă mai bag nici eu într-a ta. Știu că pentru tine a fost o misiune personală să mă convingi să vin în această călătorie, dar e timpul să nu-ți mai faci griji în legătură cu noi, ceilalți, și să te concentrezi asupra ta și a lui Mack. E luna ta de miere, sau ai uitat?

- Nici pomeneală, spuse Susie, iar expresia ei deveni visătoare. Este exact cum mi-am închipuit că va fi. Zâmbi. Dar tot îmi lasă timp să-mi fac griji în legătură cu tine și fratele meu.

- Suntem adulți. Putem să ne descurcăm singuri, îi spuse Laila.

- Sigur că da, dar nu pot să nu fiu îngrijorată. Matthew este nebun după tine, ceea ce este probabil o premieră pentru el. Dacă tu nu iei relația în serios, trebuie să înțeleagă acest lucru.

- Sunt destul de sigură că Matthew știe exact cum stăm, spuse Laila, fără să încerce măcar să-și ascundă amuzamentul. Îi urmărise ani la rând de pe margine pe băgăreții din familia O'Brien. Tu ești cea care vrea să lămurească lucrurile.

- Păi, bineînțeles că vreau, spuse Susie cu exasperare. Este fratele meu. V-am sprijinit relația la început, apoi totul s-a terminat. Asta i-a frânt inima. Nu vreau să văd că se mai întâmplă acest lucru.

- Nici eu, o asigură Laila, ușurată să audă din nou o bătaie în ușă. Probabil că este Matthew.

Expresia lui Susie se luminează.

- Vă duceți în oraș?

- Da.

- Singuri. Amintindu-și în mod evident de greșeala de mai devreme, Susie clarifică: Vreau să spun, fără restul familiei.

- Așa intenționăm, spuse Laila deschizând ușa.

Matthew era gata să se aplece pentru un sărut, când o zări pe sora lui.

- Ce pui la cale? întrebă, iar bănuielile lui erau absolut evidente.

- Susie a trecut pe aici ca să mai stăm un pic de vorbă, spuse Laila. Nu ai de ce să-ți faci griji. N-a obținut ce a vrut.

- Și ce a vrut? întrebă Matthew, cu privirea încă ațintită asupra surorii lui.

- Știrea exclusivă din interior privind stadiul relației noastre, răspunse Laila.

Matthew oftă.

- Nu ți-a ajuns că ai încercat să storci informații de la mine? o chestionă el pe sora lui. Nu ți-am zis să nu te bagi?

Susie se ridică, traversă încăperea și îl mângâie pe obraz.

- M-ai implicat cu multe luni în urmă. Nu-ți mai amintești că ai plâns pe umărul meu fiindcă o femeie al cărei nume nu l-ai pomenit - Laila, după cum s-a dovedit - îți dăduse papucii? Acum îmi fac doar datoria de soră, să am grijă ca de această dată lucrurile să meargă bine. Dacă nu-ți place, nu poți să dai vina decât pe tine, pe nimeni altcineva.

- A fost un moment de slăbiciune, admise el. Ar fi trebuit să știu că se va repercuta asupra mea. Îi aruncă o privire sinceră. Poți să nu-ți mai faci griji acum, Susie. Lucrurile sunt sub control.

Ea părea vag dezamăgită, dar dădu din cap aprobator.

- Bine, atunci. Te las să te descurci singur. Dar o să fiu cu ochii în patru, frățioare. Să nu o dai în bară.

- Nu am de gând, o asigură el, îmbrățișând-o cu putere. Te iubesc.

- Și eu te iubesc, spuse ea, apoi se întoarse spre Laila. Apropo, și pe tine. Vreau să fiți fericiți, doar atât.

- Apreciez acest lucru, o asigură Laila.

După plecarea lui Susie, Laila se întoarse spre Matthew.

- Suntem pe calea cea bună, nu?

- Da, confirmă el. Și lucrurile sunt tot mai bune cu fiecare minut. Se apropie de ea, își puse buzele pe buzele ei și o sărută până când ea simți că i se moaie genunchii și i se taie respirația. Ce părere ai?

Privirea ei o întâlnește pe a lui, dar era aproape incapabilă să vorbească.

- În momentul ăsta nu pot să gândesc deloc.

El dădu din cap satisfăcut.

- Exact asta urmăream. Ești gata pentru întâlnire?

Ea dădu din cap că da. Dacă ar fi și mai „gata”, nu ar mai ieși din camera asta.

Matthew și Laila tocmai își terminau desertul rafinat, când el se uită fix în ochii ei și anunță relaxat:

- Cred că ar trebui să vorbim despre copii.

Laila se înecă.

- Poftim? Ai cui copii? Caitlyn și Carrie? Micul Mick?

- Ai noștri, spuse el calm.

Ea își înghiți nodul și spuse:

- Nu te urmăresc. Lasă-mă un minut să mă dumiresc.

Matthew așteaptă răbdător în timp ce ea încerca să digere introducerea abruptă a subiectului ca ei doi să aibă copii. Presupusese că a venit timpul să abordeze aspectele cele mai importante referitoare la ce fel de viitor ar fi urmat să aibă împreună.

În cele din urmă totuși, ea clătină din cap, parcă vrând să și-l limpezească.

- Tot nu te urmăresc, recunosc eu ea.

- Nu am mai vorbit niciodată despre copii, explică el. Vrei copii? Câți? Cred că este o chestiune importantă pe care doi oameni ar trebui să o discute când lucrurile devin serioase între ei.

- Nu crezi că este mai important să discute pentru început *dacă* lucrurile devin serioase între ei?

- Mi-am închipuit că asta se înțelege de la sine.

Ea clătină din cap.

- Iar ai început, faci presupuneri. Am fost de acord cu tine mai devreme că suntem pe drumul cel bun. Nu oprim în gară. Încă nu am ajuns acolo, Matthew. Îi aruncă o privire dezaprobată. Copii? Pe bune?

- Mie mi-ar plăcea să am mai mulți, spuse el, insistând în ciuda stânjenelii ei evidente din cauza acestui subiect.

Îi plăcea îmbujorarea pe care reușise să i-o aducă în obraji. În general, era în avantajul lui să o țină pe Laila într-o stare de confuzie. Ea pretindea că detestă chestia asta, dar știa el mai bine. Îi priau caracterul imprevizibil al relației și insolența conversațiilor lor.

- Eu mă gândesc la cinci, adăugă el. Am invidiat întotdeauna familia mare a unchiului Mick.

- Invidiat? Întrebă ea sceptică. Credeam că te intimidează doar pentru că vă depășește numeric pe tine, Susie și Luke.

- Tocmai de asta vreau copiii mei să aibă „întăriri”. Cum nu știm dacă Susie și Mack vor decide să adopte - deși pun pariu că se va întâmpla așa - și cine știe ce va face Luke, atunci extinderea familiei dinspre partea mea ar putea să depindă de noi. Ce părere ai?

- Cred că ești nebun de legat, spuse ea.

- Adică cinci e prea mult?

- Vreau să zic că ești nebun dacă crezi că am de gând să mă angajez la așa ceva acum.

- Este o discuție, nu un angajament. Mă interesează ce părere ai despre a avea copii în general.

Ea nu părea să-l creadă.

- În general sunt de acord cu ideea de a avea copii, spuse cu precauție.

- Câți? Doi? Zece?

- Trei sau patru, spuse ea într-un sfârșit, scoțând cifrele din burtă, numai ca să pună capăt subiectului.

El dădu din cap aprobator.

- Presupun că pot să fac un compromis și să mă rezum la patru, spuse pe un ton fermecător. Vezi ce bine ne potrivim aici? Căsătoria înseamnă compromisiuri, sau în orice caz, așa mi s-a spus. Acum să vorbim despre casa ta de vis. Cum ar arăta?

- De fapt, nu m-am prea gândit, pretinse ea.

Matthew era sceptic. Nu începeau femeile să se gândească la asta cam la cinci minute după ce începeau să-și imagineze ce fel de nuntă vor?

- Zău? În mod sigur Heather a știut exact cum voia să arate Driftwood Cottage după ce Connor urma să o renoveze pentru ea. Unchiul Mick zicea că avea un dosar întreg ticsit cu fotografii. Și, crede-mă, Susie a avut idei foarte clare pentru casa ei cu Mack. O privi întrebător. Ești sigură că nu te-ai gândit niciodată la asta?

- M-am gândit la ceea ce nu vreau, recunoscui Laila în cele din urmă. Nu vreau o casă care să fie atât de mare și de protocolară încât oamenilor să le fie teamă să se distreze în ea.

- Cum este casa părinților tăi, presupuse el.

- Exact, răspunse ea cu un tremur. Încă mă surprinde felul în care Caitlyn și Carrie aleargă ca niște vijelii prin toată casa fără să-i provoace mamei o cădere nervoasă. Am avut întotdeauna sentimentul că nu pot să vârs ceva sau să-mi las jucăriile ori manualele de școală aruncate peste tot.

- Cum ți se pare casa lui Susie și Mack?

Privirea ei se luminează.

- Cum ar putea să nu-ți placă? Vederea la ocean este minunată. Ai făcut o treabă grozavă realizând încăperile aerisite și luminoase, dar și incredibil de primitoare. Expresia ei deveni melancolică. Aș da orice să am o casă pe o proprietate din apropierea golfului.

Matthew zâmbi.

- E bine de știut.

Din fericire, avea o proprietate exact așa pe plajă, mulțumită unei investiții foarte înțelepte pe care o făcuse tatăl lui cu ani în urmă. Terenul fusese păstrat pentru el, Susie și Luke. Acum știa cu exactitate ce fel de casă să construiască pe acel teren, ceva asemănător cu a lui Susie, dar cu trăsături specifice distinctive.

Băgă mâna în buzunar după o bucată de hârtie și un creion pe care le avea mereu la el, apoi începu să schițeze.

- Ceva cam așa? întrebă, împingând hârtia spre Laila. Ea făcu ochii mari.

- Cum ai reușit să faci asta din câteva trăsături de creion?

- Îți place?

- Sigur că da. Este extraordinară. Ador terasa și veranda uriașă cu pereți de sticlă.

- E ceva ce nu-ți place?

Ea clătină din cap că nu.

- Ești un arhitect grozav, Matthew. Sunt convinsă că va fi minunată. Unde o construiești?

- Lângă Susie și Mack. Îi susțin privirea. La un moment dat.

Din nou, ea părea surprinsă.

- Terenul de lângă casa lor este al tău?

- Teoretic, este al tatălui meu, dar ne dă fiecăruia câte o parte din el. Când va veni momentul, o parte considerabilă va fi a lui Luke. Sigur însă că dacă va continua să creadă că este nebun după Kristen Lewis, ar putea fi o problemă să locuiască două case mai încolo de Susie și Mack.

- Când o să construiești casa? întrebă Laila cu privirea încă atrasă de schiță.

- Când va fi momentul potrivit, spuse el evaziv, apoi zâmbi larg. Ar putea să fie imediat.

- Matthew, îl preveni ea.

- Nu mă pripesc, insistă el. Spun numai că proprietatea există și că mulțumită ție am o idee generală despre ce să construiesc acolo.

- Uneori mă sperii, spuse Laila cu sinceritate.

- Nu asta este intenția mea.

- Știu asta. Doar că pari atât de sigur în legătură cu viitorul, în legătură cu ce vrei, cu ce crezi că se va rezolva. Cum se ajunge la locul acela? întrebă visătoare.

- Chiar vrei să știi?

Ea dădu din cap că da.

El îi atinse bărbia cu degetul, o forță să se uite în ochii lui, apoi spuse cu franchețe calmă:

- Laila, mă uit în ochii tăi. Asta este tot. Acesta este secretul. Mă uit în ochii tăi și văd tot ce am vrut vreodată.

La aceste cuvinte, ei i se puse un nod în gât. Îi scăpă o lacrimă care se prelinse pe obraz.

- Cum aş putea să-ți rezist când spui astfel de lucruri? șopti ea cu voce gătuită.

El zâmbi la frustrarea ei evidentă.

- Nu trebuie, îi spuse. Trebuie să te îndrăgostești de mine nebunește, total, și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

- Îmi doresc asta, recunosc ea.

- Ce te reține?

- Partea aceea din mine care nu crede că chiar este posibil ca visurile să devină realitate, spuse ea.

- Ai răbdare, îi spuse el. Ale mele au devenit cu siguranță realitate.

Îi luă mâna, simțind cum tremură. Pentru o femeie puternică, avea atât de multe vulnerabilități. Nu-și închipuia de ce.

Oh, o parte din vină putea fi atribuită tatălui ei, nu era nici o îndoială. Poate o parte era a băieților din Chesapeake Shores care în liceu fuseseră mai scunzi decât ea și nu doriseră să riște umilința de a fi văzuți cu ea.

O parte din vină probabil că era chiar a lui. A avea un bine-cunoscut record privind femeile. Era nevoie de mai mult decât vorbe dulci și declarații sincere ca să o convingă că intențiile lui nu erau numai onorabile,

ci și de durată. Totuși, era în regulă, pentru că el știa ce sentimente are, chiar dacă ea nu știa.

- Hai să dansăm, spuse trăgând-o în picioare.

Era o melodie rapidă, exact ce le trebuia ca să mai învioreze spiritele, dar ea ezita.

- Nu sunt cea mai bună dansatoare din lume, îl preveni ea. Probabil că o să te calc pe picioare. Sunt recunoscută pentru neîndemânare.

În ciuda reticenței exprimate, privirea ei era invidioasă când vedea celelalte cupluri pe ringul de dans. Matthew insistă:

- Sunt recunoscut pentru că mă mișc iute, ripostă el. Și suntem aici unde nu ne cunoaște nimeni. Cui îi pasă dacă ne dăm cu totul în spectacol, câtă vreme ne distrăm?

Ea zâmbi, apoi îl urmă pe ringul de dans, iar mișcările ei erau în ritm perfect cu muzica, chiar dacă nu erau extrem de exersate.

- Vezi? spuse el. Nu ești nici pe jumătate așa de nepricepută.

- Ceea ce nu prea înseamnă mai mult decât pe jumătate bună, spuse ea râzând. Din nou ai făcut minuni. Mai făcut să trec peste teama de a fi ridicolă.

- Asta este misiunea mea în viață, spuse el pe un ton serios. Nu voi fi fericit până când nu te vei vedea și tu cum te văd eu.

Muzica se schimbă în ceva lent, iar el o trase în brațele lui, ținând-o strâns, până când ea suspină și își lăsă capul pe umărul lui. Nu era la fel de bine ca atunci când o ducea în patul lui, dar înțelegea de ce unii oameni credeau că dansul era, după sexul în public, al doilea cel mai bun lucru. Se potrivea cu el perfect, se mișca în ritmul lui minunat. Și îl stârnea așa cum nu o mai făcuse nici o femeie. Îl excita un pic prea mult, dacă era să spună adevărul.

O fixă cu privirea.

- Hai să ieșim de aici, da?

- Și?

- Mergem să ne plimbăm, spuse el cavalereste.
Ea zâmbi.

- Asta vrei cu adevărat să faci?

- Nu, dar cunosc regulile. Și ca să le respect, o plimbare lungă prin răcoare înapoi spre hotel este exact ce-mi trebuie în momentul ăsta.

- Apreciez efortul, spuse ea serios.

- Sper din suflet, fiindcă chestia asta m-ar putea ucide.

- Sper că nu, pentru că am planuri mari pentru tine.
Surprins, o privi în ochii care râdeau.

- Planuri mari?

Laila dădu din cap că da.

- La un moment dat.

El oftă.

- Acum nu faci decât să mă chinuiești.

- Da, așa e, spuse ea cu mândrie.

Era bucuros că este fericită, pentru că i se părea un pic tulburător faptul că avea atâta putere asupra lui. Sau poate că ceea ce-l îngrozea, de fapt, era că nu avea nici cea mai mică dorință să dea bir cu fugiții. Era o relație de cursă lungă, nu exista nici o îndoială.

capitolul 7

Lui Nell începuse să-i placă să se furișeze afară din hotel după-amiaza, atunci când toată lumea credea că doarme în camera ei. Credea că depășise de mult perioada când ar fi fost atrasă de acest lucru, dar chiar și la vârsta ei se părea că îi plăcea ideea de a sfida convențiile și de a o șterge cu iubitul care nu era acceptat de familie.

Bineînțeles că ea și Dillon nu erau amanți. El îi furase câteva sărutări, dar pentru moment asta era mai mult decât suficient. Nu-și putea imagina ideea de sex la vârsta ei. Totuși, el era un bărbat voinic și sănătos, așa că cine știe ce se putea întâmpla în viitor? Dacă pe Mick îl deranja că se vedea cu Dillon, ce Dumnezeu ar fi crezut dacă ar fi știut pe unde îi rățăceau gândurile zilele astea? Râse în sine ei când încercă să-și imagineze acea conversație.

- Ce te-a făcut să zâmbești? o întreabă Dillon, în timp ce îi turna ceai în încăperea din spate a magazinului de tutun.

- Mă întrebam doar ce-ar crede fiul meu dacă ar ști că nu dorm buștean în camera mea de hotel, spuse ea.

Spre surprinderea ei, Dillon se încruntă.

- Nu știu sigur cât sunt de încântat de aceste întâlniri secrete ale noastre. Nu facem nimic de care să ne fie rușine, Nell. Mi-ar plăcea să-ți întâlnesc familia, să ne cunoaștem.

- L-ai întâlnit pe Matthew, îi aminti ea, simțindu-se brusc în defensivă. Și pe Susie, bineînțeles.

- Dar nu pe băieții tăi, spuse el. În mod evident părțile lor sunt cele care contează cu adevărat. Nu înțeleg de ce ești atât de reticentă să ne faci cunoștință.

Tulburată de aparenta lui consternare, ea puse jos ceașca cu ceai și îi luă mâna.

- Nu e vorba de faptul că sunt rușinată sau stânjenită, sau altceva cât de cât asemănător cu asta, îl asigură ea. Eu cred că sinceritatea este importantă într-o familie. De fapt, eu am fost printre primii care și-a exprimat cu glas tare părerea atunci când am descoperit că Matthew și Laila își țineau relația secretă.

Dillon, a cărui atenție fusese abătută pentru moment de la situația lor, o privi uimit.

- E atât de evident că se iubesc. Pentru ce ar face așa ceva?

Nell clătină din cap.

- Bănuiesc că Laila era îngrijorată de diferența de vârstă dintre ei și, ca să fiu sinceră, Matthew avea o oarecare reputație de fustangiu. Ea avea o poziție de conducere la banca tatălui ei și era îngrijorată că acesta îi va căuta nod în papură.

Scoase un suspin.

- După cum s-a dovedit, exact asta s-a întâmplat. Când Lawrence Riley a descoperit adevărul a runat și a fulgerat împotriva comportamentului inacceptabil și al lipsei ei de discernământ. Laila și-a părăsit slujba, apoi i-a pus în cărcă lui Matthew tot dezastrul. S-au despărțit. Călătoria asta este o încercare de reconciliere, iar de data asta totul este la vedere.

Dillon îi aruncă o privire gânditoare.

- Și n-ai învățat nimic din experiența lor?

- Păi, bineînțeles că am învățat, spuse ea iritată. Nu tocmai am spus că este o greșeală să ascunzi lucrurile?

- Și de ce nu este aplicabilă și pentru noi aceeași lecție?

Ea oftă. Avea dreptate și el. Cu greu ar fi putut să nege acest lucru.

- Pur și simplu Mick, fiul meu mai mare, are în ce mă privește o viziune care nu-mi permite să fiu altceva decât

mama lui și bunica copiilor lui. Presupun că a fost din-
totdeauna adevărat faptul că, în percepția lor, copiilor
le este foarte greu să-și vadă părinții ca pe niște indivizi
cu propriile nevoi, dorințe și visuri. Sunt absolut sigură
că Mick crede că pentru mine toate astea au luat sfârșit
odată cu moartea tatălui lui.

- Bănuiești că și ceilalți fii ai tăi - Jeff și Thomas,
parcă - văd lucrurile la fel?

Ea zâmbi.

- Mă îndoiesc. Thomas tocmai s-a însurat a treia oară.
El o să fie tolerant, fie și numai pentru faptul că așteaptă
același lucru de la mine. Iar Jeff este cel mai relaxat din-
tre toți. Și el e însurat cu o femeie foarte rezonabilă.
Se opri și zâmbi. Cum de altfel e și cazul lui Mick, dar
lui Megan îi este mult mai greu să-l facă să înțeleagă.
Încăpățânarea lui e celebră.

- Mi-ar plăcea să-i cunosc pe toți, spuse Dillon. N-o să
rămâi în Dublin o veșnicie, Nell. Înainte să-ți dai seama
sărbătorile vor trece și vei fi în drum spre casă.

Ea totuși ezita. Într-un anume fel voia să păstreze doar
pentru ea aceste ore și zile furate și să învie amintiri
dragi mai degrabă decât să înfrunte riscul unor posibile
critici, cel puțin din partea lui Mick. De data asta nu
dorea să mai strice nimic.

- Acum ce mai e? Ce nu mi-ai spus? întrebă el.

- Cum să-ți explic oare? se întrebă ea cu sinceritate.

- La vârsta noastră, este greu de închipuit că trebuie
să dăm explicații celorlalți în privința noastră, spuse el,
și buzele îi tremurară involuntar. Dar ai putea începe
prin a le spune că sunt un vechi prieten. Sau ca să fim
cinstiți până la capăt, o veche pasiune. Zâmbetul lui se
lărgi. Sau un potențial iubit.

Ea zâmbi la rândul ei.

- Asta ar agita cu siguranță apele, deși îmi închipui că
Susie i-a pus la curent cu ce a aflat despre povestea noas-
tră din trecut. Prezentul este cel care mă preocupă mai

mult, iar sugestia că am putea deveni iubiți este în mod sigur o idee proastă. Sunt absolut sigură că Mick ar sfârși prin a fi internat în spital chiar aici, în Dublin. Îi aruncă o privire iritată. Poate chiar împreună cu tine lângă el. Dillon îi puse o mână pe obraz, și privirea i se îmblânzi.

- Chiar ne trebuie ceva clar definit, Nell? Avem încă de experimentat o grămadă de sentimente, unele vechi, altele noi. Până când nu le vom pune în ordine, poate că cel mai bine este să ne rezumăm la prietenie. Cel puțin asta nu se poate pune la îndoială.

Ah, asta e, își spuse ea și se relaxă. Dillon era un prieten vechi și drag, care știa mai multe despre trecutul ei din Irlanda decât oricine aflat încă în viață. Faptul că se afla alături de el o liniștea, îi oferea o alinare pe care nu se mai așteptase s-o regăsească. Iar strălucirea altădată familiară din ochii lui, ei bine, dacă asta îi făcea inima să tresalte doar un pic, nu avea nici un motiv să-și refuze acest lucru.

Ajungând la o concluzie, aprobă încetișor din cap.

- Bine, vechiul meu prieten, vino cu noi diseară.

- Atunci vin să te iau de la hotel, spuse el, cu un aer încântat.

- Te-ai putea întâlni cu noi la pub, îi propuse ea.

- Și să le dăm tuturor posibilitatea să creadă că e o întâlnire întâmplătoare? Clătină din cap. Există o expresie pe care am auzit-o la tineri, Nell. E „trup și suflet”. Sunt pregătit cu trup și suflet, gata să ies în public. Tu cum stai?

Ea ezită pentru ultima dată, apoi chicoti de ridicolul situației. Trecuse de 80 de ani, nu mai avea 18 ani. Era capul acestei familii, nu un copil asupra căruia să veghezi și să îl controlezi.

- Păi, dacă așa pui problema, ce mai e de spus? îl întrebă ea. Și eu sunt pregătită trup și suflet.

Trebuia doar s-o avertizeze din timp pe Megan ca să-l pregătească pe Mick și să se asigure că se va purta foarte decent. Altminteri era posibil ca cerul Dublinului să se aprindă de la focurile de artificii neașteptate!

- Aud că cina din seara asta e un spectacol de gală, spuse Laila când Jess, Connie și ea se strânseseră din nou să bea un ceai și să pălăvrăgească ca fetele. Astăzi li se alăturase și Susie, deși până în acel moment fusese mai mult tăcută. Aveți idee despre ce e vorba?

- Buni își aduce drăguțul, le anunță Susie cu privirea aprinsă.

- Oh, o să vă placă tuturor, spuse Laila. E o dulceață.

Jess le scrută printre gene.

- Așa e, tu și Susie l-ați cunoscut deja. Oare tata are dreptate să fie îngrijorat?

- Pentru un om care de-abia aștepta să-și vadă copiii căsătoriți, unchiul Mick are niște idei cu adevărat demodate despre buni și povestea ei de dragoste, replică Susie. Laila a fost cu ei mai recent decât mine, dar privirea domnului O'Malley atunci când a văzut-o prima dată pe buni m-a făcut să-mi vină să plâng. Era atât de caldă. Ea a spus că sunt vechi prieteni, dar eu bănuiesc că la mijloc a fost mult mai mult decât știm noi.

- Nell arată în mod sigur foarte fericită, adăugă Laila. Ieri erau atât de drăguți împreună. Când eu și Matthew ne-am dus la cafeneaua unde erau ei, chiar se țineau de mână. În clipa în care ne-au văzut, și-au retras mâinile ca și când i-am fi prins purtându-se cum nu trebuie. Nell avea cu adevărat un aer vinovat, dar domnul O'Malley doar ne-a făcut cu ochiul.

Jess continua să pară îngrijorată. Connie se încruntă la ea.

- Dă-i drumul, Jess. Ce te frământă? o întreabă Connie. Mick te-a stârnit și pe tine?

- Nu, stăruie Jess. Cred că totuși nu mă pot abține să nu mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă buni chiar s-ar îndrăgosti - sau mai bine zis s-ar îndrăgosti din nou - de această veche pasiune a ei și ar decide să se mute în Irlanda.

Această presupunere, care Lailei nici măcar nu-i trecuse prin cap, le amuți pe toate.

- Nici măcar nu m-am gândit vreodată la asta, recunosc Susie. Ce ne-am face fără buni? Face parte atât de mult din viețile fiecăruia dintre noi.

- Mulți oameni nu au absolut nici o relație cu bunicii lor, îi reaminti Connie. Jake nu i-a cunoscut niciodată pe ai noștri. Când m-am născut eu, nu mai trăia decât mama mamei mele, dar a murit înainte să împlinesc doi ani, așa că de-abia mi-o mai amintesc.

- Dar aici e vorba de buni, spuse Jess. Practic ea ne-a crescut pe mine, pe Abby, Bree, Kevin și Connor. Și ce se va întâmpla cu mesele de duminică și cu sărbătorile? Știți că ea este singurul motiv pentru care tatăl meu, unchiul Jeff și unchiul Thomas au reușit să se poarte civilizat unii cu alții toți anii ăștia.

- Acum se înțeleg cu toții mai bine, spuse Laila, încercând s-o consoleze.

Vedea că Jess chiar era înspăimântată de o schimbare atât de dramatică a lucrurilor. Chiar și Susie părea marcată.

- Este mult prea devreme să ne gândim la toate lucrurile astea, adăugă Connie. Nell îl aduce la cină, nu ca să anunțe vreo logodnă.

Ochii lui Jess se măriră de spaimă.

- Oh, nu, dar dacă despre asta e vorba? Dacă ea a insistat ca toată lumea să fie acolo diseară, ce-ar fi să-și anunțe logodna? Susie, îți aduci aminte ce-a spus exact înainte să plecăm în călătorie? Că o să aibă grijă ca cineva să meargă la altar.

Susie o privi în ochi.

- Cred că se referea la altcineva, spuse ea, făcând semn cu capul în direcția Lailei.

Deși probabil că Susie își închipuisese că fusese discretă, Laila pricepu. O privi șocată pe Susie.

- La mine? Voia ca eu și Matthew să mergem la altar?

- Spera, o corectă Susie. Toți speram.

Laila încerca să le înțeleagă îngrijorarea pentru Nell, dar trecu imediat în postura de a se apăra de complotul lor.

- De asta m-ați tot împins de la spate atât de tare să mă împac cu Matthew? Vă doriți o nuntă? întrebă ea, ridicând vocea. Aici? Cât timp suntem la Dublin?

Susie ridică din umeri.

- Pare romantic.

- Oh, Doamne, murmură ea. Matthew știe ce puneți voi toți la cale?

- A fost ideea lui, se scăpă Susie, apoi se rușină. Înainte.

- Înainte de ce?

- Înainte ca tu să te desparți de el, îi explică Susie. Asta a pus cumva frână planului.

- Avea un plan? întrebă Laila, simțind cum i se învârte capul. Un plan adevărat, serios?

- A avut, o corectă Susie. Acum nu mai sunt sigură. Este posibil. Nu știu. Eu am încercat să înțeleg cum stau lucrurile, dar amândoi m-ați descurajat foarte tare.

Îi aruncă o privire acuzatoare Lailei, ca și când faptul că ea nu înțelegea situația i s-ar fi datorat în exclusivitate acesteia.

Jess clătină din cap.

- Tulburi prea tare apele, Suze. Nu mai vorbi prostii și hai să ne concentrăm asupra lui buni.

Connie o ignoră și se concentrează asupra Lailei.

- Te simți bine? Pari puțin palidă.

Laila se străduie să zâmbească.

- Mă simt chiar grozav, minți ea.

Oamenii îi plănuiau întreg viitorul fără ca ea să știe, dar asta nu era mare lucru, nu-i așa? Plănuiau o nuntă! Știuse dintotdeauna că membrii familiei O'Brien aveau o oarecare doză de îndrăzneală, dar asta era prea mult. Nu auzise niciodată de o nuntă surpriză, dar dacă exista vreo familie care să aibă extravaganta și încrederea de a încerca să ducă până la capăt așa ceva, această familie le avea.

Își luă ceaiul și îl sorbi dintr-o singură înghițitură lungă, dorindu-și să fi fost altceva mult mai tare. Cum nu-i fu de nici un ajutor, luă o linguriță și dădu gata și frișca.

- Hmm, de obicei asta merge cu o brișă, îi sugeră Connie cu blândețe.

- Și de obicei oamenii o consultă pe potențiala mireasă înainte de a planifica o nuntă, ripostă ea.

- Nu e planificată, îi spuse Susie grăbită. A fost doar o idee, o dorință, ceva ce știam cu toții că își dorește Matthew.

- Și bineînțeles că familia O'Brien obține întotdeauna ceea ce își dorește, spuse Laila, fără să fie sigură dacă ar trebui să râdă sau să urle. Se ridică în picioare. Trebuie să plec.

- În camera ta? o întrebă plină de speranță Connie.

- Nu, acasă, sau poate în orice loc din toată lumea asta unde nu se află nici un O'Brien.

Susie se ridică și ea și se așeză în calea ei, părând cu adevărat speriată.

- Nu poți pleca. Te rog, Laila. Matthew o să mă omoare dacă pleci acum. Nu-l pedepsi pe el pentru că eu am gura mare.

Laila îi înțelese îngrijorarea. Dacă ea pleca și Matthew descoperea motivul pentru care dispăruse, va fi furios. Oricum, asta nu era problema ei.

Tot ce își dorea în clipa aceea era să se îndepărteze de Dublin cât de mult era omenește posibil înainte ca Matthew să facă și cea mai mică aluzie la o nuntă făcută

în grabă chiar aici, în Irlanda. Se temea foarte tare că, dacă subiectul va fi pus în discuție, nu va avea puterea de a rezista acestei idei, cu totul minunată, impulsivă, romantică și nebunească.

Și oricât de mult i-ar fi plăcut latura impulsivă a firii ei pe care i-o scotea la iveală Matthew, era conștientă până în adâncul ființei că o căsătorie nu era în mod cert ceva care să fie făcut în grabă sau să nu fie luat în serios.

Matthew fu puțin luat prin surprindere când Mack și Luke îl reperară exact când se întorcea de la niște cumpărături de ultimă oră pentru Crăciun. Sărbătoarea era peste două zile și cu o familie așa de mare ca a lui, cumpărăturile erau o sarcină care necesita timp. Practic îl încolțiră de pe stradă și îl conduseră direct în barul hotelului.

- Pe voi doi ce v-a apucat? întrebă el.

- De ce n-ai răspuns la celular? ripostă Luke. De o oră încercăm să vorbim cu tine.

- Probabil că s-a descărcat bateria, admise Matthew. Am uitat s-o pun la încărcat noaptea trecută. Ce e atât de urgent?

- E vorba despre Laila, spuse Mack.

Matthew încremeni.

- Ce e cu ea? N-a trecut strada fără să se asigure cum trebuie sau alte chestii din astea, nu-i așa?

Era atât de ușor cu toate mașinile astea care treceau în goană pe ceea ce lor li se părea partea greșită a străzii. Fusesse și el o dată sau de două ori aproape de dezastru.

- E bine, spuse Luke. În orice caz, e în viață.

Matthew se încruntă.

- Ce tot spui acolo?

- Probabil că își face bagajul să se întoarcă la Chesapeake Shores, spuse Mack.

În clipa aceea Matthew se bucură că stătea jos. Își dori numai ca băutura pe care o voia să fi fost la îndemână, dar chelnerul nici măcar nu venise să le ia comanda.

- Acasă? repetă el. Ce dracu' s-a întâmplat astăzi pe aici? Pentru ce ar vrea să plece acasă? Totul era bine ultima dată când am văzut-o. De fapt, mai mult decât bine.

- Numai să nu te enervezi, bine? spuse Mack liniștitor. Nu e ceea ce pare, că Susie s-ar fi amestecat în treburile tale sau ceva de genul ăsta.

Începu să-i fiarbă sângele. Orice s-ar fi întâmplat, era imposibil să fie de bine din moment ce sora lui era amestecată, iar Mack încerca să fabrice scuze în numele ei încă înainte de a oferi vreo explicație.

- Unul din voi trebuie să înceapă să vorbească, spuse el încordat. Sau jur că o să vă sugrum pe amândoi fără să ezit vreo clipă.

- Ceea ce înseamnă că nu vei primi nici un răspuns, sublinie Luke, apoi se făcu mic văzând cum Matthew se încruntă fioros. Spun doar...

- Fetele, începu Mack.

- Susie, Connie, Jess și Laila, adăugă Luke, brusc dornic să completeze datele lipsă.

- Au ieșit în această după-amiază la ceai, încheie Mack.

Matthew trase adânc aer în piept. Chestia asta nu părea atât de îngrozitoare, dar ținând cont de expresiile de pe fețele fratelui și cumnatului său, înțelese că nu fusese vorba de vreo mică pălăvrăgeală nevinovată.

- Și? îi îndemnă el.

- Într-un fel sau altul a ieșit la iveală faptul că toată lumea spera ca tu și Laila să vă căsătoriți în Irlanda, spuse grăbit Mack.

Matthew își plimbă privirea de la unul la altul.

- Cum dracului iese întâmplător la iveală așa ceva într-o conversație?

Mack oftă.

- Detaliile chiar nu-mi sunt clare. Susie era prea supărată, dar bănuiesc că în momentul în care chestia a ieșit la iveală, Laila s-a enervat.

- Rău de tot, confirmă Luke.

- Spune că pleacă acasă, adăugă Mack. Sau poate într-o zonă unde nu există nici un O'Brien.

Matthew țâșni imediat în picioare, uitând cu totul de băutură sau orice altceva.

- A părăsit hotelul?

- Nu cred, răspunse Luke. Am stat în hol cu ochii după ea și după tine.

- Iar eu m-am postat la recepție, spuse Mack. N-a pre-dat camera.

Matthew aprobă din cap. Cel puțin erau și niște vești bune. Totuși, îi aruncă o privire dură lui Mack.

- Spune-i surorii mele că mă ocup de ea mai târziu.

- Nu, să n-o faci. Și-așa e copleșită de supărare. Stresul nu-i face bine.

Matthew se gândi la cancerul pe care Susie îl învinsese de puțin timp. Se gândi că Susie era mult mai tare decât o credea Mack, dar nu dorea deloc să pună la încercare această credință. Și nu-și dorea în mod deosebit o confruntare fizică cu cumnatul său, un fost sportiv care rămăsese într-o formă excelentă. Nu că el n-ar fi fost într-o condiție fizică excelentă, dar o încăierare nu i-ar fi adus decât o satisfacție de moment. Nu i-ar fi câștigat inima Lailei.

- Mă duc în camera Lailei, le spuse el, punându-i pachetele în brațe lui Luke. Du astea sus, ai înțeles?

- S-a făcut, răspunse prompt Luke.

- Iar eu o să mai rămân puțin aici jos, în caz că Laila coboară în timp ce tu urci, îi propuse Mack.

Matthew aprobă din cap.

- Mulțumesc.

Chiar în timp ce traversa holul, se întrebă ce Dumnezeu avea să-i spună Lailei ca s-o liniștească. Nu prea

ar fi putut să nege că ideea unei nunți aici, în Irlanda, nu-i trecuse prin minte. Avea inelul de logodnă la el. Bunica lui îl asigurase că știa exact cum se putea obține o autorizație specială de căsătorie. Ce naiba, chiar o însărcinase pe mama lui să caute câteva magazine cu rochii de nuntă. Planul fusese pus la cale foarte detaliat. Era dovada clară că speraseră să funcționeze în realitate.

Singurul lucru la care nu se așteptase era ca altcineva să-i destăinuiască ideea. Laila făcea pași înainte în încercarea de a deveni impetuoasă și îndrăzneată, dar acesta era oarecum un pas uriaș în universul imprevizibilului. Pașii ei erau încă mici.

Când ușile liftului se deschiseră la etajul ei, văzu ușa camerei ei întredeschizându-se. Laila scoase capul și aruncă o privire scurtă în toate direcțiile, apoi oftă din greu când îl văzu.

- Nu cumva încerci să te furișezi afară, nu-i așa? o întrebă el relaxat, apoi intră în cameră pe lângă ea și închise ușa în urma lui. Privi spre valizele aflate lângă ușă. Cred că ăsta e răspunsul la întrebarea mea.

- Venirea în Irlanda a fost o greșeală, spuse ea.

- Ți s-a întâmplat ceva rău?

- Bineînțeles că nu, dar...

- Ești supărată din nou pe mine?

Aici, ea ezită.

El zâmbi.

- Lasă-mă să reformulez. Ești furioasă pe mine pentru un lucru pe care chiar l-am făcut?

Ea îl privi nesigură.

- Faci cumva o distincție aici. Explică-mi unde vrei să ajungi.

- De când ne-am cunoscut am făcut câteva greșeli. Dar pe cele mai multe dintre ele le-am făcut înaintea acestei călătorii și am trăit cu impresia că am venit aici ca s-o luăm de la capăt. Până acum este suficient de clar?

Ea aprobă din cap, deși nu părea deosebit de bucurasă în privința asta.

Înclină și el din cap.

- Așadar, am făcut ceva deosebit care să te supere de când am venit aici? Dacă este așa, aș vrea să îndrept lucrurile.

- Ai plănuit nunta noastră fără să-mi spui, îl acuză ea dintr-o suflare. Cine ar face așa ceva? Vreau să spun în afară de un O'Brien? Nimeni pe lumea asta n-ar avea o asemenea îndrăzneală.

- Nu prea am plănuit nunta noastră, replică el. De fapt, nici măcar nu te-am cerut în căsătorie.

- Nu, nu m-ai cerut, iar asta e exact problema mea. Oamenii nu umblă de colo până colo planificând nunți pentru cineva care nici măcar nu e logodit. E caraghios.

- Unii din familie poate că au mers un pic cam departe, recunosc el. Oamenii ăștia te iubesc. Mă plac și pe mine suficient de mult ca să dorească să fiu fericit. Sau lăsat purtați de val. Asta cu greu s-ar putea numi un păcat. Nu e ca și cum ar putea să-l determine pe vreunul din noi să facă ceva cu care nu a fost de acord, nu-i așa?

Ea se așeză pe marginea patului, cu o față serioasă și încruntată.

- Pur și simplu, nu-mi place, asta e tot.

- E de înțeles. Probabil că ai avut un șoc când ai auzit de asta.

- M-am infuriat, dacă vrei să știi.

- Îmi închipui.

Ea îl fixă suspicioasă cu privirea.

- Încerci să mă împaci?

- Cam așa ceva. Detest ca un comentariu neglijent al surorii mele să-ți strice restul călătoriei.

- Totuși, cum ai aflat de asta? Ți-a mărturisit Susie?

- De fapt, Mack și Luke au aflat. Au ținut sub supraveghere holul ca să vadă când mă întorc și în speranța de a te împiedica să pleci până când nu vorbim.

- Ah, cunoscuta frăție a familiei O'Brien.

Felul în care spusese acest lucru nu părea măgulitor. Cu toate acestea, Matthew izbucni în râs.

- Chiar suntem uniți. Țasta e un lucru bun, Laila.

- Dar poate fi și enervant și intimidant. M-am simțit ca și când nu mi-ar mai fi rămas decât câteva minute până când urma să fiu băgată într-o rochie albă de dantelă și să pășesc spre altar.

El îi aruncă o privire rapidă și atentă care îi readuse Lailei culoarea în obraji.

- Nu, nu ești genul care să poarte dantelă. Eu te văd în satin alb, ceva senzual, mulat cu totul pe corp.

Ea deschise gura, apoi o închise brusc și îl privi cu ochii mari.

- Te-ai gândit cum o să arăt în ziua nunții noastre?

- Sigur că m-am gândit. E o imagine formidabilă. O privi și el în ochi. Ești minunată. În condiții normale mi se taie respirația. În rochie de nuntă, există șanse mari să faci să mi se oprească inima în loc.

Ea tresări, apoi oftă.

- Matthew, trebuie să încetezi să mai spui lucruri din astea. Când o faci, nu mai pot gândi limpede.

- Gândirea limpede poate fi mult supraestimată, spuse el.

- Nu când vorbim despre asta, replică ea hotărâtă. Căsătoria e un lucru serios. E pentru totdeauna. Oamenii trebuie să se gândească bine la asta. Dacă mai mulți oameni ar face acest lucru, ar fi mai puține divorțuri. Întreabă-l pe Connor.

- În momentul ăsta Connor face parte din tabăra celor cu o căsătorie fericită, îi reaminti Matthew. Cinismul lui specific este de domeniul trecutului. Vrei să-l sun ca să-ți facă o mărturisire?

Ea se încruntă.

- Nu mă ieși în serios.

- Ba chiar te iau. Crede-mă, înțeleg de ce te-a supărat toată chestia asta. Ție îți place să decizi singură. Asta ești tu. Și s-ar putea să-ți placă această călătorie furtunoasă și imprudentă în care am pornit, dar nu ești pregătită cu totul să ai încredere în femeia care ești alături de mine.

Ea păru surprinsă de afirmația lui.

- Ceva în genul ăsta.

- E-n regulă. Am promis că n-o să te prezez în această călătorie.

- Să-i facem pe oameni să creadă că am putea încheia această călătorie cu o ceremonie de nuntă înseamnă o mare presiune.

- Știu. Îmi pare rău.

- Atunci o să le spui să bată în retragere, să țină în frâu toată nebunia asta?

- O să le spun, promise el.

Matthew pur și simplu nu se aștepta să fie de vreun folos, pentru că pe lângă încăpățănare, amestecul în treburile celorlalți era în genele familiei O'Brien. Era înconjurat de un grup de romantici incurabili. Astăzi, acest lucru se dovedise un mare dezavantaj. Până la sfârșitul călătoriei... ei bine, încă se bizuia pe faptul că asta s-ar putea să acționeze în favoarea lui.

Singurul lucru pe care îl înțelesese despre Laila și pe care ea încă nu îl înțelesese despre ea însăși era că-și dorea cu disperare să trăiască exact acel tip de poveste de dragoste imprevizibilă și care făcea să-i stea inima în loc. Și cea mai bună ocazie pentru ea era să trăiască acea poveste de dragoste cu el.

capitolul 8

Mick își puse o cravată, apoi și-o smulse de la gât.

- Pentru ce mă îmbrac ca și când asta ar fi vreo ocazie specială? o întrebă el iritat pe Megan. Oricum, ce are de gând mama de a insistat ca toată lumea să fie prezentă diseară?

Megan îi aruncă o privire liniștitoare.

- Știi prea bine pentru ce vrea să fim împreună cu toții în seara asta. Își aduce un prieten.

Mick văzu roșu în fața ochilor când își aduse aminte. Ca și când mama lui ar fi avut vreo legătură cu întâlnirile amoroase la vârsta ei. Și, dintre toți oamenii, cu un bărbat pe care nu îl mai văzuse de șaizeci de ani sau chiar mai mult, dacă era să dai crezare poveștii că îl părăsise pentru a se mărita cu tatăl lui. Ce era în capul ei? Chestia asta nu se putea încheia decât prost.

- Dacă ea crede că o să apar și o să le dau binecuvântarea mea, atunci și-a pierdut cu adevărat mințile, mormăi el.

Megan traversă încăperea și se așeză exact în fața lui, cu mâinile în șolduri. În ciuda diferenței de statură, era capabilă să-l intimideze atunci când voia.

- Mick O'Brien, te vei purta foarte frumos în seara asta. Vorbesc cât se poate de serios. N-o vei face pe Nell să se simtă stânjenită.

- Nici nu trebuie. Se pune singură în situația de a se simți stânjenită.

Ochii lui Megan scăpărară.

- Prostii! Iar dacă nu ești în stare să-ți schimbi atitudinea, atunci poate că ar trebui să rămâi aici bosumflat

asemenea băiețelului supărăcios de doi ani care pare să-ți fi luat locul.

Uluit de acuzație, Mick o privi fix.

- Băiețel supărăcios de doi ani? repetă el.

- Cu nimic mai bun decât tizul tău, deși chiar și micul Mick poate depăși fazele de criză.

El se așază pe marginea patului, meditând la cuvintele ei, apoi oftă.

- Ai dreptate ca întotdeauna, capitulă el. Sunt doar îngrijorat pentru ea, Meggie. Mamei nu-i stă în fire să fie atât de încântată în privința unui bărbat pe care nici măcar nu-l cunoaștem. Nu e vreo fetișcană.

Megan chicoti.

- Nu, sigur că nu e. E o femeie matură, stăpână pe mintea ei. A crescut trei băieți extraordinari, apoi a jucat rol de mamă surrogat pentru copiii noștri după ce eu am plecat. Nimeni n-ar fi putut face așa ceva dacă n-ar fi fost o fire practică și înțeleaptă. Îi întâlni privirea. De acord?

El se frământă puțin, apoi aprobă printr-o înclinare a capului.

- De acord.

- Iar acest bărbat nu e cineva pe care l-a cunoscut doar cu câteva zile în urmă. Bănuiesc că odinioară a fost ceva serios între ei.

- Cu mulți ani în urmă, îi aminti Mick. Atunci erau puțin mai mari decât niște adolescenți. Cine știe ce fel de om a devenit?

- Acesta este motivul exact pentru care tu și noi, ceilalți, ne vom folosi de această seară ca să reușim să-l cunoaștem. Părerile și sfatul tău vor conta mult mai mult pentru Nell dacă vin de la cineva cu adevărat informat în privința lui Dillon O'Malley și nu de la cineva care trage niște concluzii pripite întemeiate pe frică.

El o scrută atent.

- Frică? Când mi-a fost mie frică de ceva?

- Numai o dată din ce-am văzut eu, cu ani în urmă atunci când Nell a avut pneumonie și cu toții am crezut că am putea s-o pierdem. Ai aceeași privire înspăimântată și acum. Nu-ți dai seama că ea va continua să facă parte din viețile noastre indiferent ce se întâmplă cu Dillon O'Malley? Îl privi în ochi. Sau cel puțin va face parte dacă tu n-o obligi să aleagă.

Își trase soția pe genunchi.

- Cum reușești să fii atât de înțeleaptă? o întrebă el, simțind cum se relaxează atunci când o ține în brațe.

Ea zâmbi.

- Am fost întotdeauna deșteaptă. Doar că acum ești puțin mai atent la mine.

- Probabil, acceptă el. N-o să mai fac greșeala să te ignor din nou. Își trecu degetele prin părul ei scurt, cu șuvițe deschise la culoare, care o făceau să arate ca o puștoaică. Tu m-ai făcut un om echilibrat, Meggie. Sper că îți dai seama cât de mult te iubesc, cât de mult te-am iubit întotdeauna.

Ea îi atinse ușor și delicat obrazul.

- Nu m-am îndoit niciodată de sentimentele tale, Mick. Doar prioritățile tale au fost cele care ne-au despărțit pentru o vreme.

- Dar acum suntem bine?

- Mai mult decât bine, spuse ea zâmbind, apoi îl ciupi de nas. Numai dacă nu faci ceva care să mă facă să mă răzgândesc diseară.

El râse și o ridică în picioare.

- O să mă port cât se poate de bine, îți promit. Indiferent cât l-ar fi costat acest lucru.

După ziua pe care o avusese, Laila nu era deosebit de nerăbdătoare să-și petreacă seara într-o încăpere cu tot clanul O'Brien, dar curiozitatea ei față de modul în care va reacționa familia la povestea de iubire dintre Nell și Dillon ieși învingătoare. Dacă nu putea face altceva, cel

puțin putea să ofere cuplului un oarecare sprijin într-un mediu care îi era ostil. Probabil că ea avea o imagine mai clară decât oricine asupra a ceea ce însemna să fii luat în colimatorul familiei, mai ales după dezvăluirile din acea zi.

Acceptă fără tragere de inimă să meargă la pub împreună cu Matthew.

- Numai dacă înțelegi că nimeni nu trebuie să rămână cu impresia că ne-am împăcat sau că planul merge înainte, îl avertiză ea.

- Am recepționat mesajul, o asigură el, deși în privirea lui păru să lucească o licărire când spunea acest lucru.

Burnița ușoară care făcuse ca toată ziua să fie umeză și mohorâtă încetase ceva mai devreme, astfel încât plimbarea pe jos fu plăcută. În interiorul pubului era o atmosferă evidentă de veselie. În cămin ardea focul, iar o orchestră deja încălzea atmosfera cu repertoriul anunțat de melodii irlandeze.

Mick rezervase o încăpere separată, care totuși permitea accesul în sala principală a pubului. Și aici ardea un foc, dar înăuntru atmosfera era în mod evident tensionată. Laila privi împrejur. Nici urmă de Nell și de partenerul ei.

- Unde e bunica ta? îl întrebă pe Matthew după ce trecu în revistă încăperea înțesată de membrii familiei O'Brien împreună cu soții, soțiile și copiii lor.

- Probabil că așteaptă să-și facă o intrare în stil mare, răspunse el. Sau poate că i-a venit mintea la cap și s-a hotărât să cineze cu Dillon în altă parte.

- Nell nu e lașă, îl mustră Laila.

- Nu, nu e, admise el, apoi făcu un semn cu capul spre ușă. Iată și fericitul cuplu.

Laila îi căută privirea lui Nell și îi zâmbi încurajator, apoi îi făcu cu ochiul lui Dillon. Amândoi părură să se relaxeze.

- Treci în tabăra dușmanului? îi șopti Matthew la ureche.

- Îmi place mult Dillon, replică ea. Credeam că și ție îți place.

- Îmi place. Dar pur și simplu nu sunt sigur cât de înțelept e să arăți clar acest lucru cu mulțimea de aici. Simt puțină ostilitate.

Laila îi aruncă o privire dezaprobatore și traversă încăperea.

- Dați-mi mie dați hainele, spuse ea veselă, pentru că nimeni nu se oferise să facă acest lucru.

Nell îi adresă un zâmbet recunoscător.

- Mulțumesc, Laila.

Susie se grăbi să-i întâmpine și ea.

- Bună, buni. Domnule O'Malley.

- Dillon, te rog, spuse el, zâmbindu-i afectuos.

- Dă-mi voie să te conduc și să te prezint părinților mei, spuse Susie. Buni, poate că Laila îți aduce ceva de băut.

- Bineînțeles, spuse Laila prompt. Ce ți-ar plăcea?

Privirea lui Nell îi urmări pe Susie și pe Dillon.

- Poate că ar fi trebuit să merg cu el. Cunosc mult prea bine tactica „dezbină și cucerește” a familiei.

Laila zâmbi.

- Dillon o să-i convingă. Nu mă îndoiesc de asta. Și nu Jeff și Jo sunt problema. Susie o să aibă grijă ca ei să fie de partea lui, așa că o să aibă suficient de mult sprijin până când Mick o să spună ce are de spus.

Nell încuviință din cap.

- Bănuiesc că ai dreptate, spuse ea, deși în vocea ei mai exista încă o notă de îngrijorare. Numai că o să supraveghez îndeaproape lucrurile. Între timp, mi-ar plăcea un cidru Bulmers, dacă au. Am senzația că nu ar fi înțelept să beau ceva mai alcoolizat în seara asta.

- Mă ocup eu, spuse Laila, ușurată s-o vadă pe Megan îndreptându-se spre Nell cu o expresie liniștitoare pe față.

- Și așa începe, psalmodie Matthew, venind lângă ea la bar. Poate că până la urmă nu se va lăsa cu vărsare de sânge. O fi Mick încruntat, dar nu pare să aibă vreo intenție criminală.

Laila privi exasperată în sus la această încercare slabă de glumă, apoi îi dădu cidrul.

- Du-i asta bunicii tale. Arată-i că ești de partea ei. Eu mă duc la Dillon în caz că lucrurile se tensionează între el și Mick.

- Acum sunt acolo Jeff, Jo și Thomas, spuse Matthew. O să-l țină pe Mick sub control.

- Cu toate astea, o să mă simt mai bine dacă o să fiu prin apropiere să-l ajut pe Dillon să aibă o cale de scăpare rapidă.

Matthew se încruntă.

- Așa o să fie în seara asta, cu tine fugind de colo până colo cu diverse misiuni care ne vor ține despărțiți?

- Tot ce e posibil, îi răspunse ea fără nici o remușcare, apoi plecă, așa cum îl avertizase.

Își spuse că era mai bine să păstreze între ei o distanță de siguranță. Cu toată reacția ei pripită în privința ideii de nuntă spontană, în ultima vreme era mult prea susceptibilă față de Matthew. Departe de Chesapeake Shores, de tatăl ei și de bancă - un permanent subiect de dispută între ei - îi venise din ce în ce mai greu să-și amintească de ce ideea de a fi cu Matthew i se părea atât de îngrozitoare. Familia lui, cel puțin, acceptase în mod evident ideea unei căsătorii între ei.

Cu toate acestea, când sosi vremea să cineze, reuși să se strecoare pe un scaun între Connie și Thomas de o parte, și Jess și Will de cealaltă parte. Matthew îi aruncă o privire amuzată din partea cealaltă a încăperii,

apoi se așeză la o masă cu părinții săi, alături de Susie, Mack și Luke.

Deși ușa dintre această încăpere și încăperea principală a pubului fusese închisă pentru a micșora zgomotul în timpul cinei, cineva o deschise imediat după ce cina se termină. Muzica se făcu auzită înăuntru, și în curând familia O'Brien cânta entuziasmată împreună cu orchestra. Laila o surprinse pe Nell cu o expresie nostalgică pe față. Zâmbi atunci când Dillon se aplecă spre ea și îi șopti ceva la ureche.

- Cred că ar trebui să ne încercăm norocul pe ringul de dans, îi spuse Thomas lui Connie. Cred că îmi amintesc câțiva pași pe care i-am învățat.

Connie îl privi sceptică.

- Ești sigur? Eu nu am învățat până acum să dansez un dans irlandez.

- Atunci n-o să mă fac prea tare de râs în fața ta, nu-i așa? spuse Thomas, îndepărtându-se de masă cu ea.

Imediat după ce plecară, fură imitați de Jess și Will. Laila simți cum cineva se așază ușor pe scaunul liber de lângă ea și știu instinctiv că era Matthew. Acesta abia așteptase ocazia să-și facă apariția.

- Punem pariu pe cât de mult timp o să treacă până când unchiul Mick o să-și iasă din sărite, spuse el făcând un semn cu capul în direcția unchiului său.

Laila izbucni în râs.

- Pare teribil de protector, nu-i așa? Și totuși n-a provocat nici o scenă în seara asta. Ar trebui să-i fiți un pic recunoscători pentru asta.

- Tata crede că Mick este mai îngrijorat de felul în care se vor schimba viețile noastre dacă buni rămâne în Dublin decât de posibilitatea ca inima ei să fie zdrobită.

- Am auzit și eu ceva asemănător de la Susie și Jess. Sunt speriate că Nell va decide să rămână. Îl privi în ochi. Tu ce crezi?

- Nici mie nu mi-ar plăcea prea mult, dar eu sunt mai îngrijorat că întreaga poveste este sortită eșecului. El are o afacere aici. Ea merge acasă cu noi săptămăna viitoare.

- Matthew, iubirea găsește întotdeauna o cale, cel puțin atunci când este adevărată.

Păru surprins de comentariul ei.

- Așa crezi? Mă gândeam că ai devenit cinică.

- Sigur că așa cred. Eu consider că majoritatea femeilor cred acest lucru sau vor să creadă, asta dacă nu au fost dezamăgite profund de cineva.

- Și totuși, tu ai abandonat ceea ce aveam doar pentru că devenise puțin mai complicat.

Ea oftă auzind observația lui. Pe deasupra, nu depășiseră acea fază?

- Era ceva mai mult decât puțin mai complicat, spuse ea calmă. Am renunțat la cariera mea pentru că tata nu era de acord cu relația noastră.

- Ți-ai dat demisia furioasă, apoi ai dat vina pe mine pentru asta, îi reaminti el. Ai reușit cumva să uiți că eu am încercat să te opresc, dar tu nu erai dispusă să pierzi timp încercând să-l determini să-și schimbe părerea.

- Pentru că era în zadar, ripostă ea cu încăpățănare. Pe deasupra, părerea proastă a tatei despre mine era formată cu mult înainte de asta. Ocupam acel post pentru că Trace l-a manipulat pe tata să mi-l dea. Îl privi în ochi. Ai idee cât doare asta, Matthew?

- Sigur că am. Știu cum e să dezamăgești pe cineva care te iubește

Nu era sigură de acest lucru.

- Serios? Pe cine?

- Pe tine, răspunse el. Poate dacă și eu m-aș fi luptat mai tare pentru noi, nu ți-ar fi venit așa ușor să pleci. Și dacă aș fi fost un bărbat mai bun, dacă n-aș fi fost mereu cu ochii după femei, poate că tatăl tău m-ar fi acceptat.

Fu uimită că el se învinuia pentru tot ce se întâmplase. După cum tot el tocmai observase, ea nu avea pentru ce să-l învinuiască.

- Poate că amândoi ar trebui să încetăm să mai căutăm vinovați. Nu tu ai fost acela care a dat naștere acestei situații. Eu am fost. Nu am dat dovadă de prea multă inteligență aruncându-mă într-o aventură întâmplătoare cu tine. M-am lăsat dusă de val. Dacă m-aș fi gândit câtuși de puțin...

El o întrerupse:

- Bravo, Laila, asta da, lovitură! Vrei să spui că nici o femeie cu mintea întreagă nu s-ar încurca cu un tip ca mine?

- Nu, bineînțeles că nu asta vreau să spun, răspunse ea tulburată. Ești un tip nemaipomenit, numai că ești nepotrivit pentru cineva care deținea poziția mea la bancă.

El o privi amuzat.

- Pentru că sunt un O'Brien?

Ea consideră că întrebarea malițioasă era enervantă.

- Nu fi caraghios. Tot orașul îi iubește și îi respectă pe cei din familia O'Brien.

- Atunci poate că pentru că sunt arhitect și îi calc pe urme unchiului Mick.

Ea se încruntă.

- Bineînțeles că nu!

- Atunci de ce? Pentru că m-am întâlnit cu o grămadă de femei? Asta fac bărbații atunci când sunt burlaci. Până acum, din câte știu eu, asta nu e o crimă.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, știi perfect de bine că nu asta am vrut să spun. Numai că trecutul amoros combinat cu vârsta ta te-a făcut nepotrivit pentru mine. După cum vedea lucrurile tatăl meu, riscam să declanșăm un scandal.

- Mi s-a părut că-ți place la nebunie toată purtarea asta a noastră scandaloașă, la fel de mult pe cât îmi plăcea și mie, îi reaminti el.

Ea oftă.

- Asta nu pot să neg.

El îi aprobă satisfăcut remarca printr-o înclinare a capului.

- Acum ne apropiem de adevăr. Majoritatea oamenilor ar fi luptat pentru ceea ce am avut noi, ar fi dovedit că însemna ceva mai mult decât credeau toți ceilalți. Mie mi se pare că singurul lucru pe care l-ai făcut a fost să dovedești că tatăl tău avea dreptate.

Ea îl privi șocată.

- Poftim?

- Lucrurile au luat o turnură dificilă, iar tu ce ai făcut? Ți-ai părăsit slujba și m-ai părăsit și pe mine. Nu s-ar putea spune că ai ales varianta pierzătoare pe ambele fronturi?

- Se pare că părerea ta despre mine nu e cu nimic mai bună decât părerea tatălui meu, spuse ea. Mai spune-mi o dată de ce crezi tu că ar trebui să ne pierdem timpul încercând să ne împăcăm?

Chiar în timp ce vorbea, își strânse poșeta și mănușile, pregătindu-se de plecare.

- O iei din nou de la capăt și fugi doar pentru că ți-am spus ceva ce nu-ți place.

Faptul că fusese luată în derândere o făcu să-l înfrunte cu dârzenie, iar furia o făcu să tremure. Se ridicase și el în picioare.

- Matthew O'Brien, mă faci lașă?

- Dacă așa te porți... O privi drept în ochi, apoi vorbi calm: Dansează cu mine.

- Ce? întrebă ea, nevenindu-i să creadă această rugămintă venită din senin și într-un moment nepotrivit.

- Părem să comunicăm mult mai bine când ești în brațele mele, îi explică el.

- Țsta nu e un mod de a ne rezolva problemele, insistă ea, dar simți că era imposibil să reziste mâinii lui întinse și privirii lui neclintite. Bine. Cum vrei.

Dar încă înainte să facă vreun pas spre ringul de dans, ea își dădu seama că făcuse o greșeală. Se simțise mult mai în siguranță în toiul disputei cu el. În brațele lui nu fusese niciodată capabilă să gândească limpede.

El șovăi, evident descumpănit de faptul că ea acceptase invitația, deși o făcuse fără prea multă politețe.

- Zău?

Ea îi aruncă o privire nerăbdătoare.

- E doar un dans, Matthew, nu o invitație în pat.

În ochii lui se aprinse o strălucire malițioasă.

- Asta mai vedem.

În ciuda provocării deliberate din comentariul lui, odată aflată în brațele lui, Laila simți cum se relaxează. Era atât de bine să-l simtă din nou aproape... atât de primejdios de tentant. În jurul lor săreau scânteii, dar în același timp se simțea în siguranță. Chiar adorată. Era surprinzător, ținând cont cât de enervată pe el fusese cu numai câteva clipe în urmă.

- Încă ești sigură că n-o să vii cu mine în pat? vru el să știe, murmurându-i în ureche întrebarea malițioasă.

Ea își îngădui să zâmbească. Era un bărbat nemaipomenit!

- Tu ai fost cel care a proclamat că această vacanță va fi una fără sex. Iar acum zece minute mă dojeneai că sunt total lipsită de curaj. Ce părere ai avea despre mine dacă te-aș primi în patul meu după toate acele promisiuni pe care le-am făcut înainte de a pleca de acasă?

- Tot te-aș respecta dimineața, răspunse el.

Expresia feței lui era sumbră, dar privirea îi licărea.

Ea râse, apoi redeveni serioasă.

- Matthew, serios acum, după ce ai spus cu puțin timp în urmă, de ce ți-ai mai dori totuși să te culci cu mine? Mi s-a părut că mă consideri o persoană slabă.

- Îmi pare rău, spuse el pe un ton de regret evident. Voiam doar să subliniez cât de ușor te-ai retras din fața conflictului, când eu știu că ești mai puternică. Și mai ești și o femeie complicată, foarte interesantă și seducătoare. Nici măcar nu te pot privi fără să te doresc atât de tare încât mă doare tot corpul, spuse el cu sinceritate, și își lăsă mâna să coboare sugestiv din locul respectabil de pe spatele ei, undeva mai jos.

Ajunseseră și aici, la declarația fără ocolișuri care o făcea să simtă că toate acele lucruri puse cap la cap îi dădeau o perspectivă despre ea însăși pe care nu o avusese niciodată înainte de relația cu el. Erau vorbe copleșitoare pentru o femeie care se împăcase cu gândul că era la fel de plictisitoare ca părinții ei, cu care era comparată atât de des.

I-ar fi fost atât de ușor în seara asta să accepte propunerea lui Matthew. Deși aici era problema. Spusese prea ușor da încă de la început, stabilise o relație plină de pasiune, dar fără să-și pună întrebări și fără să aibă așteptări. Pentru o bună bucată de timp fusese convenabil pentru amândoi.

Acum era clar că Matthew dorea mai mult. Ea știa acest lucru. La fel și întreaga lui familie care își băga nasul peste tot. El se transformase dintr-un play-boy fervent într-un bărbat pregătit să se așeze la casa lui și să aibă un comportament decent. Laila încă încerca să-și revină.

- Nu, spuse ea, mai mult o șoaptă ezitantă. Îl privi în ochi cu regret. Nu pot face asta, Matthew. Îmi pare rău. Nu vreau să mă întorc acolo unde erau lucrurile altădată.

- Nici eu nu vreau, insistă el. Vreau să facem următorul pas înainte.

Problema era, își spuse ea, că acest pas era chiar mai înspăimântător. Se desprinse grăbită din brațele lui, își luă mânușile, poșeta și haina, ieși din pub mergând cât putea de repede ca să scape de el și de gândurile

ei confuze și, mai presus de toate, să scape de dorința care se dovedea încă o dată pur și simplu prea mult pentru ea.

- Du-te după ea, idiotule, îi spuse Luke când Matthew se duse la bar și comandă o altă halbă cu bere.

- Asta e ultimul lucru pe care și l-ar dori ea în seara asta, îi spuse Matthew fratelui său.

Știa prea bine că Laila stârnise deliberat o dispută cu el ca să frâneze derularea evenimentelor pentru că era speriată nu numai de sentimentele ei, ci și de presiunea la care era supusă de toți ceilalți care erau hotărâți să-i vadă căsătoriți.

- Toate femeile vor să fie urmărite, spuse Luke cu o convingere surprinzătoare pentru un bărbat care de-abia terminase colegiul.

Totuși, în ciuda vârstei, Luke își făcuse obiceiul să calce pe urmele lui Matthew și al cumnatului lor Mack, ambii având o reputație bine-cunoscută pentru flirturile ocazionale. Cu toate astea, Luke păruse să capete și puțină înțelepciune, lucru care, cel puțin lui Matthew, îi scăpase.

Lui Matthew îi era totuși greu să ia prea în serios părerile fratelui său mai mic.

- Spune bărbatul care e singur în Dublin.

- Asta numai din respect pentru sora noastră, spuse Luke. Am vorbit cu Kristen chiar în seara asta și va veni să ne întâlnim îndată ce voi ceilalți vă veți lua zborul spre casă. Vom intra împreună în noul an.

Matthew se încruntă. Vestea nu era numai neașteptată, era îngrijorătoare. Nu avea încredere în femeia aceea. Era la curent cu faptul că încercase să-i câștige din nou afecțiunea lui Mack, știind că era însurat și că Susie avea cancer.

- Așa de serioase sunt lucrurile? îl întrebă el îngrijorat pe Luke.

Acesta ridică din umeri.

- Nu e tocmai cuvântul pe care l-aș alege, insistă el. Nu sunt încă sută la sută sigur, dar există o șansă. Poate că am fost influențat văzându-vă pe voi ceilalți cum vă îndrăgostiți, dar îmi place felul în care mă stimulează Kristen. Nu e nici pe departe așa cum m-am așteptat.

- Dar ai ținut cont de sentimentele surorii noastre?

- Bineînțeles, răspunse Luke. Nu ți-am spus că Kristen nu se află aici în acest moment tocmai din cauza lui Susie?

- Suze n-o să fie cu nimic mai fericită dacă va afla mai târziu că voi doi sunteți împreună.

- Hei, o să-mi fac griji pentru asta dacă lucrurile încep să devină serioase. Chiar acum ne întâlnim numai când și când, cam ca tine și Laila.

Matthew se zbârli la el.

- Lucrurile nu stau la fel cu mine și Laila, spuse el furios.

Luke nu cedă.

- Amândoi știm că așa au stat, replică acesta.

- Ei bine, lucrurile se schimbă.

- Ea a plecat singură de aici, nu-i așa? Iar tu ai lăsat-o să plece. Dacă este să mă întreb pe mine, cineva încă se joacă.

- Ei bine, nu eu sunt acela, insistă Matthew.

- Atunci, Laila?

- Nu. Isuse, ești enervant, spuse el exasperat.

Luke rânji.

- Doar pentru că știi că spun adevărul. Dacă o vrei, va trebui să lupți ca să i-o dovedești. Faptul că stai aici cu mine și îți lingi rănila nu folosește la nimic.

Matthew trebui să recunoască fără tragere de inimă că fratele lui avea dreptate.

- Îți mulțumesc pentru sfat și pentru halbă, îi spuse, apoi plecă fluierând.

- Hei, cine a spus că-ți fac cinste? strigă Luke după el. Îmi ești dator că te-am îndrumat pe calea cea bună.

- Numai dacă funcționează, spuse Matthew.

Cu toate astea, atitudinea lui optimistă era numai de fațadă. Gândind realist, exista o șansă foarte mare ca Laila să-i trântască în față ușa camerei ei de hotel.

capitolul 9

Plimbarea în pas vioi până la hotel îi potolise Lailei furia lăsând-o plină de regrete. O, știa că fusese înțeleaptă să plece de lângă Matthew fără să-i lase nici cea mai mică portiță ca să o seducă în seara asta, dar nu fusese ușor. Trupul îi vibra practic de dorință.

În loc să se ducă direct la hotel, continuă să se plimbe. Străzile erau încă pline, și se simțea destul de în siguranță plimbându-se pe Grafton Street ca să admire puțin vitrinele. În vitrinele magazinelor luminile străluceau vesel alături de aranjamente de sărbători care îi aduceau aminte de cele de acasă. Multe din ele aveau un aer oarecum demodat, cu personaje care colindau îmbrăcate în catifea bordată cu blană, mormane de zăpadă artificială și scene cu copii care așteptau cu nerăbdare sosirea lui Moș Nicolae.

Se învârti prin zonă, apoi se opri amuzată la statuia lui Molly Malone, care părea o uriașă atracție turistică judecând după oamenii care își făceau poze cu ea.

Nici nu ajunsese bine la jumătatea ultimului cvartal pe drumul înapoi spre hotel, când îl zări pe Matthew. Vorbea cu unul dintre portarii hotelului, iar expresia lui era ușor disperată. Întrebându-se ce naiba s-ar fi putut întâmpla ca să-l supere așa, porni în grabă înainte fără să se gândească.

- Matthew, totul este în ordine? S-a întâmplat ceva după ce am plecat de la petrecere?

La sunetul vocii ei se răsuci brusc, apoi o văzu și tot corpul păru să i se relaxeze.

- Iată-te, spuse, iar ușurarea din vocea lui era evidentă.

Portarul îi făcu cu ochiul Lailei.

- Cred că se temea că l-ați părăsit.

Ea îl studie pe Matthew.

- Așa este? Ai crezut că am plecat acasă?

- Da, văzând că nu răspunzi când am bătut la ușa ta, recunoscui el. Doar ai amenințat ceva mai devreme azi că exact asta o să faci.

- Am fost să mă plimb. Nimic altceva.

- Ei bine, mi-ai mâncat zece ani din viață, îi spuse el. Îi aruncă o privire nesigură. Hai să bei un ultim pahar cu mine, măcar atât poți să faci acum.

Ea își îngădui un zâmbet.

- Zău? Măcar atât pot să fac?

El dădu din cap că da.

- Ar fi un început.

- Probabil că nu ar trebui să întreb la ce te gândești drept compensație după aceea.

El zâmbi larg.

- Probabil că nu. Îi dădu un bacșiș portarului. Mulțumesc că ai încercat să mă liniștești că încă este prin împrejurimi.

- V-am spus că m-a salutat când a trecut pe aici, nu? spuse portarul. Și că nu avea bagaje. Întotdeauna am grijă de oaspeții noștri. Face parte din meserie. Îi zâmbi larg Lailei înainte de a-i da asigurări lui Matthew: Și mă ocup de asta de multă vreme. Nu sunteți primul care se teme că a fost părăsit. Acum, că v-ați regăsit, ar trebui să vă bucurați de seara împreună.

- Așa vom face, răspunse Laila.

- Simpatice tip, spuse Matthew conducând-o pe Laila înăuntru, și spre bar. Îi aruncă o privire plină de speranță. Doar dacă nu vrei să bem paharul sus.

- Îmi convine foarte bine la bar, spuse ea.

După ce se așezară și comandară *Irish coffee* ca să se mai încălzească după răcoarea serii, Matthew o privi în ochi.

- Îmi pare rău pentru mai devreme, spuse el serios. Uneori mă simt atât de frustrat pentru că nu pari să vezi ce văd eu când mă uit la noi doi. Se pare că mereu facem câțiva pași înainte, apoi tot atâția înapoi.

Curioasă, ea întrebă:

- Ce veri, dacă nu te superi? Și încearcă să păstrezi un limbaj decent.

El răsă la vorbele ei.

- Uite, vezi? Exact asta este problema. Se pare că tu nu-ți amintești decât cum ne simțeam în pat, în timp ce eu am văzut întotdeauna întregul.

- Matthew, noi nu am fost niciodată un întreg, protestă ea. Nu am făcut altceva în afară de faptul că ne-am furișat la tine pentru sex.

El îi susținu privirea.

- Și din vina cui s-a întâmplat așa? o provocă el.

- Din a mea, recunosc eu fără să ezite. Dar dacă o apucăm pe același drum, nu facem decât să ne certăm și mai mult. Îl studie atent. Sincer, când eram împreună ai putut să vezi perioada aceea altfel?

- Nu aș fi nici pe jumătate atât de supărat din cauza despărțirii noastre dacă nu ar fi fost vorba decât de sex, Laila. Îmi cunoști trecutul. Dacă nu ar fi fost decât asta, aș fi avut și alte opțiuni.

Amintindu-și, ea făcu o grimasă.

- OK, ce a fost diferit cu mine? Cum ai știut că nu este modelul tău clasic de a te culca ocazional cu încă o femeie?

Privirea lui era directă și neclintită.

- Fiindcă voiam să rămâi, replică el simplu. Nu mă plictiseam niciodată să fiu cu tine. Abia așteptam să te surprind măcar în trecere făcând activități familiale. Nu am avut niciodată senzația bruscă de spaimă că lucrurile avansează prea repede între noi. La drept vorbind, aveam sentimentul că lucrurile avansează prea încet.

Ea zâmbi auzind asta. În prima seară când se întâlniseră întâmplător la Brady's, situația progresase de la cald la fierbinte se pare că în doar câteva minute. După ani de zile în care nu fuseseră nimic mai mult decât prieteni ocazionali, țâsniseră scânteii.

- Voiam mai mult, continuă el. Întotdeauna am vrut mai mult. Din prima noastră seară împreună, am știut că nu mă voi plictisi de tine niciodată. Și nu numai în pat, adăugă grăbit. Îmi place cum funcționează mintea ta. Îmi place că ai țeluri și ambiții, și m-a distrus gândul că sunt parțial responsabil pentru că ți-ai abandonat unul din țeluri.

Sinceritatea din spatele vorbelor lui era neîndoieală. Laila îngădui fiecărui cuvânt să se întipărească adânc în inima ei, încălzind un loc care devenise rece și temător. Voia să-l creadă, *avea nevoie să-l creadă*. Și totuși, era terifiantă credința că ceva care începuse atât de impulsiv și se terminase atât de rău ar putea să fie un lucru bun.

- La ce te gândești? întrebă el.

Cu degetele abia vizibil depărtate, ea răspunse:

- Că atât îmi mai trebuie ca să te cred.

- Cât îți trebuie ca să riști totul și să reînnozi această relație?

Ea mări extrem de puțin spațiul dintre degete.

El dădu aprobator din cap, zâbind larg.

- Destul de bine, ținând cont de prăpastia dintre noi nu cu mult timp în urmă.

Ea zâmbi.

- Nu doar „destul de bine“. Este un miracol.

- E anotimpul, spuse el simplu.

Laila râse.

- Așa se spune.

- Ai chef să mergem sus să vedem dacă putem să punem capăt divergențelor? întrebă el, cu o privire încrezătoare.

- Ei, pentru asta ar fi nevoie de mai mult decât un miracol, replică ea hotărât.

Ar fi nevoie de credință oarbă, iar ea nu avea idee dacă era în stare de asta.

- Măcar pot să te conduc până la camera ta și să-ți fur un sărut de noapte bună? întrebă el plin de speranță.

- N-aș spune nu la asta, replică ea, gâfâind deja ușor numai la acest gând. Dar *afară* din cameră, adăugă ea foarte ferm.

- Laila Riley, doar nu crezi că aș încerca să profit de tine, nu? replică el prefăcându-se consternat.

- Fără nici o ezitare, răspunse ea.
Ceea ce o îngrijora mai mult era că era posibil să-l lase.

- Mi s-a părut că seara s-a desfășurat foarte bine, spuse Dillon conducând-o pe Nell înapoi la hotel.
Îl privi amuzată.

- Ești genul optimist, nu?
- Nu s-a lăsat cu vărsare de sânge, protestă el.
Consider că este un semn foarte bun. Chiar și Mick și-a ținut gura și a dat dovadă de o reținere remarcabilă și de bune maniere, deși de vreo două ori părea că vrea să-mi sucească gâtul.

- Asta chiar a fost o binecuvântare, fu de acord Nell.
Cred că putem să-i mulțumim lui Megan pentru asta.
Nora mea are un deosebit talent să-l convingă să facă cum zice ea și să-l aducă într-o dispoziție mai rațională.

- Pentru că în mod evident o adoră. Ziceai că au fost despărțiți o vreme?

- Divorțați, îl corectă ea. Și au fost ani buni. Sau împăcat și s-au recăsătorit abia acum un an. Nunta a avut loc anul trecut în ajunul Anului Nou. Am avut ceva îndoieli că va avea loc chiar atunci, deoarece Connor nu era de acord, iar Megan voia ca toți copiii nu numai să participe la ceremonie, ci să se bucure pentru ei.

- Ei, în mod evident acum sunt cu toții în relații pașnice, spuse Dillon. O privi cu afecțiune. Este o familie minunată, Nell, și văd cât de mult te adoră și te respectă toți. Ești o parte vitală din viețile lor.

- Și sunt recunoscătoare pentru asta, spuse ea cu patos, apoi îl privi cu atenție. Despre familia ta nu prea am vorbit, Dillon. Nu sunteți apropiați?

El oftă la această întrebare.

- Singura noastră fiică a fost o rebelă când era tânără. Ea și mama ei se certau din orice. Dacă soția mea spunea că cerul este albastru, atunci Kiera zicea că este cenușiu. Disputele au început de când era mică și nu au încetat niciodată. Pe măsură ce Kiera creștea, certurile au avut ca subiect chestiuni mai importante, cum ar fi felul în care își trăia viața. Nici eu nu eram de acord cu alegerile ei, dar mi-am dat seama că nu facem decât să o îndepărtăm. În cele din urmă a plecat de acasă, apoi din oraș. A tăiat orice legătură cu noi.

Lui Nell i se umplură ochii de lacrimi la gândul de a pierde un copil în acest fel.

- Dillon, îmi pare foarte rău.

- A fost o perioadă îngrozitoare, spuse cu glas emoționat. Dar când mama ei s-a îmbolnăvit, am căutat-o și am avertizat-o să nu lase lucrurile să se termine păstrând o asemenea prăpastie între ele, i-am spus că nu avea să-și ierte acest lucru niciodată. La vremea aceea era și ea mamă, așa că a înțeles ce voiam să spun. S-a întors, a îndreptat lucrurile. Era o priveliște minunată să le vezi împreună, vorbind și râzând înainte să vină sfârșitul.

- Și acum? întrebă Nell.

- Ne vedem deseori. Copiii ei, ca și nepoții tăi, sunt lumina ochilor mei. Și, ca o ironie, fiica ei este la fel de încăpățânată cum a fost Keira noastră. Nimeni nu-i spune lui Moira ce să facă.

Nell își închipuia cum este. Erau genul de copii care deseori se întorceau acasă să se stabilească drept compensație pentru greșelile vechi.

- Locuiesc aici în Dublin? Mi-ar plăcea să-i cunosc. Mi s-ar părea corect, acum că tu îmi cunoști familia.

- Sosesec mâine, pentru sărbători, spuse el. Și vă invit pe toți la mine mâine-seară. O să fie un pic înghesuit cu așa o mulțime mare de oameni, dar vreau să vezi unde stau, să-mi cunoști familia. O privi cu o expresie plină de speranță. Crezi că Megan ar putea să-l țină în frâu pe Mick încă o seară?

Nell râse.

- O să am grijă, îi promise ea. Lasă-mă să văd dacă și-a făcut cineva alte planuri pentru mâine, dar poți să contezi pe mine că vin. Abia aștept. Ești sigur că nu vrei să ne adunăm la un pub sau un restaurant? Ar fi mai puține de făcut.

- Crede-mă că am mai organizat vreo câteva reuniuni de amploarea asta, și chiar mai mari, deși în general nu în casa mea. Grație fostei mele soții, am pe funcția de apelare rapidă cei mai buni furnizori de mâncare.

- Tocmai când mă pregăteam să-ți propun ajutorul meu, îl tachină ea.

- Ajutorul tău ar fi bine-venit, desigur, replică el iute. Nici o petrecere nu este reușită fără mâna unei femei.

- Dar Kiera nu s-ar supăra că mă amestec?

- Kiera n-o să mai prididească cu mulțumirile. Este total neîndemânatică în bucătărie, și când vine vorba de așezat o masă pentru bufet consideră că e totul gata când farfuriile și furculițele de plastic sunt stivuite într-un capăt al mesei.

- Vai de mine, spuse Nell. Poate ar trebui să-i dau câteva sfaturi prietenești.

Dillon râse.

- În mod sigur poți să încerci. În holul hotelului se aplecă și o sărută pe obraz. Mulțumesc pentru încă o seară remarcabilă, dragă Nell.

- Și eu îți mulțumesc, spuse ea. A fost absolut memorabil.

- Așa este. Vin să te iau mâine după-masă la cinci. Spune-le celorlalți să vină la șapte. E bine așa?

- E foarte bine, spuse ea. Sunt foarte nerăbdătoare. Probabil că mult mai mult decât ar fi trebuit să fie orice femeie de vârsta ei.

Plin de euforie, Matthew era prins într-un sărut prelungit cu Laila, în fața ușii de la camera ei, când se deschiseră ușile liftului. Se desprinse de ea exact când bunica lui păși pe coridor.

- Nu vă opriți din pricina mea, spuse ea cu o lucire amuzată în privire.

Ținând-o încă de mână pe Laila, Matthew se încruntă la Nell.

- Abia acum vii acasă? Toți ceilalți s-au întors de ceva timp.

- Dillon și eu am fost la o plimbare, spuse ea. Una din părțile cele mai frumoase ale unei seri este conversația de după, despre cum a fost.

- Chiar, nu-i așa? fu de acord Laila. Și la ce concluzie ați ajuns?

- Că lipsa vărsării de sânge este promițătoare, spuse Nell râzând.

Chicoti și Laila, dar Matthew era mai puțin amuzat.

- Buni, chiar ești convinsă că știi ce faci?

Pe partea cealaltă a coridorului se deschise o ușă și Mick ieși din cameră cu Megan care încerca să-l oprească.

- Și eu aș vrea să știu același lucru, spuse el cu o privire încruntată.

Nell își mută privirea dezaprobatore de la fiu la nepot.

- Mă așteptam la ceva de genul ăsta de la tine, Mick, dar și tu, Matthew? Mă surprinde chestia asta.
Matthew, care nu era prea fericit că fusese pus în aceeași oală cu unchiul lui, bătu în retragere.

- Sunt doar îngrijorat.
- Ei bine, nu aveți de ce să fiți îngrijorați. Și acum, înainte să mă duc în camera mea, vreau să vă spun că mâine suntem toți invitați acasă la Dillon pentru a-i cunoaște pe fiica și nepoții lui. Vă rog să fiți acolo la șapte. Mai mult, vă rog să nu uitați de bunele maniere. Ne-am înțeles?

- Sigur că da, buni, spuse Matthew cu glas sincer.
- Da, mamă, răspunse Mick, deși era în mod evident nemulțumit.

- Am eu grijă, promise Megan, care îl trăgea deja pe Mick înapoi în cameră, închizând ușa.

- Și eu, interveni Laila, voi face același lucru cu Matthew.

Abia după ce închise ușa, își dădu în mod clar seama ce făcuse. Îl privi pe Matthew alarmată.

- Să nu ți se urce la cap, îl avertiză ea. Am încercat numai să dezamorsez situația.

- Serios? spuse Matthew aruncând o privire spre patul uriaș pe care se presupunea că-l împart în această călătorie. Am evitat o situație periculoasă, iar acum se pare că avem alta.

- A, nu, nu avem, spuse Laila ferm. Poți să pleci acum.

- Patul acela pare extraordinar de confortabil, comentă el.

- Este, dar tu n-ai să-l încerci, spuse ea exact când el se așeza pe marginea patului sărind de vreo două ori în sus și în jos. Bine, în regulă. Te-ai convins că este un pat grozav. Acum du-te în camera ta.

O apucă de mână și o trase lângă el, susținându-i privirea.

- Chiar vrei să ratăm ocazia asta? Cred că ar fi păcat. Buzele ei se arcuiră.

- E păcat, dar asta e situația. Ne-am luat angajamente.

- Dar nu în biserică sau în fața unui judecător.

- Un angajament e un angajament, Matthew. Privirea i se îngustă. Sau recunoști că ale tale nu înseamnă nimic? El oftă din rărunchi.

- Angajamentele mele sunt serioase și irevocabile, o asigură el. Numai dacă ambele părți nu convin să aducă amendamente.

- Ei bine, părțile nu cad de acord, așa că du-te!

- Ești sigură?

- Dacă aș fi sigură și în toate mințile, nu ai fi ajuns de partea asta a ușii, dar mă străduiesc din greu să fac ce trebuie. Ai putea să-mi ușurezi situația.

Asta era, semnul că era cazul să devină moral. Dacă nu o făcea, ce fel de bărbat ar fi? Un oportunist, în cel mai bun caz. Își reaminti că era o relație de cursă lungă, nu o altă aventură de o noapte, indiferent cât de incredibil știa că va fi.

Se ridică fără tragere de inimă, încă ținând-o de mână.

- Chiar o să faci din mine un bărbat onorabil, spuse el, în acel moment nu foarte mulțumit de situație.

Spre surprinderea lui ea își încolăci brațele de gâtul lui și-l sărută delicat.

- Ești deja un bărbat onorabil, îi spuse încetișor. Din punctul meu de vedere nu e nevoie de îmbunătățiri.

Dacă și-ar fi declarat dragostea nesfârșită pentru el, Matthew nu ar fi putut fi mai mulțumit.

- Din glasul tău chiar cred că ai vorbit serios. Ea zâmbi.

- Chiar am vorbit serios. Acum, hai du-te, până nu uit de toate hotărârile alea pe care le-am luat.

- Îmi închipui că aș putea să te fac să uiți de toate.

- Știu că ai putea, spuse ea chicotind. Dar ar trebui să retrag tot ce am spus despre tine.

Ah, reflectă el, asta era problema.

- Ne vedem mâine-dimineață, spuse după aceea. Luăm micul dejun împreună la opt? O să fie aproape ca dimineața de după.

- După ce? îl necăji ea.

- Nu începe așa, când eu mă chinuiesc să te impresionez cu autocontrolul meu, ripostă el. Altminteri o să fie micul dejun în pat fără scuze pentru ce s-a întâmplat înainte.

- Ne vedem la opt în sala de mese, spuse ea iute, cu obrazii îmbujorați.

- Mă mulțumesc cu asta, spuse el.

Cel puțin, pentru moment.

Laila ajunsese în sala de mese a hotelului înainte de ora opt, și îi găsi pe Trace, Abby și pe fete deja acolo.

- Vino la masa noastră, spuse Trace prompt.

- Da, te rog, spuse și Abby. Nu prea am avut ocazia să vorbim de când am ajuns la Dublin.

Din perspectiva Lailei, era probabil un lucru bun, și le datora asta nepoatelor ei vitrege. Le privi recunoscătoare.

- Iați dus pe mami și pe Trace să vadă orașul? le întrebă pe Carrie și pe Caitlyn.

- Și la cumpărături, spuse entuziasmată Carrie.

- Mi-am cumpărat o mulțime de rochii, adăugă Caitlyn. Sunt pentru Crăciun, dar cred că o să primesc și alte cadouri.

Laila râse.

- Îmi imaginez că o să primești.

Era o familie uriașă, și toți o luau nițel razna. Își făcuseră promisiuni că vor reduce cheltuielile, conveniseră că excursia constituia în sine un cadou pentru toată lumea, dar absolut nimeni din familie nu se gândea că acest lucru li se aplică și copiilor.

- Ei, hai, așază-te, spuse Trace ridicându-se ca să-i tragă un scaun.

- Ar trebui să mă întâlnesc cu Matthew, mărturisi ea.

- Are și el loc, spuse Abby, aruncându-i o privire de avertizare lui Trace care deja se întunecase la față. Ei, uite-l și pe vărul meu. Așază-te. Stai cu noi.

Matthew părea prins la mijloc. Laila știa exact cum se simte. Ridică din umeri spre el într-un gest care părea să spună că nu e nimic de făcut. Ocupară locurile libere și îi comandară chelnerului grijuliu care veni imediat.

- Te distrezi în Irlanda, Matthew? îl chestionă politicos Trace, deși glasul lui era rece.

- Excelent, răspunse Matthew înțepat.

Abby râse.

- De fapt, vrea să știe dacă tu și *Laila* vă distrați, spuse ea.

Laila interveni:

- Ne distrăm amândoi de minune. Ei, și acum poate că ar fi bine să schimbăm subiectul.

Venirea mâncării îi dădu răgazul să studieze chipul cumnatei ei. I se păru că detectează o strălucire necunoscută.

- Abby, arăți extraordinar de bine. Se întâmplă să ai vești pe care ai vrea să ni le împărtășești? întrebă ea abordând subiectul unei posibile sarcini cu mare grijă.

Știa că fusese un subiect sensibil între Abby și Trace.

Abby o privi șocată, iar pe fața lui Trace se ivi un zâmbet larg.

- Ți-am zis că nu o să treacă sărbătorile și toată lumea o să-și dea seama, exultă el.

Laila făcu ochii mari de încântare.

- Adică am dreptate? O să aveți un copil?

Abby încuviință din cap și se îmbujoră și mai tare.

- Da.

- O, este extraordinar! spuse Laila, știind cât de mult își dorise fratele ei un copil.

Își pierduse orice speranță că Abby va mai fi vreodată pregătită pentru un alt copil. Sări în picioare și-i îmbrățișă pe amândoi.

- Felicitări! îi spuse Matthew lui Trace, apoi o sărută pe Abby. Și ție. Știm deja că faceți copii frumoși, chiar dacă sunt niște mici teroriști.

- Nu suntem niște teroriști, protestă Caitlyn. Suntem niște îngerași. Așa spune bunicul Mick.

- Ei, ce știe el! le necăji Matthew.

- El știe tot, spuse Carrie cu afecțiune. Și o să fim cele mai bune surori din lume pentru surioara noastră.

- Numai dacă nu este băiat, o corectă Caitlyn. Nu vreau un frate.

Abby clătină din cap la această atitudine.

- Mă tem că va trebui să accepți ceea ce vom avea.

- N-am putea să negociem să vină un băiat? întrebă Caitlyn plină de speranță.

Laila privi peste masă spre fratele ei mai mare.

- A fost sigur o vreme când și eu voiam să fac exact același lucru, le spuse ea. Dar de fapt, frații sunt grozavi.

- Poate frații mai mari, spuse Carrie, cu o expresie gânditoare. Dar frații mai mici sunt o pacoste.

- Unchiul Kevin și unchiul Connor sunt frații mei mai mici, și erau destul de simpatici când eram eu copil, le spuse Abby. Sigur, uneori erau o pacoste, dar acum nu mai e așa.

Caitlyn se încruntă.

- Dar asta înseamnă mult timp de așteptat.

- Fiindcă tot ai amintit de asta, da, așa este, spuse Abby zâmbind. Bănuiesc însă că indiferent ce o să fie, o să-l iubești pe bebeluș.

Ascultând schimbul de replici, Laila se răsuci ca să studieze reacția lui Matthew. Spre surprinderea ei, ceea ce i se păru că vede pe chipul lui era nostalgie. Se aplecă mai aproape.

- Totul e în regulă?

- Mă gândeam, spuse el cu un zâmbet în mod evident forțat.

- La ce te gândea?

- Ce-ai zice să lăsăm discuția asta pentru mai târziu? sugeră el, apoi se întoarse spre Trace. Ce planuri aveți pentru azi?

- Și mai multe cumpărături, spuse Carrie entuziasmată.

- Mă îndoiesc că în valiza ta am mai putea îndesa vreo hăinuță, spuse Trace, deși expresia lui era resemnată.

Toată familia știa că e ca o plastilină în mâinile fetelor lui vitrege.

- Atunci o să cumpărăm altă valiză, zise Caitlyn cu atitudinea indiferentă a cuiva care nu a fost niciodată preocupat de restricțiile impuse de companiile aeriene pentru bagaje.

- Păi, cumpărați ceva special pentru diseară, le spuse Laila, apoi îi zâmbi larg lui Abby. Dillon organizează o petrecere la el acasă. O să-i cunoaștem cu toții familia de data aceasta.

- O, Doamne, murmură Abby. Tata știe?

- A auzit când am auzit și noi, când a urcat Nell aseară.

- Cum a primit vestea? întrebă Abby.

- Din fericire, Megan a fost acolo să împace lucrurile înainte să apuce el să spună ce credea cu adevărat, îi spuse Laila. Totuși, a fost de acord să vină și el.

Matthew se încruntă la ea, apoi se întoarse spre verișoara lui.

- Abby, tu ce crezi de fapt despre toate astea?

- Cred că este foarte drăguț, și mai cred că ține în totalitate de buni unde va duce relația asta.

- Serios? întrebă el cu un glas plin de îndoieli.

- Serios. Nici unuia dintre noi nu i-a plăcut când ea sau altcineva s-a amestecat în viețile noastre. Îi datorăm aceeași favoare. Trebuie să ne dăm la o parte și să vedem cum se desfășoară lucrurile.

- Și dacă se termină prost?

- Asta-i viața, nu? spuse Abby. Noi însă vom fi alături de ea să o sprijinim, exact așa cum ar face și ea pentru oricare dintre noi.

Laila puse mâna peste a lui Matthew.

- Să știi că Abby are dreptate.

- Știu, răspunse el. Numai că nu prea îmi place. Mă simt ca și cum ar trebui să o salvăm sau să facem ceva.

- Să nu se îndrăgostească de o pasiune veche? întrebă Laila. Chiar este adorabil. Mă îndoiesc că ea crede că are nevoie să fie salvată.

- Oh, ce știe ea! mormăi el, și toți adulții de la masă râseră.

- Spune-mi că n-ai zis așa ceva, îl necăji Abby. Te spun.

Matthew se strâmbă.

- Să nu îndrăznești!

- Cum o să mă oprești?

- Vrei să fiu eu cel care împărtășește întregii lumi noutățile tale? vru el să afle.

De data asta Trace chicoti.

- Cred că ți-a închis gura eficient, Abby.

- Mă tem că da, recunosc eu ea, apoi se întoarse spre Laila. Tu ai putea să mă pârăști.

Laila ridică mâinile.

- Nici în ruptul capului. Eu sunt ca Elveția, neutră sută la sută.

Matthew se aplecă să-i dea un sărut scurt.

- Și eu care credeam că o să-mi fii loială pentru totdeauna.

- În cea mai mare parte, da, îl tachină ea. Dar nu e bătut în cuie.

- Ți-a zis-o, Matthew, exclamă Caitlyn triumfătoare.

Deși era limpede că fetele nu urmăriseră fiecare cuvânt din conversație, erau istețe și mereu dornice

să vadă cum un membru al familiei întrece pe altcineva. Loialitatea lor era și mai suspectă.

- Et tu, et tu, micuțele mele Brutus? întrebă Matthew prefăcându-se disperat.

- Ce înseamnă ce ai zis? întrebă Carrie.

- Înseamnă că Matthew e un copil mare, declară Abby, privindu-l cu afecțiune.

- Și mama voastră este o mare glumeață, ripostă el.

Laila își plimbă privirea de la unul la celălalt, apoi la fratele ei.

- Ador familia asta.

Trace zâmbi și o avertiză:

- Ai grijă ce-ți dorești, surioară.

Tocmai asta era problema. Credea că în sfârșit începe să-și dorească fericirea idilică și că bărbatul care stătea lângă ea avea să i-o aducă pentru totdeauna în viață.

capitolul 10

Matthew nu-și putea explica de ce fusese atât de surprins de vestea că Abby este însărcinată. Până de curând nu se prea gândise să aibă copii. A, întotdeauna presupusese că se va căsători și că la un moment dat va avea copii, dar până să se îndrăgostească de Laila fusese mai mult o chestiune teoretică. Chiar și atunci când, cu câteva zile în urmă, discutaseră despre acest subiect, lui ideea nu i se păruse în întregimea reală. Nu făcuse decât să exploreze problema, testându-și propriile gânduri vagi ca să le compare cu ale ei.

Pe neașteptate, în această dimineață când stătea cu verișoara lui care radia, cu soțul ei cel grijuliu și cu cele două mici obrăznicături din prima căsătorie a lui Abby, își dorise și el ce aveau ei. Își dorea acum, și mai mult decât oricând, își dorea acest lucru cu Laila.

Când el și Laila plecară de la hotel după micul dejun într-o expediție de cumpărături, el deveni tăcut, gândindu-se încă la reacția lui neașteptată.

Nu parcurseseră decât un cvartal când Laila îl condu-se spre parcul de vizavi și găsi o bancă scăldată în soare. Aerul dimineții era răcoros, dar căldura soarelui îl făcea suportabil.

- Șezi, îi porunci ea.

- Am greșit cu ceva? întrebă el în glumă. Ți-ai luat aerul și tonul de profesoară.

Laila zâmbi la asta.

- Scuză-mă. Nu am intenționat. Ești cu mintea în altă parte de când am aflat că Abby este însărcinată. Ce s-a întâmplat?

El îi aruncă o privire gânditoare și zăbovi asupra ei, întrebându-se dacă chiar era pregătită să audă ce-l preocupa.

- Ești sigură că vrei să auzi?

- Dacă nu aș fi fost, nu te-aș fi întrebat.

- Bine, atunci, spuse și îi susținu privirea. Îmi imaginez cum tu porți copilul nostru, și pielea îți strălucește așa cum îi strălucește lui Abby, iar eu te privesc entuziasmat, așa cum se vede clar că o privește Trace pe ea.

La acest răspuns în mod evident neașteptat, ea clipi, apoi se așeză pe bancă, tăcută.

- Ți-am zis că o să fi descumpănită, spuse el.

- O, chiar sunt, spuse ea într-un sfârșit, apoi privirea ei o întâlni pe a lui. Destul de ciudat, dar și eu îmi imaginez asta. De când am discutat despre copii, mă preocupă ideea de a avea un copil.

Răspunsul ei îl surprinse.

- Serios?

Ea dădu din cap că da.

- Totuși, trebuie să recunosc că ideea de a avea o mică ființă dependentă de mine mă sperie de moarte.

- De ce?

- Dacă nu mă pricep să fiu mamă?

- O să te pricepi, spuse el încrezător. Ce altceva te mai îngrijorează?

- Implică un viitor în legătură cu care nici măcar nu am ajuns să fim de acord.

- O chestiune de timp, spuse el din nou cu o încredere absolută.

Îl privi curioasă.

- Te-ai gândit mult la asta?

- Doar teoretic, ca să fiu sincer. Apoi, adineaori, când eram la masă și mă delectam cu ouăle, din senin, s-a aprins dorința de a avea o familie - pe tine, copii. Și cine știe, poate chiar și un câine. Am avut în minte acest tablou. Mi s-a părut real, Laila.

- Ea zâmbi, deși zâmbetul nu i se regăsea în ochi.
- Și eram în casa aceea despre care am vorbit zilele trecute?
- Absolut. Copiii erau pe plajă, câinele alerga în jurul lor.
- Și noi ce făceam?
- Stăteam pe verandă, cu ceștile de cafea și ne bucuram de dimineață și de tot ce ne înconjura, răspunse el. Mă simțeam pe deplin mulțumit.
- Ai idee și cum mă simțeam eu?
- El zâmbi la curiozitatea din spatele întrebării.
- Aveai un aer fericit. Îi studie chipul. Tu cum crezi că te-ai simți?
- Bănuiesc că nu mi-am îngăduit să mă gândesc nici o clipă atât de departe.
- Din cauza situației noastre?
- Nu, nu doar cu tine, cu nimeni. Lucrurile nu au ajuns niciodată atât de serioase încât să-mi îngădui să mă privesc atât de departe în viitor. Îmi era prea teamă să las speranțele să se adune, ca să nu fiu dezamăgită. Prin viața ta au trecut o mulțime de femei, Matthew. Am avut și eu relații, dar până la tine, o singură persoană ar fi putut să devină importantă.
- Cel despre care ziceai că te plictisea de moarte?
- Exact.
- Dar îți plac copiii, nu-i așa? întrebă el surprinzător de dornic să afle dacă măcar în privința asta erau pe aceeași lungime de undă. Altfel în planurile lui ar apărea o problemă uriașă. Dar dacă ea nu era pe aceeași lungime de undă, ar însemna sfârșitul relației lor? Nu știa sigur.
- Ea zâmbi.
- Cu Carrie, Caitlyn și toți ceilalți prichindei dragălași din familia O'Brien printre picioarele tale, cum ar putea să nu-mi placă? Voi din familia asta faceți copii grozavi.
- Aici nu pot să te contrazic, spuse el ușurat.

Ea îl privi lung.

- Și, imaginea asta din mintea ta nu te-a panicat?
Matthew clătină din cap.

- Absolut deloc.

Ea încuviință încet.

- E bine de știut.

- Laila?

- Da?

- Te avertizez, spuse el, privind-o direct în ochi. O să fac tot ce-mi va sta în puteri ca să mă asigur că se va întâmpla asta.

Ea păru ușor derutată de certitudinea din glasul lui, dar nu se ridică să plece. Iar el consideră că este promițător. Foarte, foarte promițător.

Laila reuși să rămână în aparență calmă tot restul dimineții cu Matthew, dar în momentul în care fu singură în camera ei de hotel se instalează panica deplină. Le sună pe Jess și pe Connie.

- La bar, în zece minute, îi spuse fiecăreia din ele.

Nici una nu obiectă. În mod evident tonul exprimase starea ei de spirit.

În timp ce le aștepta așezată la o masă într-un colț, încercă să treacă în revistă ce i se păruse cel mai îngrijorător în schimbul de cuvinte cu Matthew. Încă nu reușise să-și dea seama când apăru Jess, cu un aer agitat și cu părul ud.

- M-ai prins când tocmai ieșeam din duș, spuse. Nam vrut să pierd timpul și să-mi usuc părul cu foehnul, așa că dacă mă pricopsesc cu o pneumonie, e vina ta.

Laila râse.

- Nu era chiar așa de urgent.

- Păi, păreai tulburată. Ce a mai făcut Matthew de data asta?

Auzind întrebarea, Laila se încruntă. Era așa de ușor de ghicit că toate crizele ei din ultimele zile erau legate de Matthew?

- De ce presupui că are vreo legătură cu Matthew?

Exasperată, Jess își dădu ochii peste cap.

- Din păcate, panica este aproape întotdeauna legată de un bărbat.

- Nu-i așa? fu de acord Connie alăturându-li-se.

Laila oftă.

- Trebuie să beau ceva.

- Mai întâi ajutorul nostru, acum ceva de băut, spuse Connie. În mod clar este legat de Matthew.

Laila se întreba de ce crezuse că-i vor fi de vreun ajutor. La urma urmelor erau din familia O'Brien, deși Connie doar se măritase cu cineva din familie, și chiar destul de recent.

- Îi pare rău că ne-a chemat, spuse Jess cu o strâmbătură.

- Așa este, admise Laila.

- Când ai o problemă legată de un O'Brien, cine este cel mai potrivit să te sfătuiască? spuse Jess. În afară poate de soțul meu, psihologul. Vrei să-l chem pe Will aici? A fost un pic dezamăgit că nu a fost invitat.

- Nu de bărbați, fie ei și psihologi, am eu nevoie în momentul ăsta, replică Laila.

Jess îl chemă pe chelner, comandă o sticlă de vin alb, apoi se uită la Laila și așteaptă.

- Cred că se așteaptă să începi să vorbești, o îmboldi Connie.

Laila știa că nu putea să dezvăluie cum ajunseseră la subiectul despre copii, așa că în cele din urmă, spuse simplu.

- Vorbește despre copii.

Amândouă prietenele îi aruncară priviri lipsite de expresie.

- Nu văd nici o problemă, spuse Jess.

Connie râse.

- Eu, da. Laila n-a prea „procesat” ideea unei relații, iar acum Matthew a făcut un salt uriaș înainte. Și eu am simțit același lucru când Thomas a ridicat problema din nou după ce zilele trecute am discutat despre ea. A apărut pe neașteptate chiar în aceeași seară. E cumva un subiect fierbinte de familie zilele astea?

- S-ar putea, replică Laila, atentă să păstreze un ton neutru. Așadar, acum te gândești serios la asta? Jenny a plecat la facultate. Ești în sfârșit liberă să faci orice vrei.

- Cred că ceea ce vreau este să am un copil cu Thomas, recunosc eu, cu ochii strălucindu-i. La drept vorbind, nu am făcut nimic să împiedicăm acest lucru, înțelegeți ce vreau să zic. Mă gândeam că nu mai este cazul să-mi fac griji că rămân gravidă.

- Deci, chiar și înainte să aducă Thomas vorba despre asta, ai fi putut rămâne însărcinată? întrebă Laila. Riscul era prea mare ca să-l ignori, nu?

- M-am gândit să las asta în mâinile Domnului, spuse Connie pe un ton defensiv. Obrajii i se îmbujorară. Dar tot încercăm încă de când am abordat subiectul, zilele trecute. Zâmbi larg. Mult.

Jess chicoti.

- Norocoaso!

- În mod clar procesul are și avantajele lui, fu de acord Connie, apoi arătă spre paharul cu vin neatins. De aceea nu-l beau, adăugă ea cu regret. Dar, hai să ne concentrăm asupra problemei pe care o are Laila. Tu vrei să ai copii?

- Sigur, la un moment dat, spuse Laila.

- Cu Matthew? întrebă Jess.

- Nu există altcineva în viața mea, răspunse ea.

- De fapt, nu asta era întrebarea, spuse Jess cu nerăbdare. Când te gândești la perspectiva unei familii, îl vezi pe Matthew în imaginea de ansamblu?

Laila reflectă un pic la această întrebare încercând să vizualizeze acea imagine pe care chiar Matthew

o descriesese ceva mai devreme, apoi dădu din cap afirmativ.

- Da, îl văd. Nu e curată nebunie? Chiar credeți că are stofă de tătic?

- Eu cred, și ar fi o nebunie numai dacă nu l-ai iubi, spuse Connie. Dar cum îl iubești, mi se pare perfect logic.

- De acord, spuse Jess.

- Nici una din voi nici măcar n-a clipit, spuse Laila. Sunteți așa de convinse că sunt îndrăgostită de Matthew și că mă iubește și el?

- Din punctul meu de vedere, așa se pare, spuse Jess.

- Și din al meu, adăugă Connie. De ce mai ai îndoieli? Din cauza poveștii cu tatăl tău?

- Presupun că în parte, da, admise Laila. Deși mă scoate din minți, este totuși tatăl meu. L-am respectat mereu, iar el se pare că este sută la sută convins că ce se petrece între mine și Matthew este greșit.

- Poate pentru că tu te-ai purtat ca și când așa era, îi reaminti Jess cu blândețe.

- Toată povestea legată de faptul că am ținut secret, conchise Laila.

- A fost categoric o greșeală, îi spuse Connie. Eu și Thomas am încercat să facem la fel, dar din fericire câteva persoane și-au dat seama ce se întâmplă și așa adevărul a ieșit la iveală. Culmea ironiei, lui Mick trebuie de fapt să-i mulțumim pentru asta. El a insistat ca Thomas să nu trateze relația noastră ca și cum ar fi ceva de care să ne fie rușine. Imediat după aceea, am primit binecuvântarea lui Nell, și asta a fost tot.

- Bănuiesc că n-a ajutat nici faptul că ultimii cărora le-am spus au fost părinții mei, spuse Laila, apoi abandonă subiectul printr-o fluturare a mâinii. Acum e prea târziu să mai schimb ceva.

- Dacă pentru tine contează atât de mult aprobarea tatălui tău, ai putea să te duci la el și să pui cărțile

pe masă. Spune-i că tu și Matthew vă iubiți, că este ceva serios. Cred că așa te-ar sfătui Will, spuse Jess. E adeptul dezvoltărilor complete.

Laila aprobă fără grabă printr-o mișcare din cap.
- Mă mai gândesc la asta.

Totuși, adevărul era că nu era sigură că voia să mai conteze pe ceva din partea tatălui ei. Singura cale de a merge mai departe cu viața ei părea să fie ignorându-l. Habar nu avea dacă era o dovadă de copilărie sau dacă era singurul mod rațional, matur de a face față părerii lui jignitoare despre ea. Oh, în felul lui o iubea. Însă pur și simplu în ochii lui ea nu se ridica la înălțimea fiului și moștenitorului care ar fi dorit el să preia conducerea băncii.

Jess luă o înghițitură de vin, studiind-o pe Laila peste marginea paharului.

- Așadar, tu și Matthew, cu copii, serios?

- Suntem departe de a fi încheiat târgul, spuse Laila repede.

Connie și Jess schimbă priviri amuzate.

- Asta crezi tu, spuse Connie.

Jess dădu din cap aprobator.

- N-ai aflat până acum că cei din familia O'Brien obțin întotdeauna ce vor?

Lailei mai să-i stea inima-n loc când își dădu seama că aveau perfectă dreptate. Iar Matthew o voia în mod clar pe ea și o familie.

- Ați avut o discuție plăcută ca între fete? o chestionă Matthew cu o privire amuzată când se duse să o ia pe Laila din camera ei ca să meargă la cină la Dillon O'Malley.

Laila se încruntă la această întrebare.

- De unde știi despre asta?

- Will i-a spus lui Mack că petrecea o după-amiază minunată cu soția lui când ai sunat tu, iar Jess s-a grăbit

să se întâlnească cu tine la bar. Apropo, a venit un pic amețită. Mack i-a povestit lui Susie că era vorba de nu știu ce criză, iar Jess și Connie fuseseră convocate. Susie m-a întrebat ce se întâmplă. Ridică din umeri. Telefonul fără fir, ca de obicei.

- Știam eu că a fost o idee proastă, mormăi ea în barbă.

- Ce anume?

- Să mă mai complic cu un O'Brien. Unul înseamnă deja destule probleme. Împreună, sunteți mai mult decât de speriat.

- Pot să-i fac pe toți să bată în retragere, se oferi Matthew. Desigur însă, tu ai fost cea care a lansat apelul de ajutor astăzi. Despre ce era vorba totuși?

- Nu contează, spuse ea.

- A fost legat de ce am vorbit noi azi-dimineață? insistă el. Povestea despre copii?

Ea părea să șovăie să răspundă, dar în cele din urmă dădu din cap aprobator.

- Implicațiile întregii povești despre copii.

- Dar acum ești mai bine? Gata cu panica?

Ea râse.

- Naș merge atât de departe. N-am putea să nu vorbim despre acest lucru acum? Hai să ne concentrăm pe sprijinul pentru Nell în seara asta. Nu ești curioasă să vezi casa lui Dillon O'Malley și să-i cunoști familia?

- Nici pe jumătate față de cât de curios este Mick. Când a aflat că Nell se duce acolo la cinci, a vrut să o urmărească în loc să aștepte până la șapte, ca noi toți ceilalți.

- Presupun că Megan l-a oprit.

- Nu fără dispute. Am impresia că Jeff și Thomas au fost nevoiți să vină în grabă și să-l convingă să se potolească.

Laila îl țintui cu privirea.

- Vorbești serios?

- Îl cunoști pe Mick. Tu ce crezi?

Ea clătină din cap.

- Promite să fie o seară pe cinste.

- Asta, da, spuse Matthew. Am putea să sărim peste ea.

- Nici să nu te gândești. Dacă o să se lase cu scânteii, vreau să fiu acolo.

- Apropo, i-am spus lui Luke că poate veni cu noi în mașină. Ai ceva împotriva? Se simte un pic străin pentru că toți ceilalți din familie au pe cineva în prezent.

- Nu am nimic împotriva. Unde este?

- L-am trimis înainte să găsească un taxi. Probabil ne așteaptă în față.

Laila îi aruncă o privire dojenitoare.

- De ce nu ai spus nimic mai devreme? M-am mocăit ca și când aveam tot timpul din lume.

- Avem tot timpul din lume, spuse Matthew. Crede-mă, prefer să fiu cu tine în această încăpere decât acolo, în fața „inchiziției”.

Îl privi dezaprobat.

- Nu va fi așa deloc. O să avem noi grijă.

- Ai mai multă încredere decât mine în abilitățile noastre de mediere, spuse el urmând-o afară din cameră.

Afară îl găsiră pe Luke așteptându-i cu un taxi, cu un aer la fel de puțin entuziasmat ca și Matthew în legătură cu perspectiva acelei seri.

- Eu rămân la părerea că ar trebui să-i spunem șoferului să ne lase la un pub, spuse Luke. Mai devreme chiar am observat un restaurant italianesc aglomerat pe lângă Trinity College. Era ticsit de oameni de vârsta noastră. Se simțea mirosul de usturoi și sos de roșii de pe stradă.

- Nici să nu te gândești, protestă Laila. Dă-i șoferului adresa lui Dillon.

Taxiul îi duse într-o suburbie din apropiere cu mici peluze minunate pline de flori și case impresionante. Matthew fluieră.

- Locul ăsta ar trebui să-i mai alunge temerile lui Mick, spuse Matthew. E mult peste ceea ce se cheamă o cocioabă. În mod evident Dillon s-a descurcat foarte bine.

- Cine se gândea că un mic magazin de tutun ar putea să fie atât de profitabil? adăugă Luke.

- Dillon mai are niște mici afaceri, le spuse Laila. Despre care ați ști dacă vreunul din voi s-ar fi obosit să vorbească cu el.

Matthew o privi cu surprindere.

- Ce fel de afaceri?

- Mai există câteva mici magazine de tutun în satele dinprejur, îi explică ea. Un pic de arhitectură peisagistică, așa cum s-a exprimat el, dar am presupus că este mult mai mult decât atât. De fapt, el și Jake au multe în comun. Au vorbit despre asta aseară la pub.

Matthew clătină din cap.

- S-a spulberat și ultima speranță a lui Mick că tipul umblă după banii lui buni.

Nici nu apucară să sune la sonerie, și ușa fu deschisă de o irlandeză cam de vârsta lui Luke, cu pielea catifelată și deschisă la culoare și cu obraji rozalii, cu părul negru și ochii albaștri care fulgerau furioși.

- Voi sunteți probabil câțiva dintre vizitatorii americani, spuse ea. Veniți să înveselească sărbătorile.

Matthew își reprimă un chicotit, apoi observă că Luke o studiază cu fascinație evidentă.

- Nu pari deloc bucuroasă să ne vezi, comentă Luke. Care e motivul? Suntem relativ inofensivi.

- Moira, de ce sunt oaspeții noștri încă afară? spuse Dillon cu glas tunător, aruncându-i o privire dojenitoare celei care probabil era nepoata lui. Nu așa te porți cu musafirii.

- Sunt musafirii tăi, nu ai mei, ripostă ea.

Dillon clătină din cap, iar ea se îndepărtă fără să-și ceară scuze sau să arunce o privire înapoi. Îi invită

într-un hol mare în care îți atrăgeau atenția crengile de brad cu un parfum intens în care se împleteau beculețe, de-a lungul balustradelor unei scări largi. Pe o masă în centru era un bol de cristal Waterford plin cu crenguțe bogate de laur și globuri roșii strălucitoare de Crăciun.

Matthew care „procesa” ceea ce vedea, observă că privirea fratelui său o urmărea pe Moira.

- Fermecătoare fată, spuse Luke, părând chiar să vorbească serios.

Dillon se mulțumi să clatine din cap.

- Nepoata mea, Moira. Nu e bucuroasă că este aici. De fapt, din câte știu eu, în ultima vreme nu e mulțumită de nimic. Fie asta, fie pur și simplu face tot ce poate ca să ne vadă pe noi ceilalți nefericiți.

- Poate reușesc eu să o scot din starea asta, se oferi Luke nerăbdător.

Îi dădu paltonul lui Matthew, după care porni în direcția în care o luase Moira, dispărând în ceea ce părea un living cu un brad de Crăciun mare în care sclipeau beculețe albe și mai multe decorațiuni decât văzuse Matthew vreodată. Pentru un văduv, Dillon își dăduse mare silință să dea casei un aer festiv. Matthew nu putea să nu se întrebe dacă era pentru bunica lui sau doar o tradiție de familie.

Privirea neliniștită a lui Dillon îl urmărea pe Luke.

- Nu nutresc mari speranțe că va reuși să o înveselească pe nepoata mea.

- A, Luke are un fel special de a se purta cu femeile, îl asigură Matthew. Moira pare să fie exact genul de provocare care îi lipsește în această călătorie.

- A mai venit cineva? întrebă Laila.

- Doar Nell este aici până acum. Este în bucătărie încercând să-i dea fiicei mele, Kiera, câteva sfaturi despre cum să fie o gazdă bună pentru o mulțime de oameni

aşa de mare. Clătină din cap, cu o privire posomorâtă.
Nici asta nu merge prea bine.

Laila râse.

- O să văd ce pot face. Matthew, vii cu mine?

- Poate că ar trebui să văd ce face Luke.

- A avut fratele tău vreodată nevoie sau a vrut ajutorul tău cu o femeie? întrebă ea.

- Aici ai dreptate. Dillon, ce altceva pot să fac?

- Poți să mă ajuți să pregătesc barul, dacă nu ai nimic împotriva.

Matthew dădu aprobator din cap.

- Bucuros. Aruncă o privire după Laila care se îndreptă în direcția pe care i-o arătase Dillon, după care se întoarse spre gazdă. A fost foarte generos din partea ta să ne inviți pe toți la tine acasă. Ești sigur că a fost o idee bună?

Dillon râse.

- Știam că o va face fericită pe Nell și am vrut să-mi cunoască familia. Dar, pe cuvânt, parcă se străduiesc să o facă pe a voastră să pară de-a dreptul agreabilă prin comparație. Moira e ursuză, Kiera e nepoliticoasă, iar nepoții mei și-au luat tălpășița cine știe unde. Foarte probabil la pub, mai încolo pe strada asta. Habar nu am ce o crede Nell despre noi.

- Nimeni nu înțelege mai bine decât niște O'Brien complicatele relații familiale, spuse Matthew căruia îi era milă de el. Buni nu-ți va reproșa purtarea lor. Îi aruncă bărbatului mai vârstnic o privire șmecherească. Pare foarte atașată de tine.

Dillon îl privi amuzat.

- Mă întrebi dacă intențiile mele sunt onorabile, tinere?

Matthew ridică din umeri.

- Nu am cine știe ce experiență în chestiuni de genul ăsta, dar cred că asta te întreb.

- Intențiile mele erau suficient de onorabile ca să-l mulțumească pe bunicul lui Nell când mi-a îngăduit să o curtez cu mulți ani în urmă, și la fel sunt și acum.

- Dar tu locuiești în Dublin, iar viața bunicii este acum peste ocean, îi reaminti Matthew. Cum ai de gând să rezolvi problema asta?

- Ești cu un pas sau doi înaintea noastră, răspunse Dillon. Dar dacă va trebui să luăm niște hotărâri, te asigur că eu și bunica ta suntem perfect capabili să luăm deciziile potrivite pentru noi.

Matthew înțelegea că Dillon îl avertizează să nu se bage, dar nu se putu împiedica să întrebe:

- Dar întrezezi un viitor cu ea?

Dillon zâmbi.

- Un viitor? Da. N-ar putea fi altceva decât o prietenie reaprinsă cu amintiri comune, sau ceva mai mult. Așa cum am spus și mai înainte, Matthew, nu am definit-o încă, nici măcar nu am discutat despre asta încă. Suntem mulțumiți să trăim în prezent. Cred că de aici putem trage învățăminte.

- Iar eu nu pot decât să mă gândesc la viitor, ripostă Matthew.

- Pentru că ești destul de tânăr ca să ai un drum lung și deschis care se așterne în fața ta, spuse Dillon cu blândețe. Eu și Nell suntem la capătul lui. Nici unul din noi nu știe ce poate aduce ziua de mâine. Ziua de astăzi e tot ce avem. Și o să profităm la maximum de ea. Îi susțin privirea lui Matthew cu o franchețe pe care acesta nu se putu abține să nu o aprecieze, apoi adăugă: Și o vom face chibzuit.

Matthew zâmbi la modul realist în care percepea situația și la nota de autocenzurare din vocea lui, disimulată cu grijă.

- Dacă e de vreun folos, aveți binecuvântarea mea, îi spuse lui Dillon. Mai ai însă de negociat cu unchiul meu Mick.

- Crede-mă, sunt perfect conștient că se va lăsa greu convins, îi spuse Dillon. Dar, la urma urmelor, cel mai mult contează acordul lui Nell. Dacă pot să o fac fericită cu adevărat, atunci am toată încrederea că a crescut genul de familie care se va bucura pentru ea.

Abia scosese sticlele de vin și de whisky și o impresionantă varietate de pahare de cristal în mod evident scumpe, când Moira trecu ca o furtună pe lângă ei, cu o expresie încruntată pe față.

- Tipul ăla e imposibil, afirmă ea, înșfăcând o haină din cuierul din hol. Am plecat.

- Și unde te duci? vru să știe Dillon.

- Oriunde nu e și el, spuse, iar privirea ei furioasă îl avertiză pe Luke să nu se ia după ea.

Ușa se trânti cu putere în urma ei.

- Se vede clar că a mers bine, spuse Matthew râzând. Luke avea aerul realmente uluit al omului neobișnuit să fie respins.

- Cred că chiar mă detestă, spuse.

Râse și Dillon.

- Băiete, nu ești singurul. Moira noastră detestă pe toată lumea în ultima vreme, și habar nu am de ce.

Expresia lui Luke se schimbă, devenind hotărâtă.

- Ei bine, am de gând să aflu.

Matthew făcu o mișcare să-l oprească.

- Nu crezi că ar trebui să nu te bagi? Voi doi abia v-ați cunoscut și până acum n-a mers bine. În plus, trebuie să sosească și restul familiei.

- O, vin înapoi până la masă, spuse Luke cu un glas serios și sigur de el. Îi zâmbi vag lui Dillon. Sper că întreg și cu Moira după mine.

- Îți urez succes, spuse Dillon urmărindu-l cum pleacă. E genul de bărbat care are nevoie de un pic de provocare în viață? îl întrebă pe Matthew.

- Așa se pare. N-a avut nici pe departe suficiente.

- Ei bine, dacă asta caută, înseamnă că nu este diferit de Moira. Îi scoate peri albi maică-sii de ani buni, iar mie îmi vine să-mi smulg părul din cap din cauza ei. Matthew chicoti.

- Atunci se potrivesc de minune, îl liniști Matthew. Începea să se întrevadă o seară absolut memorabilă, iar Mick nici nu-și făcuse apariția încă.

capitolul 11

Nell se gândea că dăduse dovadă de mare reținere cu Kiera. Cum Kiera era fiica lui Dillon iar acesta fusese altădată căminul ei, Nell fu foarte atentă să nu pară că pune stăpânire pe bucătărie și pe toate pregătirile pentru cină. Eforturile ei diplomatice fură în zadar.

Își spuse că era de înțeles resentimentul evident al Kierei la fiecare sugestie formulată cu grijă. Venise aici așteptându-se la o sărbătoare în familie, iar acum urma să fie înconjurată de persoane străine, din care una avea un trecut împreună cu tatăl ei. Probabil că era îngrozitor de deconcertant să descopere că tatăl ei avea o poveste cu altcineva în afară de mama ei, o poveste despre care nici măcar nu știuse. Nell înțelegea, pentru că Mick, Thomas și Jeff se luptau în felul lor cu aceleași informații.

- Îmi pare rău că cina din seara asta a fost așa o povară pentru tine, spuse încercând din nou să se apropie de această femeie nefericită din cauza divorțului, care nu avea încă 50 de ani, dar care părea mai bătrână. Sunt dornică să te ajut cu tot ce ai nevoie.

- Este casa tatălui meu, răspunse Kiera fără delicatețe. Poate să invite aici pe cine vrea.

- Dar tu te așteptai la o sărbătoare în familie, sunt convinsă. Și te-ai trezit cu toți musafirii ăștia care dau năvală.

Kiera păstră tăcerea o clipă, apoi recunoscu:

- Ca să fiu sinceră, mai destinde atmosfera, să știi. Eu și tata nu am fost întotdeauna apropiați. Ne-am împăcat de dragul mamei mele înainte să moară. O privi resemnată pe Nell. Îmi închipui că ți-a povestit.

Este felul lui de a le spune oamenilor să nu se aștepte la o reuniune veselă de familie.

- A pomenit despre faptul că într-o perioadă v-ați îndepărtat unul de altul, admise Nell. După părerea lui, acum v-ați mai apropiat. În fine, își dorește să fie adevărat.

Kiera ridică din umeri.

- Dacă o masă familială din când în când contează, atunci ne-am mai apropiat, dar nu vom fi niciodată familia tradițională caldă și delicată.

Nell râse.

- Puține familii sunt așa, nu tot timpul cel puțin. Crede-mă, și în familia mea au existat divergențe. Băieții mei, care vor fi aici în seara asta, ani la rând abia și-au vorbit. Mesele în familie, pe care eu am insistat să le luăm împreună cu toții, și prânzul de duminică erau foarte tensionate.

Kiera părea vag intrigată.

- Și atunci de ce te oboseai? N-ar fi fost mai puțin stresant să-i lași să facă ce voiau?

- Mai puțin stresant, în mod sigur, fu de acord Nell. Dar dacă stai să te gândești, familia este lucrul cel mai important pe care îl avem. Sunt oamenii cu care ai un trecut împreună, cei care vor fi lângă tine la nevoie, fără îndoială.

- Serios? spuse Kiera. Mie mi se pare că dai o notă optimistă lucrurilor. Tata nu a fost întotdeauna lângă mine.

- L-ai dat ocazia? întrebă Nell cu blândețe. Cei mai mulți dintre noi nu ne ducem unde nu suntem doriți, fie că e vorba de familie sau nu. Majoritatea dintre noi primim uși trântite în nas de nenumărate ori înainte de a ne da bătuți.

Kiera oftă.

- Bănuiesc că ai dreptate. L-am îndepărtat - și la propriu, și la figurat - nu numai o dată.

- Dar acum ușa este deschisă, sublinie Nell. Fă tot ce poți ca să rămână așa. Știu că asta își dorește tatăl tău. I se luminează toată fața când vorbește despre tine și despre copiii tăi.

Kiera o privi cu tristețe.

- Chiar și despre Moira? Sunt zile când nici chiar eu nu o plac prea mult. Ar trebui să-mi fie rușine să spun asta despre propriul copil, dar asta este adevărul.

Nell râse.

- O să-i treacă. Și ție ți-a trecut, nu?

După o pauză de uimire, Kiera râse.

- Nu ești prima care face această comparație, și este adevărat. Presupun că așa a fost.

Privi prin bucătărie, în care erau împrăștiate peste tot cutii cu mâncare lăsate de un furnizor. Părea surprinzător de intimidată.

- N-am nici o idee ce să fac cu astea, mărturisi ea. Nu m-am mai ocupat de o masă pentru atâtea persoane niciodată, nici măcar când altcineva a gătit.

- Aveți vase de servit? se interesă Nell, văzând o ocazie ca să preia controlul așa cum tânjise să facă.

- Dulapuri întregi pline, îi spuse Kiera.

- Perfect, spuse Nell pe un ton hotărât. O să avem nevoie de mai multe platouri și șase boluri mari.

- Ei, din astea găsesc, zise Kiera, în mod evident ușurată că este cineva priceput care să preia controlul.

Lucră într-o tăcere cordială, punând abundența de mâncare în vase de servit. Când li se alătură Laila, începură să care totul în sufragerie pe o masă pentru bufet care fusese aranjată de-a lungul unui perete. La un capăt fuseseră așezate farfurii fine de porțelan și tacâmuri de argint, iar masa lungă era acoperită cu o splendidă față de masă veche cu inserții din dantelă irlandeză. Încăperea era luminată de lumânări de diferite dimensiuni care străluceau blând.

- O să fie minunat, spuse Nell apreciativ. O să fie loc pentru toată lumea, și chiar o să mai rămână.

- Când eram mică, părinții mei organizau deseori cine festive, spuse Kiera, cu o expresie brusc nostalgică. Eu stăteam pe scări și ascultam conversația și râsetele care pluteau dinspre această încăpere, și mă întrebam cum ar fi să fiu gazda unei astfel de petreceri.

Nell o mângâie pe braț.

- Ei bine, acum știi. Este un pic cam haotic, dar rezultatul va merita cu prisosință. Cheia succesului când ești gazdă este să nu te lași intimidată. Respiră adânc ca să te calmezi înainte de a veni musafirii.

Kiera o privi dezaprobator.

- Prea târziu pentru asta. Unii dintre voi sunteți deja aici.

Nell chicoti.

- Ah, dar ne-ai făcut pe mine și pe Laila ajutoarele tale. Acum suntem amândouă aici pe post de întăriri.

- Dar eu nu am gătit nimic din toate astea, spuse Kiera, aruncând o privire spre mâncarea aburindă.

- Tu ai creat o atmosferă primitoare, o corectă Nell. Mâncarea e pe planul doi.

Observă că Laila îi aruncă o privire surprinsă și știu că se gândea la cât ținea Nell să servească mâncare gătită în casă la cinele festive din familie. La privirea ei de avertisment, Laila nu spuse nimic.

Nell asculta zgomotele conversației și râsetele care veneau din când în când dinspre living.

- Pare să fie o atmosferă destul de pașnică acolo. Să-i chemăm pe toți la masă, înainte să avem probleme?

Kiera o privi curioasă.

- Ce fel de probleme?

- Băieții mei nu sunt siguri că acceptă faptul că eu îmi petrec timpul cu tatăl tău. Unul din ei este deosebit de vocal în legătură cu asta, deși l-am prevenit să aibă grijă cum se poartă în această seară.

Kiera scoase un hohot de râs sincer, nezăgăzuit, pentru prima oară de când se cunoscuseră.

- Deci chiar este adevărat că nu numai eu și tata am avut probleme din când în când. Credeam că mi-ai spus toate lucrurile alea numai ca să fi drăguță.

- Oh, nu, o asigură Nell. O să te convingi singură până la sfârșitul serii, sunt sigură.

- În cazul ăsta este o seară pe care pot să o aștept cu nerăbdare, la urma urmelor. Însă numai de n-ar strica-o Moira cu altă răzvrătire.

Laila îi aruncă o privire plină de compasiune.

- Mă îndoiesc că trebuie să-ți faci griji pentru asta. Nepotul lui Nell are situația sub control.

Nell se uită la Laila surprinsă, dar deduse rapid care nepot se încumetase probabil să-i facă față dificilei fiice a Kierei. Văzuse și ea cât era de frumoasă Moira.

- Presupun că Luke, spuse, știind că cel mai probabil el ar fi fost incapabil să reziste unei asemenea provocări. Laila dădu din cap că da.

- Bineînțeles.

Nell zâmbi. Evenimentele luaseră o întorsătură pe care în mod cert nu o anticipase, dar nu putea să nege că era bine-venită. De mai multă vreme își făcea griji pentru Luke, văzând cât de agitat și nefericit era, acum când toți ceilalți păreau să se fi așezat - sau aproape, se corectă ea, gândindu-se la Matthew și la Laila.

Deși fusese scandalizată când Luke o adusesese pe Kristen Lewis, fosta iubită a lui Mack acasă la Mick, nu-și exprimase cu glas tare obiecțiile. Însă prevăzuse ne-cazurile pe care acest lucru urma probabil să le provoace. Susie nu s-ar fi împăcat niciodată cu ideea ca femeia aceea să facă parte din familie. Era puțin probabil ca situația să se schimbe, indiferent cât timp ar fi trecut sau câte medieri s-ar fi încercat.

Își aminti cele două minute în care făcuse cunoștință cu Moira cea rebelă și se gândi că exista cantitatea

potrivită de flacăra ca să-l țină pe Luke fascinat, poate chiar destulă ca să-i abată gândul de la problematica Kristen.

- Kiera, nu vrei să mergem noi două să-ți prezint familia mea? sugeră Nell. Laila, ia-o tu înainte și amintește-le să fie civilizați.

Laila chicoti.

- Hei, ce șanse sunt să însemne ceva pentru ei cuvântul meu?

Nell râse și ea.

- Atunci să ai grijă ca Matthew să se poarte frumos. Mă ocup eu de ceilalți.

Și dacă tot făcea asta, o să-i supravegheze atent și pe Luke și Moira. N-ar fi minunat să plece din Irlanda cu viitorul ambilor nepoți asigurat?

În taxiul care îi ducea înapoi la hotel, Laila închise ochii și se cuibări lângă Matthew care ținea un braț pe după umerii ei.

- Până la urmă s-a dovedit că a fost o seară minunată, nu-i așa? murmură ea. Nell are așa un talent de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor și de a menține conversația vie. Până și Mick s-a relaxat în cele din urmă și n-a mai făcut grimase.

- Nu cred că l-au câștigat încă, o atenționează Matthew. Am auzit zvonuri că ar angaja un detectiv particular.

- Doar nu ca să cerceteze trecutul lui Dillon? întrebă Laila, îndreptându-se și aruncându-i o privire șocată. În mod sigur Mick nu mai crede că Dillon este un escroc în ce o privește pe Nell.

- Oh, nu, spuse Matthew, cu un zâmbet pe buze. Acum este convins că tipul trăiește din câștiguri dubioase.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Laila. Știu că vrea să o protejeze, dar nu a depășit un pic măsura?

- Așa aș spune, fu de acord Matthew, apoi o privi gânditor. Chiar este atât de diferit de felul în care mă privește tatăl tău pe mine, de parcă aș fi pe punctul de a distruge viața fiicei lui?

- Situații complet diferite, insistă Laila.

- Oare?

- Matthew, de fapt nu este îngrijorat pentru mine, spuse cu convingere. Își face griji numai pentru reputația prețioasei lui bănci.

- Nu spun decât că, poate, în mintea lui, este același lucru.

Se uită la Matthew curioasă.

- De ce spui asta acum?

- Ascultându-l pe Mick în seara asta, am avut o nouă perspectivă despre ce înseamnă să fii protector, pe de o parte. Pe de altă parte, tot îmi displace că sunt cauza rupturii dintre tine și părinții tăi. Aș fi fericit să găsesc o abordare nouă care să-ți permită să faci pace cu ei. Nu vreau să fiu motivul pentru care ei nu fac parte din viața ta.

- Nu ține de tine să mijlocești pacea, spuse Laila. Mă îndoiesc și că este posibilă. Cred că de data asta lucrurile au mers prea departe.

- Mai respiri? vru să știe Matthew.

Îl studie cu o privire încruntată.

- Ce vrei să spui?

- Câtă vreme ești încă pe pământ, există întotdeauna o cale de a repara lucrurile. Expresia lui deveni serioasă. Nu aștepta prea mult, Laila. Îți va fi din ce în ce mai greu să-ți înghiți mândria.

- Nici nu-mi trece prin cap să-mi înghit mândria, spuse ea știind că părea la fel de încăpățânată ca orice O'Brien. Am făcut asta toată viața, am încercat să mă transform în fiica pe care tata ar respecta-o. Dar acum, gata. De data asta să-și înghită el mândria.

- Nu a făcut asta când te-a sunat? sugeră Matthew.

Ea oftă amintindu-și mesajul acela concis. Nu putea să nege că fusese un semnal, mai ales când îl asocia cu revelația lui Trace că tatăl ei începuse să regreta că o lăsase să plece de la bancă.

- Presupun că da, cedă ea fără tragere de inimă.

- Poate ar trebui să-i telefonezi. Poimăine o să fie Crăciunul. Sunt convins că părinților tăi le-ar face mare plăcere să primească un semn de la tine. Îmi închipui că este cel mai grozav cadou pe care ai putea să li-l oferi anul ăsta de sărbători.

Ea se încruntă la el.

- De când îți faci tu griji legate de sentimentele părinților mei?

- Nu-mi fac, spuse el. De ale tale îmi pasă. Și, oricât ai nega tu, știu că nu vei fi fericită până când nu se rezolvă toată povestea asta, și măcar o să vă vorbiți din nou.

- Nu este suficient că tu și eu ne vorbim din nou? întrebă ea pe un ton lipsit de veselie, știind că el are dreptate în legătură cu reconcilierea cu familia ei. Doar că încă nu era pregătită să facă pasul.

Matthew chicoti și o trase mai aproape de el.

- E drept, lucrurile par să meargă foarte bine pentru mine în ultima vreme. Poate că de asta îmi doresc să văd pe toată lumea fericită și lucrurile să reentre în normal din nou. Ba chiar am devenit un susținător din toată inima al lui buni și al lui Dillon și, deși cred că probabil a înnebunit, aș putea să găsesc un pic de entuziasm și pentru Luke și insuportabila Moira.

- Ei, asta e chiar și pentru mine cam mult, spuse Laila râzând. Deși așa-i trebuie, să-i cadă cu tronc o femeie imposibilă. Este exact ce merită. Apropo, unde este Luke? De ce nu a mers înapoi cu noi?

- A pretins că vrea să ne lase un pic de intimitate, spuse Matthew. Și că voia să dea o mână de ajutor la curățenie în casă.

Laila îl țintui cu privirea, cu gura căscată de uimire.

- Cred că inventezi povești. Luke spală vase și aruncă gunoiul?

- Ultima oară când l-am văzut asta făcea, confirmă Matthew. Iar Moira îl bombănea tot timpul că nu face bine. Zâmbi larg. Totuși, părea să aibă o ușoară strălucire în privire când spunea asta. Poate că până la urmă mai există o speranță să devină o femeie minunată.

- Speranțele și visurile sunt frumoase, fu de acord Laila, apoi ricană: Și mai există și fantezia pur și simplu.

- Ei, eu mă bucur că fantezia l-a ținut pe Luke acasă la Dillon, pentru ca noi să putem fi singuri.

Laila se uită la el amuzată.

- Până acolo te-am adus, încât ești mulțumit cu câteva momente de intimitate furate într-un taxi?

- Eu mă gândeam mai degrabă la timpul pe care am putea să-l petrecem împreună la hotel fără ca frate-meu să stea să mă aștepte ca să-și expună panseurile despre tot ce fac eu.

- Luke a stat cu ochii pe tine?

- Da, confirmă Matthew. Îl distrează faptul că m-ai trimis înapoi în patul meu gol în fiecare seară de când am venit.

- Așa ne-am înțeles, îi aminti ea.

- E una din promisiunile alea pe care oamenii le regretă în minutul în care le fac? vru el să știe, cu o expresie plină de speranță. Pentru mine e sigur așa. O studie. La tine cum e? Ai regrete?

- Cu nemiluita, mărturisi ea.

Expresia lui se luminează.

- Păi, atunci...

- Nici să nu-ți treacă prin cap, Matthew O'Brien. Ai avut dreptate să propui această pauză de la sex. A fost o revelație.

- În ce fel?

- Nu ne-am plictisit de moarte.

El zâmbi.

- Credeai că o să ne plictisim?

- Ca să fiu sinceră, nu eram sigură. Îl privi mulțumită. Chiar ai venit cu mine la cumpărături și aproape că n-ai bombănit. Nu mă așteptam deloc.

- Păi, să nu te gândești că o să se întâmple în mod regulat, spuse el scuturându-se cu o mișcare exagerată. Femeile fac cumpărături. Bărbații, nu. Este o experiență complet diferită.

- În ce fel?

- Durează mult mai puțin.

Ea dădu din cap aprobator. Înțelegea ideea lui. La drept vorbind, ea putea aproape întotdeauna să cumpe-
re toate cadourile de Crăciun într-o singură expediție
fulger. Aici, însă, ceva fusese diferit la cumpărături.
Dorise ca fiecare cadou să fie memorabil și însemnat,
și avusese de ales din atât de multe. În plus, trebuise să
aleagă un lucru pentru ea, ceva care să-i amintească me-
reu de această călătorie. În cele din urmă alesese două
cupe de șampanie din cristal Waterford, în speranța că
într-o bună zi aveau să-și găsească utilizarea la sărbători
aniversare. Zâmbise chiar când semnase factura scanda-
los de mare.

- Păi, oricum primești puncte pentru că o tolerezi, îi
spuse ea. Și pentru că îi susții pe Nell și Dillon. Cred
că cea mai mare parte din timp m-am încăpățânat să te
consider un play-boy superficial.

La expresia lui rănită, îi atinse obrazul.

- Îmi pare rău, dar așa am făcut. Dacă m-aș fi gândit
la tine în orice alt fel, ar fi fost prea înspăimântător. Ar
fi trebuit să mă gândesc la posibilitatea că aș putea să mă
îndrăgostesc de tine.

Ochii lui se luminară.

- Serios? Și acum?

Ea ezită, chiar și acum șovăia să spună cuvintele cu
voce tare. Totuși, el merita să le audă.

- Și acum, am făcut-o, spuse ea încetișor.

- Ce ai făcut? o îmboldi el, cu o lucire în privire.

- Ai de gând să mă faci să o spun, nu?

- Da.

Ea trase adânc aer în piept, se uită în ochii lui, apoi spuse:

- M-am îndrăgostit de tine.

La vorbele ei, Matthew scoase un strigăt de bucurie nedisimulată, care îl făcu pe șoferul taxiului să frâneze brusc și să se întoarcă spre ei.

- Scuze, spuse Matthew. Tocmai a recunoscut că mă iubește.

Bărbatul îi zâmbi, după care intră din nou ușor în circulație.

- Am auzit, le spuse el, aruncând o privire rapidă în oglinda retrovizoare. Una dintre cele mai frumoase părți ale acestei meserii este să auzi din când în când astfel de lucruri.

La colț, luă un viraj complicat și opri.

- Ați ajuns la hotel. Seară frumoasă în continuare! Și Crăciun fericit!

- La fel și dumneavoastră, spuse Laila coborând din taxi și intrând grăbită în holul hotelului.

Matthew o prinse din urmă la lift.

- Te grăbești?

- Nu, dar mă gândeam că poate tu te grăbești. Îi susținu privirea și întrebă pe un ton serios: Vrei să vii cu mine în cameră?

El o privi lung, zăbovind asupra ei.

- Nici nu ai idee cât de mult vreau exact acest lucru, spuse cu o emoție nedisimulată.

Ea se încruntă pentru ceea ce el nu spunea.

- Dar nu se va întâmpla, nu-i așa?

- Nu în seara asta, spuse el cu regret.

- Pentru că?

- Pentru că următoarea dată când ne vom culca împreună, Laila, am de gând să fie în noaptea nunții noastre.

Auzi cuvintele, dar parcă fuseseră rostite într-o limbă străină. Înregistrează tonul din inimă, dar fără să priceapă sensul.

- Noaptea nunții? repetă ca un ecou, cu inima bubuindu-i.

El aprobă cu o mișcare din cap.

- Asta este înțelegerea.

- Mai devreme ai zis că regreti înțelegerea noastră. Am fost de acord cu tine, te-am invitat în camera mea, și tu mă refuzi?

- Da, răspunse el serios.

- Chestia asta e cumva un șantaj ciudat? întrebă ea. Dacă vreau să mai fac vreodată sex cu tine trebuie să mă mărit cu tine?

El râse.

- Ceva de genul ăsta, deși în momentul de față nu există nici o cerere în căsătorie.

Ea se încruntă.

- Doar nu mai crezi că o să mă convingi să mă mărit cu tine până plecăm din Irlanda, nu?

- Bănuiesc că va trebui să aștepti să vezi, replică el. Așteptarea va face următoarele câteva zile mult mai interesante, nu?

- Retrăg tot ce am spus mai devreme despre faptul că ai fi genul de bărbat matur de care aş putea să mă văd îndrăgostindu-mă, bombăni ea supărată.

- Prea târziu. Și n-ai spus că ți-ai putea imagina un moment în care ar fi posibil să te îndrăgostești de mine. Ai spus că ești *deja* îndrăgostită de mine. Șoferul de taxi a fost martor.

- Lai luat numele? îl tachină ea.

El râse.

- Nu, dar îți garantez că aş putea să-l găsesc din nou. Probabil că unchiul Mick l-a pus deja pe detectivul ăla al lui pe apelare rapidă.

Laila se întreabă - nu pentru prima oară - dacă era în toate mințile să iubească un O'Brien. Și, în ciuda incertății de a nega, era îndrăgostită de el. Singurul aspect încă neclar era ce avea ea - dar și el - de gând să facă în legătură cu asta.

Matthew hotărî că cel mai bine era să o lase o vreme pe Laila să fiarbă în suc propriu în legătură cu discuția pe care o avuseseră cu o seară înainte. Afirmația lui că așteaptă noaptea nunții ca să se culce cu ea din nou o zguduise în mod evident. Îi plăcea să vadă cum se instalează rapid în obraji ei culoarea și în ochi vulnerabilitatea. Deși era o femeie puternică, lui îi plăcea să aibă forța să o scuture și să o anime. Avea nevoie de așa ceva din partea lui, avea nevoie de imprevizibilitatea și pasiunea și grija care întăreau relația lor.

Leșea din hotel să se plimbe și să facă mișcare ca să mai scape de frământări când apăru Trace cu un chip încruntat.

- Soră-mea pare cam prost dispusă și supărată în această dimineață, spuse el. Nu părea așa aseară când am plecat de la Dillon. Tu ești de vină pentru asta?

- Foarte probabil, spuse Matthew prompt, apoi chicoti. Înainte să mă pocnești, poate vrei să afli că e din cauză că a apărut în discuție problema căsătoriei.

Trace îl țintui cu privirea.

- Ai cerut-o în căsătorie?

- Nu încă, recunosc el. Asta este în plan pentru seara asta, după biserică. Îi susțin privirea viitorului lui cumnat. Doar dacă nu ai tu vreo obiecție.

- Serios? spuse Trace cu un aer total surprins, ca și când nu s-ar fi așteptat vreodată ca lui Matthew să-i treacă prin minte un astfel de gând. Chiar vrei ca Laila să se mărite cu tine?

- Vreau asta de multă vreme. Cred că în sfârșit începe să fie entuziasmată de idee.

- Și totuși, astăzi pare complet nefericită fiindcă subiectul ăsta a fost menționat așa, în general? se miră Trace. Trebuie să recunosc că sunt derutat.

- Ar fi trebuit să fii acolo, iar o parte din discuție nu este pentru urechile tale. Este din categoria „prea multe informații”.

- Cum eu sunt aici, presupun că este de datoria mea să pun întrebările pe care le-ar pune tatăl meu, spuse Trace.

Matthew îi aruncă o privire tristă.

- Serios? Nu putem pur și simplu să sărim peste ele?

Trace ridică din umeri, aparent convins cu ușurință să renunțe la sarcina nedorită.

- Presupun că singurul lucru care contează este dacă Laila crede că poți să o faci fericită.

Matthew îl privi cu seriozitate.

- Pot să-ți jur că voi face tot ce-mi stă în putere ca să mă asigur că este fericită. Pot să am grijă de ea. Vom avea o casă în golf, lângă Susie și Mack. Va fi proiectată și construită exact cum își dorește Laila să fie. O vom umple cu copii.

Din nou, Trace avea un aer uluit.

- Chiar ați vorbit să aveți copii?

- Mulțumită marelui anunț pe care tu și Abby nu l-ați împărtășit și celorlalți, da, am vorbit. În dimineața aceea, la micul dejun, mi-am dat seama cât de mult îmi doresc tot ce ține de familie, și vreau să fie cu sora ta. În sfârșit, suntem pe aceeași lungime de undă.

Trace avea un aer ezitant.

- Ești sigur de asta? Mai există și problema cu tatăl meu. Cred că trebuie rezolvată, altfel nu va fi niciodată fericită cu adevărat.

- Sunt de acord, spuse Matthew. De aceea, dacă va fi de acord să se căsătorească cu mine, când îi cer mâna diseară, am de gând să fac tot ce-mi stă în putere să-i aduc

aici pentru nuntă. Îi aruncă o privire șireată lui Trace.
Ai putea să mă ajuți cu asta.

Trace avea un aer de parcă-l pocnise ceva în cap.

- Vrei să vă căsătoriți aici? În Irlanda? Și vrei să o faceți înainte să plecăm acasă?

Matthew dădu din cap că da.

- Așa vreau.

Trace clătină din cap.

- Nu mă așteptam deloc la asta.

- Nu știu de ce, îi spuse Matthew. Toată familia uneltește deja de o vreme. Buni a fost șefa trupei. Cred că are deja permisul de căsătorie încuiat undeva în seiful din camera ei și un preot pregătit. Probabil că a început să dea telefoane ca să pună lucrurile în mișcare chiar înainte să plecăm din Chesapeake Shores. Când buni simte dragostea în aer, nimic nu o oprește până nu vede că se termină cu un drum la altar.

- Și Laila știe de toate astea?

Matthew dădu din cap aprobator.

- La început, când a aflat, a explodat un pic, dar cred că acum revine la sentimente mai bune. Singurul lucru pe care nu-l știe sigur este când intenționez să fac totul oficial cu un inel. Iar asta o face un pic cam tensionată.

- Așa se explică starea de agitație în care am văzut-o, conchise Trace.

- Exact.

- Laila n-a agreat niciodată prea mult surprizele, îl preveni Trace. Mama a încercat odată să-i organizeze o petrecere surpriză de ziua ei, dar Laila a aflat. S-a simțit atât de stânjenită încât a plecat și n-a reușit să o găsească nimeni.

- De data asta nu va fugi, spuse Matthew increzător. Se încrunță. Cel puțin, nu cred că va fugi. Și în ultimul timp a început să-i placă să fie imprevizibilă și un pic nechibzuită.

- Nu că m-aș opune eu, pentru că și eu cred că exact de asta are nevoie, spuse Trace. Dar știi că acele trăsături sunt exact motivul pentru care tata se opune atât de vehement ca tu să fii în viața ei, nu?

- Crezi că acest lucru îl va împiedica să vină la nuntă? întrebă Matthew.

Trace ezită, apoi păru să ia o hotărâre.

- Tu fă-ți planurile cu soră-mea și lasă restul în seama mea. O să-i conving pe părinții mei să vină aici, spuse pe un ton hotărât. Am învățat arta manipulării de la niște maestri - tata și Mick.

- Nici buni nu e mai prejos, îi aminti Matthew. Dacă ai nevoie, o să te sprijine. Îmi imaginez că ar putea fi convinsă să țină o predică usturătoare pe care nici măcar Lawrence Riley n-ar putea să o ignore.

- Mi-ar plăcea grozav să aud așa ceva, dar mă îndoiesc că voi avea nevoie de ea, spuse Trace, apoi zâmbi cu un aer conspirativ. Nepotul după care tânjesc părinții mei o să apară curând. Dacă speră să vadă vreodată copilul ăla, vor fi aici și vor avea zâmbete pe fețe.

Matthew îl privi pe Trace cu un respect nou.

- Cei din familia O'Brien seamănă în mod clar cu voi ca atitudine, spuse aprobator.

Trace dădu din cap că da.

- Ar fi imposibil să nu fie așa. Sunt însurat cu cea mai bună dintre voi toți.

Matthew chicoti.

- Abby își dă seama ce putere are asupra ta?

Trace îi aruncă o privire resemnată.

- Știe de când eram copii. E un blestem.

- Mie mi se pare mai degrabă o binecuvântare.

- Sunt zile când și eu văd lucrurile așa. Trace îl privi cu un aer de înțelept. Vrei un sfat de la cineva care e căsătorit deja de câțiva ani?

- Sigur că da.

- Căsătoria este o chestiune complicată, Matthew. Nu va fi fiecare zi perfectă sau ce te aștepti tu, dar una peste alta faptul că ești cu femeia pe care o iubești face ca totul să merite osteneala.

Exact pe asta conta Matthew.

capitolul 12

Laila fusese prost dispusă toată ziua. Era ajunul Crăciunului. Era în Irlanda. Bărbatul pe care îl iubea era și el aici. Era înconjurată de oameni pe care îi adora. Și avea un munte de pachete care trebuiau împachetate până dimineață. De obicei era o sarcină care îi făcea plăcere.

Și totuși, era într-o dispoziție groaznică. Nu era sigură dacă se datora faptului că Matthew refuzase din nou să se culce cu ea cu o seară în urmă sau dacă – după cum presupunea el – era nefericită din cauza situației cu părinții ei. Se temea că al doilea motiv era o problemă mai mare decât voia ea să recunoască.

Crezuse că reușise să-și îngroape durerea și deziluziile. Cum putea să-i fie dor de doi oameni care îi arătaseră foarte explicit cât de neimportantă era sau cât de puțin respect aveau pentru abilitățile ei profesionale?

În mintea ei, cele două lucruri erau inseparabile. Din multe puncte de vedere, ea era munca ei. Nu ar fi trebuit să fie așa, însă asta era. Dorise să pună tot sufletul și inima în acea bancă regională, exact cum făcuse și tatăl ei. Fusese profund rănită când loialitatea și angajamentul ei față de familie fuseseră astfel respinse.

De ce ar fi ea cea care să facă pasul pentru reconciliere? se întrebă iritată în timp ce se chinuia cu o bucată de bandă adezivă care se lipise de hârtia de împachetat exact unde nu trebuia. O rupse și aruncă toate resturile pe podea, care era deja plină de bucățele de hârtie colorată pe care reușise să o strice.

În ritmul acesta nu va fi gata nici un pachet pentru petrecerea pe care o aranjase Mick pentru ei într-un

salon privat de la etajul întâi la prima oră a dimineții. Era convinsă că spiridușii de la hotel pe care îi plăti-se bine erau deja acolo și făceau treabă, decorând un brad și creând atmosfera potrivită pentru copiii care se așteptau ca Moș Crăciun să-i găsească chiar și la o asemenea distanță de Chesapeake Shores.

Trebuia să admită că și ea aștepta cu nerăbdare haosul acela și să vadă expresia de încântare de pe chipurile lui Carrie și Caitlyn, ca și pe al lui Davy, Henry și al micuțului Mick. Bebelușul lui Bree și al lui Jake, precum și nou-născutul lui Kevin și Shanna erau prea mici ca să aprecieze deplin eforturile lui Mick.

Și nu se putea abține să nu se întrebe, cu un fior de nerăbdare, dacă acela va fi momentul pe care îl va alege Matthew pentru cererea în căsătorie. Cu siguranță, nu o va face în fața întregii familii riscând o situație jenantă în caz că va fi refuzat.

Nu că exista acest risc. Se asigurase de acest lucru, momind-o cu iscusința unui pescar care știe exact cât fir să lase înainte de a se prinde cârligul bine.

- Oh, fir-ar să fie, mormăi ea când o altă bucată de bandă adezivă se răsuci și i se lipi de deget mai degrabă decât de pachet. Ar fi trebuit să cumpăr pungi de cadouri și să îndes totul în ele.

O bătaie în ușă o făcu să se ridice iute, recunoscătoare. În momentul acela, orice întrerupere era bine-venită.

Le găsi pe Jess și pe Connie la ușă.

- De ce stai închisă în camera ta? o chestionă Jess, trecând pe lângă ea, după care aruncă o privire la toată dezordinea. Aha! De ce n-ai cumpărat pungi de cadouri?

- Tocmai mă întrebam și eu acest lucru, recunosc Laila, apoi se uită la Connie. Ești un pic palidă. Te simți bine?

Connie dădu din cap că da, se chinui să înghită, apoi tășni pe lângă ea spre baie.

- Credem că sunt grețuri matinale, îi destăinui Jess. Se simte așa de vreo două ore.

Când înțelese despre ce este vorba, Laila zâmbi larg.
- E însărcinată? Deja? Dumnezeu, nu zicea acum vreo două zile că poate o să vrea să rămână?

- Nu știm sigur, dar se pare că soarta se hotărâse deja, replică Jess. Tot încerc să o conving să facă un test acasă, dar cred că este în stare de șoc.

- Thomas n-o să-și mai încapă în piele de bucurie, spuse Laila. Poți să-ți imaginezi expresia lui în dimineața de Crăciun dacă-i spune atunci? N-ar putea să-i dea un cadou mai bun.

- O să fie mult mai bun decât cartea despre Chesapeake de la anticariat pe care a cărat-o după ea ca să i-o dea, fu de acord Jess. Poți tu să o ții ocupată până dau eu o fugă să cumpăr testul? Dacă i-l dau în mână, n-o să reziste și o să-l ia.

- Du-te! spuse Laila. O pun la treabă să împacheteze cadouri. Se pare că eu am două mâini stângi.

Jess ezita.

- Se ascunde ceva în spatele poveștii ăsteia?

- Poate, spuse Laila.

- Atunci alerg, promise Jess. Nu dezvălui nimic până nu mă întorc.

- Nici atunci nu e sigur, murmură Laila închizând ușa.

Când în cele din urmă Connie apăru din baie, o privi pe Laila parcă cerându-și scuze.

- Îmi pare rău pentru intrarea măreață. Nu mă simt bine.

- Ești sigură că felul în care te simți nu înseamnă că ești gravidă? întrebă Laila cu blândețe. Ai spus că tu și Thomas nu ați făcut nimic ca să evitați o sarcină.

Connie clătină din cap.

- Nu se poate să fiu. S-a întâmplat prea repede. La vârsta mea, trebuie să te străduiești mult ca să rămâi gravidă. Nu suntem căsătoriți decât de câteva luni.

- Când înotătorii ăia micuți sunt viguroși, nu e nevoie decât o dată, o necăji Laila. Cu siguranță nu ești atât de bătrână încât să nu-ți mai amintești lecțiile de la orele de educație sanitară.

Connie nu făcu decât să geamă la încercarea nereușită a Lailei de glumi.

- Dar nu am pregătit-o pe Jenny pentru această nou-tate, protestă ea. O să fie îngrozită. A fost singurul copil toată viața ei de 19 ani. Și sinceră să fiu, probabil că este un pic răsfățată. Eu și fratele meu am cam exagerat încercând să compensăm faptul că tatăl ei a abandonat-o efectiv. Nu a fost prea fericită când unchiul ei Jake și Bree au avut un bebeluș, în orice caz nu până a ținut-o prima oară în brațe. Atunci a devenit un pic sentimentală. Cum naiba o să se simtă când o să aduc acasă un bebeluș?

- În regulă, este obișnuită să fie răsfățată, dar zău, Connie, e plecată la facultate, spuse Laila, încercând o explicație logică. Își face propria viață. În mod sigur nu se așteaptă să o cocoloșești toată viața.

- Mă gândesc că se așteaptă ca următoarele persoane pe care le voi răsfăța să fie copiii ei, nu altul al meu, spuse Connie sarcastic.

- Să spunem că la început o să fie șocată, admise Laila. O să se răzgândească, mai ales după ce se va naște copilul, exact cum s-a întâmplat cu bebelușul lui Bree și Jake. Până la urmă o să fie sora cea mare. Sunt convinsă că ani de zile și-a dorit să fie.

- Așa a fost până când și-a dat seama că asta ar însemna nu numai să existe un bărbat în viața mea, ci și să se diminueze atenția pe care aș putea să i-o acord ei. Connie clătină din cap, cu o expresie plină de îngrijorare. Sincer, nu cred că va primi vestea prea bine, și nu vreau ca atitudinea ei să-l dea peste cap pe Thomas. Dacă este adevărat, nu vreau să știu până când nu ne întoarcem acasă, iar Jenny va fi plecată la școală.

Ne va da timp mie și lui Thomas să ne obișnuim cu vestea, și voi reuși să găsec cea mai bună cale să-i spun lui Jenny.

- Înțeleg ce spui, dar va trebui să scapi de Jess, o preveni Laila. Este plecată să cumpere un test de sarcină. Într-o pornire romantică, și-a imaginat cum o să-i spui tu lui Thomas în dimineața de Crăciun. Laila îi aruncă o privire șireată. În fine, amândouă ne-am imaginat.

În ciuda temerilor exprimate fățiș, expresia lui Connie deveni visătoare.

- Ar fi un cadou extraordinar, nu?

Gândindu-se cât de entuziasmată era Connie, Laila nu putu decât să dea din cap aprobator.

- Vrei să-i refuzi - și să-ți refuzi și ție - acel moment numai pentru modul în care ar putea să reacționeze Jenny? Deocamdată ai putea să păstrezi vestea doar pentru voi doi. Jenny și toți ceilalți ar putea să nu afle până când nu vă întoarceți acasă.

Connie râse.

- Chiar îl vezi pe Thomas păstrând un asemenea secret fără să fie încuiat în camera noastră și cu telefonul deconectat?

Râse și Laila.

- Ai dreptate.

Exact atunci se întoarce și Jess, și cu o expresie triumfătoare îi aruncă lui Connie o pungă de farmacie.

- Fă-l acum! îi spuse pe un ton poruncitor.

Connie clătină din cap.

- Nu pot.

Laila luă mâna lui Connie rece ca gheața într-ale ei.

- Scumpo, am înțeles perfect ce ai zis, dar sunt de acord cu Jess. Chiar trebuie să faci testul. E posibil să te agiți degeaba. E mai bine să știi. Așa o să poți să hotărâști ce faci cu veștile.

- Oh, crede-mă, știu deja, spuse Connie. Nu m-am mai simțit așa de când eram însărcinată cu Jenny. Luă serul de teste. Nu va face decât să-mi confirme.

Jess se așeză lângă ea, în partea cealaltă și-i prinse cealaltă mână.

- Suntem aici, lângă tine. Dacă te hotărăști să-i spui lui Thomas și celorlalți, e treaba ta, dar o să-ți găsești liniștea sufletească atunci când o să știi sigur.

Neîncrezătoare, Connie o privi fix pe Jess.

- Liniște sufletească? În ce univers perspectiva unui copil la vârsta mea mai aduce liniștea sufletească? Va însemna ani de scutece și de învățat să facă la toaletă, de proiecte la grădiniță și la științe, de angoase adolescente. Cu fiecare cuvânt, făcea ochii tot mai mari. Oh, Dumnezeuule, ce-a fost în mintea noastră?

Jess îi aruncă o privire liniștitoare.

- Te-ai gândit că-l iubești pe Thomas și că asta este șansa ta de a avea un copil cu un bărbat care va fi alături de tine în fiecare moment. Știi că va fi alături de tine, Connie, spuse ea cu glas serios. Nu va fi așa cum a fost cu Sam. Thomas va fi un tată extraordinar. Veți crește un mic O'Brien incredibil.

- De parcă lumea mai are nevoie de unul, mormăi Laila.

Amândouă femeile se răsuciră și se uitară fix la ea.

- Cei din familia O'Brien sunt din nou dușmanul azi? întrebă Jess amuzată.

- Cred că da, recunosc Laila. Unul din ei este energic în mod special.

- Și totuși, tu și Matthew nu erați foarte apropiați aseară la Dillon? o necăji Connie. Și nu v-am văzut pe amândoi furișându-vă pe bancheta din spate a unui taxi după petrecere?

Laila se încruntă la ea.

- Da, și ce vrei să spui?

- Mă întrebam doar ce s-a întâmplat de acolo până aici ca să fii în starea asta, spuse Connie. Și înainte să te gândești măcar să încerci să negi că ești prost dispusă, să știi că dezordinea din cameră sugerează că ți-ai descărcat frustrarea pe hârtia de împachetat.

Jess zâmbi cu toată gura.

- Dezordinea din camera asta demonstrează frustrarea. Ce s-a întâmplat de fapt, Laila? Matthew n-a vrut să se culce cu tine aseară?

- Vrea să așteptăm până în noaptea nunții, izbucni Laila înainte de a se putea controla. Vă vine să credeți? Ca și când sexul ar fi zăhărelul cu care să mă momească la altar.

- Și este? fu curioasă Jess. Vărul meu este în mod clar în stare să te facă să radiezi.

- Dacă am avut obrajii îmbujorați a fost probabil pentru că m-a scos din sărite, ripostă Laila.

Connie ridică mâinile.

- Chiar este vorba despre sex, doamnelor? Nu este de fapt vorba despre panica Lailei legată de faptul că Matthew urmează să o ceară în căsătorie din clipă în clipă? Eu pariez că da.

- Acum, că ai pomenit de asta, și eu cred la fel, spuse Jess prompt.

Amândouă femeile se uitară spre Laila care oftă.

- Îmi displace realmente faptul că amândouă mă cunoașteți atât de bine. Da, detest să știu că se apropie, dar nu am idee când se va întâmpla sau în ce condiții. Nu știu sigur dacă va insista să facem nunta înainte să plecăm din Irlanda. Și dacă așa va fi, iar eu spun nu, nu știu dacă va insista să așteptăm. Totul se mișcă prea repede.

- Și tu ai senzația că-ți scapă lucrurile de sub control, presupuse Jess.

Laila făcu o mișcare aprobatoare din cap.

- Îmi scapă total de sub control.

- Ți-ai pierdut abilitatea de a spune nu? întrebă Connie încercând fără succes să-și ascundă zâmbetul.

- Sigur că nu, replică Laila.

În orice caz, nu avusese nici o problemă altă dată. Există o duzină de comitete în tot orașul care puteau să ateste acest lucru.

- Așadar, nu ți-a scăpat situația de sub control, nu? întrebă Connie cu vocea rațiunii. Cred că tot ceea ce speră Matthew este ca tu să spui da. Dincolo de asta, îmi închipui că cele mai multe detalii sunt negociabile.

Jess o privi gânditoare.

- Doar dacă adevărata problemă nu este de fapt că începi să te entuziasmezi la ideea unui drum impulsiv la altar. Asta se întâmplă? Ar fi grozav să te măriți chiar aici.

Laila nu dorise nici măcar să recunoască în sinea ei, dar așa era. După ce îi trecuse iritarea inițială provocată de toate uneltirile și planurile făcute pe la spatele ei, își dăduse seama că în toată povestea era ceva romantic și imprevizibil. Se potrivea acestei imagini publice pe care o crease cu Matthew. Și probabil că-i va îngrozi pe părinții ei, un avantaj în plus zilele astea.

- Presupun că asta se întâmplă, le mărturisi. Asta înseamnă că sunt nebună?

- Nu, după părerea mea, spuse Jess.

- Nici după a mea, fu de acord Connie.

Jess o studie cu atenție.

- Asta înseamnă că o să spui da?

Laila trase adânc aer în piept, apoi expiră lent.

- Înseamnă că o să spun da. Apoi se încruntă la prietenele ei. Dar nu aveți voie să-i spuneți asta lui Matthew. Nu aveți voie nici măcar să pomeniți că a fost amintit subiectul legat de o cerere în căsătorie, de nuntă sau orice altceva asemănător. Ne-am înțeles? Ar fi absolut bizar ca voi două să-i scăpați vreo informație despre starea mea sufletească.

- Buzele mele sunt pecetluite, spuse Connie imediat. Pentru că mă aștept la același lucru în schimb când vine vorba despre această posibilă - *probabilă* - sarcină a mea.

Jess părea dezamăgită, dar dădu din cap aprobator.
- Ne-am înțeles în legătură cu amândouă problemele, spuse fără tragere de inimă. O privi plină de speranță pe Connie. N-ai putea cel puțin să faci testul, ca să știm sigur?

Connie se uită la pachetul pe care îl pusese cu grijă pe pat departe de ea.

- Presupun că n-ar avea de ce să strice să știm, spuse, deși fără prea mare entuziasm.

Câteva minute mai târziu apăru din baie, cu o expresie uluită pe chip.

- Sunt gravidă, spuse ca și când nu s-ar fi așteptat la acest rezultat, în ciuda afirmațiilor de mai devreme. Chiar sunt însărcinată.

Laila se repezi să o îmbrățișeze, după care realizează că de fapt lui Connie i se muiaseră genunchii. O așeză ușor pe marginea patului și îi ținu mâinile strâns.

- O să fie bine, o liniști Laila. Așa cum a spus și Jess, va fi un copil extraordinar de norocos să vă aibă pe tine și pe Thomas ca părinți.

- Un copil, repetă Connie, și ochii i se umplură brusc de lacrimi. Eu și Thomas vom avea un copil. Le zâmbi nesigur. Nu e incredibil?

- Incredibil, confirmă Laila.

- Cea mai bună veste din lume, fu de acord și Jess.

Connie se ridică și porni spre ușă.

- Trebuie să-l văd pe Thomas.

De îndată ce ușa se închise după ea, Jess și Laila schimbă priviri amuzate și începură să râdă.

- Cam până aici a ținut și secretul despre sarcină, spuse Jess.

- Ai crezut chiar și o secundă că va putea să-l păstreze doar pentru ea? întrebă Laila.

-Nu, tocmai de aceea am rugat-o să facă testul. Știarn că rezultatul o să o facă să alerge direct la Thomas, replică Jess, părând foarte mulțumită de ea.

Laila clătină din cap.

-În mod clar ești din familia O'Brien.

-Păi, bineînțeles că sunt, spuse Jess. Și al naibii de mândră de asta. Se opri puțin, apoi adăugă zâmbind: În fine, în cea mai mare parte din timp.

A doua zi după petrecerea lui Dillon, Nell se strecură afară din hotel și făcu o plimbare până la magazinul de tutun, sperând să-l găsească pe Dillon acolo. Nu fusese deloc împreună seara trecută. Considerase că cel mai bine era să plece discret cu Mick și restul familiei. Numai Luke rămăsese, sperând în mod evident să se remarce un pic în fața îndărătnicei Moira. Nell murea să știe cum se desfășuraseră lucrurile.

Găsi magazinul ticsit de oameni care își făceau cum-părăturile de Crăciun în ultimul moment, în căutare de pipe, tutun și țigări de foi cubaneze pentru cadouri de sărbători. În ciuda nebuniei, expresia lui Dillon se luminea când o zări.

-Du-te în birou și pune apa la fiert pentru ceai, îi propuse el. Vin și eu imediat ce voi putea.

-Ești sigur că e momentul potrivit? Nu mă așteptam să găsesc magazinul atât de aglomerat, deși sigur că ar fi trebuit să știu că în ajunul Crăciunului o să fie un adevărat balamuc.

-I-am pus la treabă și pe nepoții mei, împreună cu ceilalți angajați. Vor fi bucuroși să nu fiu lângă ei să le suflu în ceafă, insistă el. Lasă-mă cinci minute, poate zece.

-Nu te grăbi.

Se duse în biroul altădată familiar, puse apa la fiert, apoi se așeză. Își dădu seama că în acea încăpere mică se simțea la fel de confortabil ca atunci când era

adolescentă. Deși după atâția ani era un alt fotoliu de piele, avu aceeași senzație când se instalează în el cu ceașca cu ceai și o carte de poezie pe care o găsisese pe un colț al biroului lui Dillon. În jurul ei plutea peste tot în aer aroma de tutun.

Închise ochii și fu năpădită de amintiri - sărutările furate cu Dillon chiar în această încăpere, zâmbetul binevoitor al bunicului ei chiar și când îi certa pentru greșeala lor, ziua în care îl rugase pe Dillon să se plimbe cu ea și-i spusese de intenția ei de a pleca pentru totdeauna din Irlanda și de a se căsători, când se întorcea acasă, cu alt bărbat, un bărbat ales de părinții ei. Deși bunicii ei îi spusese să-și asculte inima, nu fusese în stare să ignore dorințele celor două persoane de acasă care însemnau totul pentru ea.

Și știuse că va avea o viață bună cu Charles O'Brien. Măcar acest lucru fusese exact așa cum își imaginase.

Și totuși, în ziua aceea îngrozitoare din ce avea să fie ultima vară în Dublin, fusese atât de sigură că nu-și va reveni niciodată după ce văzuse suferința din privirea lui Dillon, dar își revenise. De fapt, dusesse o viață fericită în zona din golf care devenise în cele din urmă Chesapeake Shores.

- Trăgeai un pui de somn? întrebă Dillon.

Cuvintele lui rostite blând o ridicară imediat în picioare.

- Depănam amintiri, îl corectă ea. Am atât de multe amintiri legate de magazin, de această încăpere. Îți întâlni privirea. De tine.

- Sper că amintiri frumoase.

- Cele mai multe, da, spuse ea. În afară de ziua în care ți-am spus că plec.

- Cred că aceea a fost o zi grea pentru amândoi. A fost, din unele puncte de vedere, la fel de grea pentru tine cum a fost pentru mine când am auzit vestea.

Ea dădu din cap aprobator, ușurată că el înțelegea că nu fusese o decizie ușor de luat.

-Nu regret viața pe care am avut-o, dar regret că te-am rănit. Mereu mi-am zis că te-am indus în eroare, că ți-am făcut promisiuni pe care știam că nu le voi putea ține.

-E o poveste foarte veche, spuse Dillon. Acum am avut șansa să reluăm legătura, Nell. Voi fi mereu recunoscător pentru asta.

-Și eu, îi spuse ea, fiind luată prin surprindere de faptul că ochii îi erau plini de lacrimi.

El făcu un pas spre ea, se aplecă și-i șterse lacrimile de pe obraji.

-Ce se întâmplă?

Ea râse.

-Nu sunt foarte sigură. Se pare că astăzi sunt un pic sentimentală. Se scutură de nostalgie. Cum s-au desfășurat lucrurile aseară după ce am plecat? Luke și Moira își mai vorbeau?

-Tare, spuse el amuzat. De mult nu am mai auzit atâta ceartă dublată de atâta patimă. Trebuie să recunosc că sunt complet uluit de felul în care au început să se placă unul pe celălalt. Moira este imposibilă, ca întotdeauna. Luke pare absolut încântat de acest lucru. Ce fel de a face curte e ăsta?

-Din anumite puncte de vedere, cel mai bun, spuse Nell. Focurile de artificii sunt un ingredient esențial în cele mai bune căsnicii. Cred că pentru cei tineri sunt în mod special importante.

-Nu și la vârsta noastră, spuse Dillon. Nu sunt sigur că mai am dorința sau forța pentru genul ăsta de agitație.

Ea îi zâmbi.

-Ah, dar noi am avut la dispoziție ani de zile să aflăm că alte lucruri sunt mult mai importante până la urmă - prietenia, compania, înțelegerea.

-Și respectul, adăugă Dillon.

- Absolut.

El îi studie fața.

- Cred că noi avem toate acele lucruri, Nell. Tu ce crezi?

- Cred că da.

El dădu din cap, în mod evident mulțumit.

Nell voia să întrebe atât de multe lucruri, simțea că sunt atât de multe hotărâri de luat, dar deocamdată se opri la una singură.

- O să te vedem mâine la petrecerea noastră de Crăciun? întrebă. Mick a promis că o să fie ceva ca în basme ca să-i impresioneze pe copii.

- Atunci nu putem să ratăm momentul, nu? răspunse Dillon. Cred că, de fapt, Kiera abia așteaptă. Pare foarte atrasă de agitația familiei voastre. Zâmbi. Ai câștigat-o, Nell. Sunt recunoscător pentru asta. Și sunt ușurat că Mick este cel care ne-a invitat să venim. Poate că și el devine mai maleabil.

Nell chicoti la optimismul lui.

- Oh, cred că încearcă doar să ne țină la vedere ca să știe ce punem la cale.

Dillon râse.

- Oricum ar fi, abia aștept.

- Și eu. Acum trebuie să te las să te ocupi de hoarda de cumpărători din cealaltă încăpere. Știu că ești îngrijorat că nepoții tăi vor reuși să-i alunge chiar și pe acești cumpărători extrem de motivați fără să vândă nimic.

- Mai îngrijorat că o să dea pur și simplu magazinul de pomană, spuse el. Sau molipsit de spiritul sărbătorilor, sau poate a fost puțin cam multă bere Guinness.

O conduse la ușă.

- Să-ți chem un taxi?

- Nu este nevoie. Mă duc înapoi pe jos. Este încă o zi splendidă. Știu foarte bine că aici nu poți să te bazezi pe soare.

El se aplecă și o sărută pe obraz.

- Atunci ne vedem mâine. Păstrez urările de Crăciun pentru atunci.

În capătul străzii, privi înapoi și-l văzu încă în pragul ușii, uitându-se lung după ea, la fel cum făcuse în ziua aceea de demult. Totuși, de data aceasta pe buzele lui era un zâmbet, iar în fluturarea de mână se simțea veselia. Nu putea să nu fie bucuroasă că, indiferent ce se întâmpla între ei, de data aceasta crease amintiri mai vesele pentru amândoi.

Deși toată familia se reunea mai târziu pentru o cină intimă de ajunul Crăciunului, Matthew credea că nu poate aștepta atât de mult ca să audă vocea Lailei. Ziua fusese dureros de lungă fără măcar să o zărească. Sună în camera ei.

- Am niște cadouri care trebuie împachetate, spuse el. Nai vrea să te oferi să ajuți?

Ea râse.

- Cred că glumești. Eu am reușit să fac așa o mizerie cu ale mele, încât am fost nevoită să ies și am cheltuit o avere pe pungi de cadouri. Până când nu am început să număr, nu mi-am dat seama cât am exagerat cu cadourile.

- Este unul și pentru mine? glumi el.

- Nu numai unul, dacă vrei să știi, dar asta-i tot ce-ți spun. Și acum, dacă vrei să cumperi pungi de cadouri, pot să-ți spun unde să te duci, și ai face bine să te grăbești. Cred că magazinele închid devreme astăzi.

- Ai putea să vii cu mine, spuse el cu speranță în glas. Ar fi mult mai ușor să-mi arăți decât să-mi spui, nu crezi?

Ea ezită, apoi spuse:

- Asta pot să fac.

- Atunci vin să te iau în cinci minute. Poți să fii gata?

- Sigur că pot. Știi că nu sunt mocăită.

Când bătu la ușa ei, apăru înfoclită de parcă ar fi mers la Polul Nord.

- S-a stricat vremea pe neașteptate? întrebă, amuzat. Ultima oară când m-am uitat afară, soarele strălucea, iar temperatura era peste zero grade.

- Mi-am cumpărat fularul de cașmir, căciula și mănușile astăzi, și abia așteptam să le port, spuse ea. Pune mâna să vezi ce moi sunt.

Îi luă mâna într-a lui. Prefera să-i simtă pielea, dar mănușile de culoarea vatei de zahăr roz erau într-adevăr moi. Slavă Domnului că fularul și căciula erau ecosez în culori mai palide și doar o idee din același roz suficient cât să-i scoată în evidență culoarea din obraji.

- Minunate, murmură el, cu privirea fixată pe chipul ei și nu la accesoriiile din cașmir.

Intensitatea privirii lui o făcu să clipească, iar culoarea din obraji i se accentuă.

- Trebuie să ne grăbim, spuse ea, zorindu-l spre lift.

În lift, o trase spre el, apoi își lipi gura de a ei pentru un sărut lung și profund.

- Cald, șopti ea sacadat trăgând de fular după ce el îi dădu drumul.

- Voiam doar să vezi că există moduri mult mai bine să te încălzești, o tachină el, când ieșiră în stradă. Ei, și în ce parte o luăm?

Ea îl privi absentă.

- În ce parte?

- Să cumpărăm pungi de cadouri, îi aduse el aminte zâmbind larg.

Ea privi în jur, se orientă în cele din urmă, apoi porni înainte. Văzând că el nu o urmează imediat, se întoarse încruntată.

- Ce mai e?

- Admiram priveliștea, spuse el.

- Ți-a mai zis cineva azi cât ești de imposibil?

El clătină din cap.

- Nu s-a pomenit nimic de asta cât am făcut cumpărături, spuse el, ca și când ar fi reflectat serios la întrebare.

Și am vorbit cu câteva persoane din familie. Nu, din câte îmi amintesc. „Imposibil” nu a fost menționat nici măcar o dată.

- Ei bine, ar fi trebuit să fie, spuse ea cu o exasperare prefăcută. Nu se poate să fiu eu singura care vede acest lucru.

- A, stai, am avut un schimb de cuvinte ușor sarcastice cu fratele tău, recunosc eu el. E posibil să fi fost subînțeles.

Expresia ei deveni brusc circumspectă.

- Ai vorbit cu Trace?

- Am vorbit.

- Despre ce?

- De una, de alta, spuse el.

- Matthew, nu fi evaziv. Ce ai discutat cu fratele meu?

- Nu trebuie să-ți spun ție totul.

- Ba da, dacă vrei ca relația noastră să dureze mai mult de încă un minut sau două, ripostă ea.

El o studie.

- Așadar, secretele pun capăt unei înțelegeri?

- Categorie.

El dădu din cap aprobator.

- E bine de știut.

- Ei?

- Ei, ce?

- Tu și Trace, spuse ea nerăbdătoare. Ce s-a întâmplat?

- Am vorbit. Am căzut de acord cu câteva chestii într-un final. Ridică din umeri. Cam asta a fost tot.

- Ești evaziv în mod deliberat, și vreau să ții cont că nu mi place asta. Ridică din umeri. Nu contează. O să scot adevărul de la Trace.

Matthew râse.

- Mă îndoiesc.

- Oh, am metodele mele, spuse ea pe un ton imperativ.

- Metodele alea ale tale ar putea să aibă efect asupra mea, recunosc el zâmbind. Mă îndoiesc că vor funcționa cu fratele tău.

- Am alte modalități de a-l aborda pe el, spuse ea.

El clătină din cap.

- N-aș băga mâna în foc nici pentru acelea. Să știi că bărbații au un cod al onoarei. Aproape că riști pedeapsa cu moartea, și așa mai departe.

- Nu mă iei în serios, bombăni ea.

- Amenințările tale, nu prea, fu el de acord, apoi o privi în ochi. Pe tine, totuși, te iau foarte, foarte în serios.

Iar în seara aceea intenționa să-i dovedească exact cât de serioase erau intențiile lui.

capitolul 13

Deși avea loc într-o sală de mese a unui hotel, masa din seara Ajunului Crăciunului era un eveniment festiv. Cu încurajarea și bacșișurile generoase ale lui Mick și, după cum bănuia Laila, cu ceva sfaturi din partea lui Nell, personalul hotelului se străduise din răspuțeri să creeze o atmosferă de sărbători confortabilă și plăcută, ca să nu mai vorbim de festinul tradițional. Aveau găscă friptă, carne de vită marinată și condimentată, budincă de Yorkshire cu umplutură de cartofi și mere și, auzise ea, trifle cu Irish Mist, ca desert.

Laila stătea chiar lângă ușă și privea cu atenție masa lungă cu o față de masă albă, porțelanurile și argintăria superbe și lumânările înșirate pe un rând pe mijlocul mesei, la distanță de mâinile copiilor. Boluri cu ilice și verdeață dădeau culoare mesei, alături de tradiționalele tuburi de carton care vor fi desfăcute cu pocnete pentru a scoate la iveală o mulțime de bunătăți.

Copiii, mult prea surescitați ca să stea liniștiți, alergau prin încăpere fiind dojeniți doar din când în când de vreun adult să se potolească.

Adulții erau strânși în grupuri mici, cu paharele cu vin în mână, sporovăind de parcă nu se mai văzuseră de luni de zile și nu de câteva ore. După părerea Lailei, unul din cele mai bune lucruri la această familie era faptul că păreau să se bucure cu adevărat atunci când erau împreună. Era atât de diferit de atmosfera rigidă și formală cu care se obișnuise acasă.

În cele din urmă îl zări pe Matthew în partea opusă a încăperii, adâncit într-o conversație cu Mick. Nu vedea cu ochi buni expresiile lor mult prea serioase

și se întrebă dacă nu cumva Matthew conspira împreună cu unchiul lui ca până la urmă să-i țină departe unul de altul pe Nell și pe Dillon.

Nu exista decât o singură cale sigură de a afla, își spuse ea și traversă încăperea pentru a li se alătura. Considera că era de datoria ei să-i ia apărarea lui Nell dacă nu era nimeni prin jur care să o facă, deși pentru ce simțea că era necesar acest lucru era greu de explicat. În mod sigur existau și câțiva membri ai familiei O'Brien care erau de partea lui Nell. Primele care îi veniră imediat în minte erau Megan și Susie, dar în acea clipă nu erau de găsit pe nicăieri.

- Deci chiar nu ai nimic împotriva să-l desemnezi pe Jaime să preia proiectul din Florida, spuse Matthew, referindu-se la adjunctul lui Mick, Jaime Alvarez, care făcuse de toate în ultimii câțiva ani, mai puțin să conducă compania. Nu crezi că asta va genera probleme?

Mick îl privi cu afecțiune.

- În împrejurările date, nu. Jaime este absolut capabil să facă acest lucru și îi place să fie din când în când la fața locului. Va fi bucuros să preia sarcina. Tu vei conduce totuși echipa de proiectare și îi vei oferi dezvoltatorului concepția arhitecturală nouă și inovativă pe care și-o dorește. Vei face vizite ocazionale la fața locului când va fi necesar. Totul e în regulă, Matthew.

Matthew îl privi ușurat.

- Mulțumesc, unchiule Mick.

Mick îi făcu cu ochiul conspirativ Lailei, iar aceasta nu înțelese absolut deloc semnificația gestului său. Era însă evident că acesta nu avea nici o legătură cu Nell și Dillon.

- Totul pentru o cauză nobilă, spuse Mick, apoi îi părăsi.

Laila îl studie curioasă pe Matthew.

- Cea fost asta?

- Pur și simplu am reorganizat niște lucruri la serviciu, răspunse el.

- Vorbeați de proiectul din Florida? întrebă ea. Mick nu ți l-a luat, nu-i așa?

Indignarea ei crescuse la gândul că Mick îl putea trata atât de josnic pe Matthew după ce îi fluturase pe la nas proiectul construcției unui întreg cartier pe malul oceanului.

- De fapt, eu i-am cerut să fiu degrevat de supervizarea proiectului la fața locului, spuse Matthew.

Ea încercă să înțeleagă, dar nu reuși.

- Matthew, dar asta era marea ta șansă, protestă ea. De ce ai face așa ceva?

- Pentru moment, am în program lucruri mai importante de făcut, răspunse el, privind-o direct în ochi. Și pentru că te aflai aici, știu că l-ai auzit pe unchiul Mick. Mie îmi revine concepția întregului proiect.

- Dar nu realizarea lui de la început până la sfârșit, spuse ea. Nu erai nerăbdător să ai șansa de a-ți vedea ideile puse în practică?

- Vor fi și alte proiecte, Laila, răspunse el, fără să-i pese de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Sunt mulțumit de decizia mea, altfel nu aș fi luat-o și nu m-aș fi dus la Mick să-i obțin acordul.

- Pur și simplu nu înțeleg, spuse ea.

Cu câteva zile în urmă fusese atât de încântat de această oportunitate. De ce ar fi renunțat la ea?

Își reaminti brusc conversația pe care o avuseseră în urmă cu câteva zile și remarca lui că momentul în care apăruse această șansă era total nepotrivit, ținând cont de stadiul în care se afla relația lor.

Îl privi pe Matthew în ochi.

- Te rog să-mi spui că n-ai renunțat din cauza noastră, insistă ea. Matthew, nu vreau să fiu responsabilă pentru pierderea unei șanse care ar putea fi o piatră de hotar în cariera ta.

- Nu ești responsabilă, insistă el. Încetează să-ți mai faci griji, Laila. Nu tocmai ți-am spus că am luat decizia absolut singur?

Ea tot nu era mulțumită.

- Am jucat și eu un rol cât de mic în această decizie?

- Bineînțeles că am ținut cont și de tine, exact așa cum voi face întotdeauna, răspunse el.

Deși părea absolut mulțumit de ceea ce făcuse, ea nu se putu abține să nu facă o comparație cu propria ei situație.

- Nu trebuie să renunți la ceva legat de cariera ta doar pentru că și eu am procedat la fel, îi spuse ea.

El avu curajul să râdă când auzi acest lucru.

- Asta crezi? Că am încercat într-un mod oarecum mai întortocheat să aduc carierele noastre pe picior de egalitate?

- Și n-a fost așa?

- Absolut deloc. O strânse de mână. Îți jur că totul e bine, Laila. În clipa asta, trebuie doar să mă crezi pe cuvânt că așa e.

Ea voia să-l creadă, dar își petrecu cea mai mare parte a cinei frământându-se în legătură cu conversația pe care o auzise fără să vrea și cu răspunsul pe care i-l dăduse Matthew. Era sigură că pentru el era extrem de dureros să renunțe la conducerea unui proiect atât de mare. Era genul de lucrare care i-ar fi putut aduce reputație, exact așa cum se întâmplase cu Chesapeake Shores pentru Mick. Pentru ce ar fi făcut un astfel de sacrificiu când nu era necesar, sau cel puțin din punctul ei de vedere nu era necesar?

Pe la mijlocul mesei, Mick se sculă de pe scaun și ridică paharul.

- În seara asta n-o să țin unul din discursurile mele lungi și plictisitoare, îi asigură el în râsetele și aplauzele copioase. Vreau doar să vă mulțumesc tuturor că ați venit în această călătorie în Irlanda, lucru de care ne vom

aminti cu toții în anii care vor urma. Fiecare dintre voi are un rol important în această familie și nu ar fi fost același lucru dacă vreunul dintre voi nu ar fi putut fi cu noi, nu-i așa, mamă?

Nell încuviință din cap, cu obrații umezi de lacrimi.
- Vă sunt atât de recunoscătoare, mai ales ție, Susie, că ai avut grijă să facem această călătorie. Faptul că am revenit la Dublin încă o dată a însemnat extraordinar de mult pentru mine.

Susie se aplecă și își îmbrățișă bunica.
- A fost plăcerea mea, buni. Îi făcu cu ochiul lui Mack. Și nici n-a fost o lună de miere așa proastă.
- Așa e, n-a fost, spuse Mack, privindu-și soția cu adorație.

Mick își drese glasul.
- După cum vă spuneam...
Nell îi aruncă o privire malițioasă.
- Îmi pare rău că ți-am întrerupt discursul, spuse ea, fără prea mult regret în voce.

- Vă mulțumesc tuturor pentru că sunteți aici, continuă Mick. Este o rugăciune irlandeză pe care tatăl meu o spunea adesea în Ajunul Crăciunului. Aceasta rezumă ceea ce vă doresc fiecăruia dintre voi. „Lumina stelei Crăciunului să vă călăuzească. Să aveți parte de căldura casei și a căminului. De voia bună și de bunăvoința prietenilor. De speranța unui suflet de copil. De bucuria celestă a o mie de îngeri. De dragostea Fiului și liniștea Tatălui asupra voastră.”

Ochii lui păreau puțin umezi atunci când adăugă:
- Vă mulțumesc fiecăruia dintre voi pentru că faceți ca această familie să fie atât de deosebită. Crăciun fericit tuturor!

- Deja e vremea să sosească Moș Crăciun? se interesă Davy plin de speranță.
Mick râse înfundat.

- Încă nu. Totuși, nu te îngrijora. El știe unde să te găsească. Și îți garantez că asta va fi o sărbătoare de care îți vei aminti.

Laila se întoarse spre Matthew care se afla lângă ea și îl surprinse privind-o.

- Semenii puțin cu pisica care a mâncat smântâna, îi spuse ea, studiindu-l. Ce s-a întâmplat?

- Mă gândeam pur și simplu la ce a spus unchiul Mick, răspunse el.

- Că o să fie o sărbătoare memorabilă?

El încuviință din cap.

Laila zâmbi.

- Nu pot să te contrazic. Deja este. Irlanda a fost exact așa cum m-am așteptat și chiar ceva mai mult.

- Și o să fie și mai bine, îi spuse el misterios.

Privirea lui îi făcu inima să tresalte puțin. Oare plănuia ce credea ea? O să o ceară în sfârșit în căsătorie? De vreme ce nu era pregătită să-l întrebe așa ceva, ridică numai dintr-o sprânceană

- Ai pus ceva la cale cu Moș Crăciun?

- Poți să fii sigură. L-am pus în gardă de săptămâni întregi.

- Atunci sunt surprinsă că nu l-ai pus pe el sau pe elfii lui să-ți împacheteze toate cutiile alea, în loc să mă păcălești pe mine să o fac cu promisiunea că o să-mi oferi o ciocolată fierbinte.

- Tu ești mult mai frumoasă decât Moș Crăciun, spuse el serios. Am preferat întotdeauna să-mi petrec timpul mai degrabă cu tine. Se ridică. De ce nu ne luăm hainele și nu ne îndreptăm spre biserică? Cu așa o mulțime de oameni, cineva trebuie să meargă înainte și să țină locuri.

- Venim și noi, spuse Jess, trăgând de Will să se ridice în picioare. Oricum trebuie să ard calorii după masa asta.

Laila fu surprinsă și puțin dezamăgită când Matthew nu refuză oferta lui Jess. Era clar că nu avusese de gând să facă cererea în căsătorie în drum spre biserică, altfel nu ar fi fost atât de netulburat de o schimbare de ultimă oră a planului său. Poate că după ce ea prinsese de veste, el hotărâse să n-o mai ceară în căsătorie aici în Irlanda. Poate că se frământase mult prea tare în privința unei decizii pe care probabil nici nu va trebui să o ia.

Ar fi trebuit să se simtă ușurată, dar pe măsură ce orele se scurgeau, nu se putea abține să nu regrete că până la urmă nu va avea parte de acea cerere în căsătorie romantică în Ajunul Crăciunului.

În drum spre biserică, Nell îi aruncă o privire fiului ei și hotărî că era timpul să spună lucrurilor pe nume o dată pentru totdeauna.

- Mick, când vom avea câteva minute, trebuie să discutăm niște lucruri, spuse ea.

Privi spre Megan și o văzu cum încuviințează încurajator din cap.

Mick o privi consternat.

- Bănuiesc că e vorba de Dillon.

- Da.

- Și vrei să strici seara de Ajun purtând discuția asta acum?

- Mai devreme păreai pătruns de bună dispoziția și armonia sărbătorilor. Sper că asta se va răsfrânge și asupra conversației noastre.

Megan îi aruncă o privire de avertizare.

- Ascult-o, Mick. Măcar de data asta, nu te gândeai numai la tine sau chiar la familie. Ascultă și ce-și dorește mama ta pentru ea.

El le privi încruntat pe amândouă.

- Deci complotați împreună?

- Nu i-am spus un cuvânt lui Megan, îl asigură Nell.

- Bine, e-n regulă, mormăi el. Să dăm cărțile pe față. Am văzut ce se petrece și nu sunt deloc fericit.

Nell zâmbi.

- Și ce crezi că ai văzut? Doi prieteni vechi care se reîntâlnesc? E ceva rău în asta?

- Bineînțeles că nu, dar am văzut cum vă priviți, spuse Mick. Nu e nici un dubiu că la mijloc e ceva mai mult.

- Așa sper și eu, spuse Nell. Dar nu am discutat despre asta și în mod sigur nu am luat nici o hotărâre. Dacă și când se va întâmpla ceva, îți promit că vei fi primul care va afla.

Mick o privi resemnat.

- Atunci rămâi aici în Dublin dacă el ți-o va cere?

- Nu știu ce voi face, admise Nell. Dar la vârsta mea este frumos de știut că aș putea avea posibilitatea de a-mi găsi fericirea alături de cineva. Într-o zi vei înțelege ce binecuvântare este acest lucru. De fapt, ar trebui să înțelegi de pe acum, pentru că Megan s-a întors doar de curând în viața ta. Poți să negi că asta nu ți-a îmbogățit viața?

- Bineînțeles că mi-a îmbogățit-o, replică Mick.

Megan chicoti și îl prinse de mână.

- Bun răspuns.

Mick totuși se încruntă.

- Păi, dacă Dillon nu ți-a cerut nimic, iar tu n-ai decis nimic, atunci de ce mai discutăm despre asta? Întrebă el iritat.

- Pentru că vreau să-l concediezi pe detectivul pe care l-ai angajat, spuse ea, privindu-l în ochi până când el se arătă rușinat. Da, știu totul despre asta și consider că este insultător. Te porți de parcă n-aș avea deloc minte.

- Zău, mamă, este de datoria mea să am grijă de tine.

Ea își puse mâna pe brațul lui.

- Mick, știu că încă de când a murit tatăl tău ai considerat că este de datoria ta să ai grijă de mine, exact așa cum ai avut grijă și de copiii tăi, dar eu nu sunt unul

dintre ei. Eu sunt mama ta și cred că trebuie să fim de acord că de-a lungul anilor nu am făcut nimic care să te determine să crezi că nu sunt puternică, capabilă sau deșteaptă.

-Și înțeapță, adăugă Megan.

-Mulțumesc, spuse Nell.

-Nu am negat nimic din toate astea, spuse și Mick.

Ai toate aceste calități.

-Dar te porți ca și când nu le-ai avea, spuse Nell.

Concediază detectivul, Mick. Insist asupra acestui lucru.

Iar mâine, când ne vom întâlni cu Dillon și familia lui, tratează-i mai mult decât cu bunăvoință.

Mick se încruntă și mai tare.

-Adică cum? Nu am fost cel puțin politicoasă cu ei încă de la prima noastră întâlnire?

-Ba da, te-ai străduit să ai un comportament foarte atent, recunosc eu ea. Dar aș vrea să te văd mai deschis atunci când ești cu ei. De fapt, chiar s-ar putea să descoperi că îți plac.

Mick părea sceptic.

-Chiar și fata aia, Moira?

Nell râse.

-Chiar și ea. Ar putea intra în familie mult mai repede decât Dillon.

-Asta e problema lui Jeff, nu a mea, spuse Mick cu o ușurare exagerată. Dacă aș fi în locul lui Jeff, aș avea o discuție serioasă cu Luke înainte ca lucrurile să scape de sub control.

-Ei bine, din fericire pentru Luke, nu tu ești tatăl lui, spuse Nell. Și ți-aș fi recunoscătoare dacă ți-ai aminti că trebuie să-ți păstrezi părerile numai pentru tine.

Mick oftă și îi aruncă o privire tristă.

-În felul ăsta mă faci să pierd toată distracția.

-Și te scap și de griji, spuse Nell. Lucrurile își găsesc o cale a lor de a se rezolva așa cum trebuie și fără ajutorul tău.

- Amin, spuse și Megan. Își strânse soțul de mână. Poate că o să-ți petreci tot timpul ăsta care ți-a rămas brusc liber concentrându-te asupra mea.

Mick îi aruncă o privire stăruitoare care se lumina încet.

- Îmi închipui că aș putea s-o fac.

- Vezi că se poate, îi spuse Nell cu satisfacție. Se dovedește că va fi un Crăciun fericit, exact așa cum ne-am închipuit cu toții că va fi.

Mick nu părea cu totul convins, dar ea era plină de optimism după cum se exprimase foarte clar, iar el o va lăsa să-și urmeze nestânjenită calea care credea că o va face cât se poate de fericită.

Matthew știa că Laila era tulburată pentru că el nu o ceruse în căsătorie cândva în cursul acelei zile. Mai devreme în acea după-amiază, când fuseseră singuri în camera lui, punând în pungi cadourile pentru sărbătoarea de a doua zi, văzuse o urmă de dezamăgire pe fața ei. O văzuse din nou în seara asta când Jess și Will li se alăturaseră în drum spre biserică pentru slujba din Ajunul Crăciunului. Exact așa cum sperase, acum ea părea mai degrabă să aștepte cererea lui în căsătorie decât să-i fie teamă de ea.

Iar el era mai mult decât pregătit să meargă până la capăt, și să-și revendice viitorul pe care și-l dorea alături de ea. Înlăturase mai devreme ultimul obstacol, atunci când vorbise cu Mick ca Jaime să preia conducerea la fața locului a proiectului din Florida. Avea tot restul planului pregătit în cap și continua să-l treacă în revistă chiar în timp ce în vechea biserică răsunau colindele și se făceau auzite cuvintele preotului. În timp ce privea în jur interiorul luminat de lumânări, nu se putu abține să nu și-o imagineze pe Laila venind către el, pe culoarul dintre bănci care ducea spre altar. Pierdut în această reverie, spera că Dumnezeu îl va ierta pentru lipsa

de atenție măcar de data asta și ceru binecuvântarea Lui pentru ceea ce plănuise pentru mai târziu.

La sfârșitul slujbei ar fi trebuit să fie agitat și nervos, dar se calmase brusc și era nerăbdător să facă următorul pas în relația lui cu Laila.

Când părăsiră biserica printre urările pentru un Crăciun fericit venite din partea unor oameni complet necunoscuți, bunica, părinții lui, Mick și Megan plecară spre hotel cu mașina pe care Mick o închiriasse pentru ei. Ceilalți hotărâră să se întoarcă pe jos pe străzile acum pustii, pe lângă magazinele întunecate luminate doar de beculuțele de Crăciun care scânteiau în vitrine. Shanna rămăsese la hotel cu cei mai mici dintre copii, dar Caitlyn, Carrie, Henry și Davy țopăiau practic de încântare și sporovăiau despre tot ce sperau că le va aduce Moș Crăciun.

În cele din urmă Matthew își potrive pașii alături de Laila. O privire convingătoare aruncată spre Jess o făcu pe aceasta și pe Will să se îndepărteze rapid, lăsându-i pe ei doi să rămână singuri în urma celorlalți. Sunetul vocilor ascuțite ale copiilor se stinse.

Laila îl privi bănuitoare, dându-și seama aparent de privirea aruncată lui Jess și de faptul că distanța dintre ei și restul familiei creștea.

- Matthew, ce-a fost cu privirea aia urâtă aruncată lui Jess și Will? Nu ești deloc pătruns de spiritul sărbătorilor?

- Ba da, răspunse el, considerând un semn rău că starea ei de spirit se înnegurase și reușise deja să-l pună în defensivă. M-am gândit că poate am putea face o plimbare prin parc. Nu sunt pregătit să mă duc la culcare chiar acum. Tu ce părere ai?

Ea nu păru impresionată de propunerea lui.

- Este practic miezul nopții și tu vrei să mergem la plimbare?

- Ca și cum la Chesapeake Shores nu ne-am fi plimbat la ora asta, îi reaminti el. Bineînțeles că în acele situații, pur și simplu te dădeai jos grăbită din patul meu ca să ajungi în siguranță acasă prin întunericul nopții, pentru ca nimeni să nu aibă vreo bănuială că te culcai cu mine.

Ea avu eleganța de a se simți jenată de această amintire.

- Știu că ți s-a părut penibil și probabil chiar umilitor pentru tine, dar am crezut că așa era prudent. Ți-am mai spus că îmi pare rău.

El își dădu seama că această conversație se îndreaptă rapid în direcția greșită.

- N-are nici un rost să discutăm din nou toate chestiile astea, spuse el grăbit. Ce-a fost a fost. Este timpul să mergem înainte.

Ea îl cercetă curioasă.

- Și ce propui, mai exact?

Matthew se strădui să nu zâmbească la auzul acestor cuvinte. Făcu un gest cu mâna către o bancă din marginea parcului.

- Stai jos aici și o să-ți explic.

- Matthew, n-ai observat ce frig e afară? Probabil că temperatura a scăzut cu douăzeci de grade de când am plecat de la biserică.

- Dacă o să mă ajuți, n-o să dureze mult, replică el exasperat.

- Cum să te ajut? îl întrebă ea iritată.

Ținând cont cât de prost mergea discuția, el se întreba dacă n-ar fi trebuit să regândească totul, dar încă nu voia să renunțe la planul pe care îl concepusese.

- Nemaipunând atâtea întrebări, pentru început, spuse el cu o notă de nerăbdare. Nu poți merge pe încredere măcar o dată că ceea ce am de spus este important?

Brusc, ea păru să înțeleagă ce se întâmpla. Cu ochii larg deschiși, se așeză ascultătoare pe marginea băncii.

Matthew stătea în picioare în fața ei, cu o expresie solemnă în timp ce se pregătea să ingenuncheze. El spera ca scena să fie scăldată puțin și de lumina lunii, dar norii păreau să fi acoperit complet cerul.

Și atunci începu ploaia. Nu o simplă burniță, ci un potop. Trebuia să vorbească repede sau riscau să facă amândoi pneumonie. Se părea că această cerere în căsătorie nu era sortită să meargă uns sau să fie măcar pe jumătate atât de romantică cum intenționase el. Acest lucru fie era o provocare, fie era de bun augur. Prefera să se gândească că era a doua variantă.

- Nu mai contează, spuse el, apucând-o de mână. Hai să o luăm la fugă înainte să ne ude learcă. Terminăm cu chestia asta la hotel.

Deși amândoi aveau picioare lungi și o motivație solidă, când ajunseră în holul hotelului nu reușiseră să scape fără să fie udați până la piele.

- Ehe, a fost distractiv, spuse Laila râzând când trecu-
ră în goană pe lângă portarul îngrozit, cu apa șiroind pe ei, îndreptându-se direct spre lifturi.

Când liftul ajunse la etajul Lailei, Matthew ieși cu ea și merseră direct în camera ei apoi întinse mâna spre ea să-i dea cardul de intrare.

- În seara asta, când arătăm amândoi ca niște șobolani inecați, tu vrei să intri? îl întreabă ea, privindu-l fără să-i vină să creadă.

- Nu am terminat ce aveam de vorbit, răspunse el încăpățânat, hotărât să nu lase o ploaie torențială să-i răpească această șansă.

- Nu vrei să te usuci mai întâi?

- O să mă usuc la tine în cameră, răspunse el. Sunt multe prosoape pe aici. Sunt sigur că poți să-mi cedezi și mie unul.

Ea se încruntă, dar nu îl contrazise.

- Eu fac duș prima, îl anunță.

Pentru că astea fuseseră primele cuvinte promițătoare ieșite din gura ei în ultimul timp, el aprobă din cap.

- Mi se pare normal, spuse el amabil.

Înăuntru, ea îi aruncă un prosop, apoi înghiți în sec când el începu imediat să se dezbrace de hainele ude. El ridică privirea și o surprinse.

- E ceva care te deranjează? întrebă el.

Obrajii ei se îmbujorară.

- Nu că nu aş aprecia spectacolul, dar ce crezi că faci?

- Mă usuc, răspunse el simplu. Aşa ar trebui să faci şi tu.

Observă că ea nu se uita în altă parte. De fapt, privirea ei părea destul de concentrată asupra lui. Era încă un semn bun, iar după săptămâni de abstenență, el era gata să profite de astfel de semnale când apăreau.

- Laila? Ești sigură că nu te frământă ceva?

Nu putea decât să se roage să fie același lucru care îl frământa și pe el. Întreg planul de a o cere în căsătorie fusese ruinat de dorința bruscă și imperativă de a o duce în patul uriaș din cealaltă parte a încăperii. Toate motivele care îi reținuseră până atunci păreau brusc lipsite de importanță.

- Asta chiar e o idee proastă, murmură ea, mai mult pentru sine.

- Asta care?

- Tu și cu mine dezbrăcându-ne în aceeași cameră, spuse ea, deși nu exista nici un dubiu în privința dorinței care îi adumbrea și ei privirea.

Buzele lui se arcuiră.

- Mie mi se pare că este cea mai bună idee pe care am avut-o amândoi de multă vreme, o contrazise el. Lasă-mă să te ajut cu hainele alea ude.

Ea clătină din cap, cu privirea nedezipită de a lui, și înaintă până ajunsese aproape de el.

- Nu prea sunt lămurit, îi spuse, chiar în clipa în care începu să se apropie și el de ea.

- Crede-mă, știu, spuse ea, lăsând să-i cadă paltonul la picioare.

El aștepta ținându-și răsuflarea să fie sigur că îi înțelegea intențiile. Urmară bluza și fusta până când rămase în fața lui numai cu sutienul de dantelă și chiloții asortați care lăsau să i se vadă din plin corpul uluitor.

Cu o mână tremurătoare îi atinse vârful sânelui și simți imediat sfârscul întărindu-se. Închise ochii în timp ce o dorință puternică și cunoscută îi cuprinse brusc trupul.

- Laila, dacă nu vrei asta, trebuie să-mi spui acum.

- Tu ești cel care a tot spus nu, îi aminti ea arcuindu-și ușor buzele.

- M-am răzgândit.

- Mă bucur, spuse ea încet.

Fără să șovăie nici măcar o secundă, se lipi de el, îl prinse cu mâinile de ceafă și își înălță gura către gura lui. Sărutul fu prelung, lacom și pasional, o invitație de netăgăduit.

Slavă Domnului!

Cererea lui în căsătorie mai putea aștepta până dimineață, dacă noaptea va decurge așa cum anticipa, dar acesta era genul de întârziere pentru care ar fi lăsat totul baltă.

capitolul 14

- Crăciun fericit, murmură Laila în urechea lui Matthew imediat după ivirea zorilor în dimineața de Crăciun.

- Fericit nu e nici pe departe suficient pentru a-l descrie, spuse el zâmbind.

- Nu te împăuna. Am știut întotdeauna că nu asta e problema între noi.

- Între noi nu sunt probleme, o corectă el. Doar prea multe interferențe din afară.

Ea chicoti.

- Mă întreb dacă părinților mei le-ar plăcea că sunt numiți *interferențe din afară*.

- Probabil că asta i-ar înnebuni, admise Matthew. Dar acum, ei nu sunt aici. Propun să profităm din plin de asta.

Laila gemu încetisor.

- Nu sunt sigură că mai am putere. În plus, probabil că suntem așteptați jos. Ținând cont cât de agitați erau aseară copiii, probabil că nu au închis un ochi. În curând o să vrea să desfacă darurile.

- Asta e mai important, îi spuse Matthew. Se ridică, potrivi pernele una peste alta apoi o trase lângă el. Îți amintești de discuția pe care voiam s-o purtăm aseară?

- Cea din pricina căreia era cât pe ce să ne înecăm? Întrebă ea cu o tentă de amuzament în voce. Îmi amintesc.

- Am avut de gând s-o purtăm aici după ce ne uscăm, dar apoi cineva mi-a abătut atenția, îi aminti el.

- Tu ai fost cel care l-a dezbrăcat pe acel cineva, ripostă ea.

-Nu pot să neg, recunosc el. Și iată-mă, gata să-mi fie abătută atenția din nou.

-Aș putea să-ți păstrez atenția ațintită asupra mea pentru un timp, îl necăji ea.

-Nu mai ai putere, îi reaminti el. Ai spus că te-am epuizat. Crede-mă când îți spun că aici este vorba doar despre tine. Acum vrei te rog să te concentrezi?

Ea făcu un gest teatral privindu-și încheietura mâinii, deși ceasul ei era pe noptieră.

-Ai două minute, amice. Vorbește repede. Ceva îmi spune că micuții familiei O'Brien o să înceapă să se fâțâie din clipă în clipă, iar jos urmează să avem acea reprezentație de gală.

Matthew o privi exasperat.

-Hai, grăbește-mă, de ce n-ai face-o? Bine, iată versiunea pe scurt, dar nu mai puțin simțită din toată inima. Ești pregătită?

Pulsul ei se întetă, iar inima începu să bată să-i spargă pieptul. Incapabilă să rostească vreun cuvânt din pricina nodului din gât, clătină aprobator din cap. Acum era acum. Nu mai era de glumă. Îl privi în ochi, văzu iubirea strălucind acolo și știu fără nici un dubiu că asta era clipa pe care o așteptase de mult mai mult decât câteva zile.

Cu o privire tandră, el îi dădu la o parte o şuviță de păr de pe obraz.

-Te iubesc, Laila Riley. Asta nu e nici o noutate. Tu ești cea mai complicată, provocatoare și imprevizibilă femeie pe care o cunosc, și aș vrea să-mi petrec restul vieții mele încercând să dezleg toate misterele tale. Refuz să fac acest lucru în secret, așa încât aici și acum îți cer să te măriți cu mine ca să putem spune lumii întregi cât de mult ne iubim.

Ea era gata să vorbească când el îi puse un deget pe buze.

-Ascultă-mă până la capăt, insistă el. Vreau să ne căsătorim chiar aici, chiar acum, înainte de a părăsi Irlanda,

când avem familia în jurul nostru. Nu-mi pot imagina un mod mai bun de a încheia această călătorie sau un mod mai remarcabil de a afirma în fața întregii lumi că mergem acasă să începem o viață nouă împreună.

Laila nu părea să fie în stare să priceapă cu totul ce spunea el. În principiu așteptase zile întregi exact acest lucru, dar în acest moment, după ce cererea în căsătorie fusese exprimată, importanța a ceea ce el îi cerea o lăsase fără grai. Auzise cuvintele, înțelesese ce dorea el, dar dintr-un anumit punct de vedere toate acestea încă nu aveau un înțeles clar pentru ea.

Matthew avusese aventuri, dar nu de durată. Bineînțeles că nu-și amintea ultima dată când existase măcar o aluzie că ar fi existat o femeie în viața lui, nici chiar atunci când fuseseră despărțiți. Părea să-i fi fost fidel de o lungă perioadă de timp, chiar dacă ea nu îi promisese nimic. Dacă îl iubea – și îl iubea – nu avea nici un motiv să nu-l creadă pe cuvânt și să nu se încreadă în viitorul lor.

– Chiar îți dorești să te însori? îl întreabă ea, doar așa, ca să se asigure. Jurământul în fața unui preot și tot tacâmul? Vrei să fi cu mine pentru totdeauna?

– Da, răspunse el serios, deși exista un mic indiciu că se lupta să nu zâmbească. Nu a fost o mare surpriză. Probabil că te așteptai la asta de când familia a scăpat porumbelul acum câteva zile.

– Știu, știu, dar trebuie să fiu sigură că asta nu e unul din jocurile tale provocatoare pe care îl joci ca să-l scoți din minți și mai tare pe tatăl meu. Aici e vorba doar de tine și de mine, de viitorul nostru?

– Crede-mă, tatăl tău n-are nici o legătură cu asta. Ți-a scăpat partea când am spus că te iubesc? Căută sub pernă și scoase o cutiuță. Poate că asta te va convinge că sunt serios.

Deschise capacul cutiuței și îi arătă un inel de logodnă impresionant, cu diamant. Ea făcu ochii mari.

- Te ții de glume! O să fiu în stare măcar să ridic mâna?

- Hai să-l punem pe deget și să vedem, propuse el, fără să fie deloc deranjat.

Când vru să-i ia mâna, ea și-o retrase. Se sculă din pat, trase cearceaful de pe pat, se înfășură în el și începu să se plimbe prin încăpere, încercând să-și stăpânească emoțiile. Credea că depășise această fază cu mult timp în urmă, atunci când aflate prima oară de acest plan nebunesc ca ei să se căsătorească în Irlanda și chiar crezuse că era gata să o facă fără să aibă nici cea mai mică ezitare. De ce șovăia acum?

În mod clar, inima ei ar fi spus un da apăsător. Dar partea bine stăpânită din ea, cea care reacționa calm și rațional, îi spunea să facă un pas înapoi și să treacă în revistă lista dezavantajelor pe care o avea întotdeauna în minte. Acea Laila Riley care își închipuise ea întotdeauna că era nu ar fi făcut un pas atât de important fără să-l analizeze din toate punctele de vedere. Dacă ar fi putut face tabele cu astfel de lucruri, cu siguranță le-ar fi făcut.

Cu toate acestea, acea Laila Riley pe care o văzuse prin ochii lui Matthew și-ar fi încercat norocul, s-ar fi încrezut în inima ei. Exact așa cum o încurajase să facă Nell, își aminti ea, începând să schițeze un zâmbet.

Matthew n-o scăpă nici o clipă din priviri. De fapt, părea să înțeleagă lupta care se dădea în ea. Nu era asta una dintre calitățile lui, faptul că o înțelegea cu adevărat?

- Laila, mă iubești? o întrebă el, rezumând lucrurile la esență.

- Da, răspunse ea fără nici o rezervă.

De data asta, el nici măcar nu încercă să-și rețină zâmbetul.

- Atunci e în regulă. Hai să oficializăm acest lucru. Hai să fim spontani și imprevizibili.

Ea îl privi ironică.

- Ar fi greu să mai fim spontani și imprevizibili cu jumătate din familia ta care urzește planuri pentru mine pe la spate.

- Bine, cred că s-ar putea să fie rezervate vreo câteva rochii de mireasă, iar buni a vorbit cu preotul de la biserică unde am fost la slujbă aseară și s-a interesat de un permis special pentru căsătorie. Cred că drumul a fost netezit. Adevărata întrebare este, vrei să te măriți cu mine? Și ești pregătită s-o faci acum?

Cu toate că aflase despre asta de zile întregi, totul se întâmpla prea repede. Își înghiți nodul din gât.

- Cât de repede?

- Măine, îi propuse el. Ziua următoare.

- Matthew, nici măcar extraordinara ta familie nu poate aranja o nuntă așa de repede, protestă ea.

- Ei cred că sunt în stare. Nu văd nici un motiv pentru care ne-am îndoi de ei în acest moment. Iar dacă vrei ca familia ta să fie și ea aici, sună-i și invită-i. Sau pune-l pe Trace să vorbească cu ei. A promis că va face orice e nevoie ca să-i aducă aici. Voi îndeplini chiar formalitatea să-i cer tatălui tău permisiunea să mă căsătoresc cu tine, dacă asta îți dorești.

Ea fu surprinsă de disponibilitatea lui de a-i face pe plac.

- Ai face asta după felul în care s-a purtat cu noi?

El o privi stăruitor în ochi.

- Dacă asta o să te facă fericită și poate că o să vă împăcați, aș face orice. O studie cu seriozitate. Ce te reține cu adevărat? Vrei s-o facem cu mare tărașoi acasă? Dacă ăsta a fost visul tău, atunci așa o să facem. Oricum vrei tu.

- Nu e asta, îl asigură ea. Să ne căsătorim aici ar fi cel mai romantic lucru pe care mi l-aș putea imagina. Și mi-a plăcut foarte mult biserică de aseară. Orice nuntă acolo ar fi parcă desprinsă dintr-o carte de povești.

- Atunci ce te face să eziți?

Înainte ca ea să poată răspunde, îi sună celularul. Aruncă o privire să vadă cine o caută și văzu că era vorba chiar de omul care le stătuse ca un ghimpe în coaste.

- E tata, îi spuse lui Matthew și întinse mâna după telefon. Trase adânc aer în piept și se îmbărbătă să răspundă. Tată? Crăciun fericit!

- Nu prea e un Crăciun fericit cu tine și cu Trace departe peste ocean, bodogăni el.

Laila nu răspunse. Nu avea de gând să înceapă o discuție în contradictoriu, dar era pregătită pentru una. Mingea era în terenul tatălui ei.

- Ești acolo, Laila?

- Da.

- În ultima vreme am avut o grămadă de timp de gândire, începu el. Și să-i ascult pe mama și pe fratele tău, care au avut multe de spus despre încăpățânarea mea.

- Înțeleg.

- Cred că poate m-am grăbit puțin când te-am lăsat să-ți abandonezi slujba de la bancă fără să mă străduiesc să te fac să te răzgândești. Făceai o treabă bună la bancă.

Laila simți cum i se ridică o greutate de pe piept când îl auzi recunoscând acest lucru.

- Mă bucur pentru asta, tată.

- Păi, de vreme ce ți-ai venit în fire și ai încheiat afacerea aia nefericită cu Matthew, mi-ar plăcea să te întorci la lucru îndată ce revii acasă. Vom găsi o cale de a trece peste toate prostiile astea și de a-i asigura pe oameni că ești o femeie rațională.

Ar fi trebuit să fie extaziată de ofertă. Dar lațul atașat era suficient de mare ca să o sugrume. El presupunea că terminase cu Matthew, când de fapt se întâmplase invers. Iar dacă în viziunea lui asta o făcea mai puțin rațională, ei bine, asta era.

- Tată, cine ți-a băgat în cap că am încheiat relația cu Matthew?

- Fratele tău m-a asigurat înainte de a pleca în Irlanda că așa stau lucrurile.

- Ei bine, se înșela, spuse ea încet. Așa că dacă asta este una dintre condiții, atunci răspunsul este obligatoriu nu.

Îl auzi cum inspiră profund.

- Fato, ți-ai pierdut mințile? o întrebă. Nu pot să las tot orașul să râdă de tine pe la spate pentru că te-ai încurcat cu un bărbat care va sfârși prin a te părăsi peste câteva săptămâni sau luni pentru o altă femeie. Așa procedează Matthew. Ca să nu mai spun de faptul că te face să pari una dintre femelele acelea de jaguar sau pumă, sau cum li s-o mai fi spunând femeilor mai în vârstă care umblă după bărbați mai tineri.

Laila o auzea pe mama ei, undeva în fundal, încercând fără nici un rezultat să-l calmeze. Își dădu seama că totul era în zadar. Nu exista cale de întoarcere.

- Tată, de fapt mi-am venit în fire, îi spuse ea. Îl iubesc pe Matthew, iar asta este mai important decât orice slujbă.

- Prostii!

Ea oftă.

- Spune-mi ceva, tată, de fapt de ce vrei să mă întorc?

- Pentru că banca asta trebuie să rămână sub controlul familiei, răspunse el hotărât. Și este clar că fratele tău nu vrea să aibă nimic de-a face cu ea.

- Și atunci nu rămân decât eu, spuse ea obosită, întrebându-se pentru ce era încă surprinsă că era a doua opțiune.

Chiar dacă l-ar fi îndepărtat pe Matthew din viața ei, tot nu ar pus capăt neînțelegerilor, și nu se putea întoarce niciodată știind că nimic nu se schimbase.

Laila se întoarse și îl privi pe bărbatul aflat lângă ea pe pat, pe bărbatul complet gol pe care îl iubea din toată inima. Dacă i s-ar fi dat să aleagă între Matthew și bancă sau între Matthew și acordul tatălui ei, n-ar fi fost

vorba de fapt de absolut nici o alegere. Înțelesese corect totul în seara în care își părăsise slujba, la urma urmelor. Orice resentimente ar fi simțit de atunci, dispăruseră.

Îl privi pe Matthew în ochi.

- Da, spuse ea încetisor, fără să-și dea seama că încă era cu telefonul în mână.

- Tocmai ai spus da? răcni tatăl ei ca și când n-ar fi avut încredere în acuratețea semnalului liniei internaționale. Ea tresări și se concentrează asupra convorbirii care schimbase totul.

- Nu ție ți-am spus da, tată. Nu vreau postul oferit de tine, nu cu acele capcane care vin odată cu el. I-am răspuns da lui Matthew care m-a cerut în căsătorie.

- Ești cu el acum? întrebă tatăl ei cu o voce plină de indignare. Acolo de-abia se luminează. Exact despre asta vorbeam, că te dai în spectacol cu bărbatul ăla.

Reuși să-i zâmbescă vag bărbatului de lângă ea.

- Îmi pare rău dacă așa vezi lucrurile, tată. Iar ca să nu spui că nu ai știut, imediat ce vom obține un permis special, o să ne căsătorim. În timp ce vorbea, nu-și îndepărtă privirea de la Matthew. Dacă ție și mamei v-ar plăcea să fiți aici la nuntă, rezervați-vă bilete de avion și veniți. În ciuda tuturor disputelor noastre, ar însemna foarte mult pentru mine să vă am aici.

- Chiar ai de gând să te măriți cu acel bărbat în Irlanda? o întrebă tatăl ei, nevenindu-i să creadă.

Ea îi zâmbi lui Matthew.

- Da. Să mă anunțați dacă veniți.

La auzul cuvântului căsătorie, o auzi pe mama ei încercând să-i smulgă telefonul tatălui, cerând să vorbească cu ea, dar tatăl ei nu cedă.

- În această clipă o să-l sun pe fratele tău, o avertiză el. O să pună capăt imediat acestei nebunii.

- Nu cred asta, îi spuse ea în timp ce Matthew îi săruta umărul, apoi trecu mai departe până când ea simți

cum i se taie respirația. Trebuie să închid. La revedere, tată. Crăciun fericit ție și mamei.

Închise telefonul, îl aruncă și se cuibări în brațele lui Matthew. Cu siguranță începeau să fie cele mai fericite sărbători pe care le trăise vreodată. Și ceva îi spunea că ce era mai bun încă nu începuse.

Nell privi prin încăperea care fusese decorată de Mick pentru sărbătoarea familiei. Era acolo un brad uriaș cu un munte de cadouri sub el. Strănepoții ei deja rupeau hârtia de ambalaj și împrăștiu pungi de cadouri peste tot. Cineva va plăti o avere să ducă toate aceste lucruri în Chesapeake Shores. Cu toate astea, indiferent de cheltuieli, era un preț mic numai când te uitai și vedeai încântarea din ochii lor.

Aflată lângă ea, Kiera avea întipărită pe față o expresie de uimire care se datora doar în parte voucherului cadou pe care i-l dăruise Nell pentru o zi întreagă de răsfaț la un spa din Dublin.

- N-am mai participat niciodată la o sărbătoare ca asta, recunosc Kiera. Parcă e din povești. Toate magazinele din Dublin ar trebui să vă trimită bilete de mulțumire.

- Familia mea are tendința de a exagera, îi mărturisi Nell. Dar cred că m-ar supăra mai tare dacă n-ar fi atât de generoși și cu alții. De-a lungul anilor am avut grijă ca până și cei mai mici să ducă daruri oamenilor fără adăpost și copiilor nevoiași. Ei înțeleg că noi suntem binecuvântați și avem menirea să împărțim și altora.

- Poate că ceva din asta se va transmite și familiei mele, spuse Kiera, făcând semn cu capul spre băieții ei. Au căpătat un neplăcut sentiment că sunt privilegiați.

- Și Moira? întrebă Nell, privind spre tânăra care se prefăcea total dezinteresată în timp ce Luke încerca din răputeri s-o farmece.

- De fapt, am sesizat o schimbare la ea în ultimele câteva zile, se confesă Kiera. Cred că îi este din ce în ce mai greu să rămână imună la farmecul nepotului tău. A avut o influență bună asupra ei. O privi în ochi pe Nell. Pentru el e doar o joacă, nu crezi?

- Toate poveștile de dragoste par să înceapă puțin ca o joacă, spuse Nell. Devin serioase doar pe măsura trecerii timpului. Știu că Luke este un om corect. Nu îi va face niciodată rău intenționat.

Kiera aprobă din cap.

- Atunci e bine.

Chiar în acel moment Dillon se întoarce cu ceștile cu ceai pentru ele, cu un zâmbet pe față.

- Tocmai am avut o discuție perfect civilizată cu Mick, le spuse el, cu o notă de triumf în voce. O privi în ochi pe Nell. Bănuiesc că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

- Eu și Mick ne înțelegem unul pe altul, îl asigură Nell. Fiind vorba de Mick, nu pot promite că asta va dura, dar a jurat că o să încerce.

Kiera păru să înțeleagă că discuția devenea intimă. Se scuză ca să-i lase singuri.

După plecarea ei, Dillon spuse:

- Îmi place că lui Mick îi pasă atât de mult de ceea ce ți se întâmplă, Nell. Spune foarte multe despre felul în care l-ai crescut. Și pe Jeff, și pe Thomas la fel.

- Și în ciuda oricăror probleme care au existat vreodată între tine și fiica ta, văd cât de mult îi pasă de tine, spuse Nell. Îl privi în ochi. Familiile trebuie să fie unite.

El o privi adânc în ochi ca și când ar fi căutat semnificația ascunsă a cuvintelor ei.

- Asta înseamnă că ai de gând să te întorci la Chesapeake Shores cu ai tăi? o întrebă în cele din urmă cu o expresie tristă.

Nell înțelese întrebarea lui. Iar adevărul era că îi lipsiseră multe lucruri din Dublin, priveriștile, magazinele,

puburile gălăgioase și prietenoase, inflexiunile accentului irlandez ca cele din vocea lui Dillon. Totuși, în cele din urmă, prefera liniștea din Chesapeake Shores. Era acasă.

Încercă să și-l imagineze pe Dillon acolo, în căsuța ei, mergând cu ea pe țărmul mării. Se potrivea. Chiar se potrivea. Se întrebă dacă o va vizita, poate chiar va rămâne acolo.

Ignoră întrebarea și îi răspunse cu o altă întrebare.

- Dillon, te-ai gândit vreodată să vii în State?

El clătină din cap, cu o expresie din ce în ce mai tristă pe măsură ce intențiile ei deveneau tot mai clare.

- Cred că întotdeauna m-am gândit că locul ăla este cel care mi te-a răpit, îi spuse el. Bineînțeles că Charles O'Brien a fost cel care a făcut-o, dar a fost greu să dau vina pe el, când el a fost cel pe care l-ai ales.

- Îmi pare rău că te-am rănit.

- Nu ne-a fost sortit să fim împreună atunci, spuse el, părând resemnat. Și nici acum, bănuiesc. Ai fost puțin cam prea atentă să-mi eviți întrebarea în legătură cu întoarcerea acasă.

Talentul lui de a-i citi gândurile o făcu să ofteze.

- Ca să fiu sinceră, nu știu ce să fac, Dillon. Ai avut dreptate mai devreme. Familia mea înseamnă totul pentru mine. Mă simt bine în căsuța mea de pe malul oceanului, înconjurată de cei pe care îi iubesc. Îl privi în ochi. De ce nu te-ai gândi să vii cel puțin în vizită din când în când? Aș vrea să-ți arăt lumea mea, să fii o parte din ea cât timp vei putea să rămâi acolo.

- Iar eu care speram să te ademenesc să rămâi aici, cel puțin un timp, spuse el.

- Dar familia mea... se împotrivi ea, exact așa cum anticipase el. Apoi se opri.

Băieții și nepoții ei erau adulți și la casele lor. Se puteau lipsi de ea câteva zile, chiar și câteva săptămâni. Nu era datoare față de ea însăși și față de Dillon să vadă

ce-ar putea ieși de aici? Ar fi fost o prostie la vârsta ei să creadă că puteau descoperi ceva semnificativ împreună? Ar fi fost o prostie numai dacă ar fi renunțat brusc la precauție și s-ar fi dezrădăcinat cât ai clipi din ochi, hotărî ea.

- O să mă gândesc să mai rămân puțin timp, dacă și tu o să ieși în considerare să vii după aceea la Chesapeake Shores. Îl privi în ochi. Amândoi suntem lipsiți de griji materiale, Dillon. Nu există nici un motiv să nu ne petrecem timpul în ambele locuri, nu-i așa?

- Un compromis? o tachină el mimând un șoc puternic. Nell cea pe care o cunoșteam nu ar fi făcut niciodată un compromis.

- De-a lungul anilor am învățat câteva lucruri. Viața e plină de compromisuri.

- Așa e, recunosc el.

- Iar dacă am fi înțelepți, le-am face bucuroși și nu am mai privi înapoi.

El ridică mâna și îi atinse blând obrazul.

- Sunt atât de bucuros că am avut norocul de a privi în urmă măcar și pentru puțin timp.

- Totuși ar fi mai bine dacă ne-am da speranțe unul altuia pentru viitor, îi spuse ea.

El zâmbi.

- Așa e Nell. Așa e.

Laila era pe cale să ia o înghițitură de șampanie în mijlocul haosului din dimineața de Crăciun cu familia O'Brien, când Jess și Connie o prinseră și o traseră deoparte de ceilalți.

- Ce înseamnă asta? o întrebă Jess, ținând mâna Lailei în lumină astfel încât inelul cu diamant sclipi strălucitor.

Laila zâmbi larg.

- Ești o femeie deșteaptă. Sunt sigură că poți să-ți dai seama și singură.

- Tu și Matthew sunteți logodiți! exclamă Connie. De ce n-a făcut nimeni nici un anunț? Acest moment n-ar trebui să treacă neobservat.

- Ți-e teamă că o să mă răzgândesc dacă nu există martori? o necăji Laila.

- Păi, ești cunoscută pentru faptul că ți-a mai fost teamă de relația asta și înainte, spuse Jess.

- Dar astăzi totul a devenit foarte clar pentru mine. Matthew este viitorul pe care mi-l doresc. S-a terminat cu îndoielile, cu întrebările și cu ascunsul, spuse Laila hotărâtă.

- Păi, aleluia pentru asta, spuse și Connie. Cum s-a întâmplat?

- A fost când a rămas singur cu tine după slujba de aseară? întrebă Jess. Privirea aia pe care mi-a aruncat-o mie și lui Will și care spunea „cărați-vă” a fost destul de clară.

Laila le povesti cât de prost eșuase planul și cât de repede ajunseseră goi în pat după aceea.

- Prea multe informații, protestă Jess, apoi o privi cu atenție. Dacă nu atunci, când?

- În dimineața asta, răspunse Laila, apoi zâmbi când își aminti. În pat. Am acceptat imediat după ce i-am spus tatălui meu o dată pentru totdeauna că nu-mi doaream slujba lui stupidă de la bancă. Am fost destul de al dracului de mândră de mine.

- Măi să fie, ai avut o dimineață de Crăciun grozavă, și aici de-abia se luminează, spuse Jess. Când ai de gând să le spui tuturor și cum rămâne cu nunta? O să aibă loc aici?

- Matthew m-a convins că avem șanse s-o facem aici, recunosc Laila. Am fost de acord s-o lăsăm pe Nell să-și pună la lucru magia.

- Asta e cea mai grozavă familie care a existat vreodată, spuse Connie entuziasmată. Sunt atât de bucuroasă că fac și eu parte din ea.

- Dacă tot veni vorba de vești grozave, i-ai spus-o pe a ta lui Thomas? o întrebă Laila pe Connie.

Pe fața prietenei ei se ivi un zâmbet.

- I-am spus, și trebuia să-i fi văzut fața. Un minut s-a albit la față de surpriză, apoi m-a învățit prin cameră până am amețit. Cred că îi e greu să țină vestea doar pentru el. De-abia a mai vorbit cu câte cineva de frică ca să se scape.

- Îmi închipui ce chin trebuie să fie pentru el să nu spună nimic despre asta. În mod cert nu-i stă în fire să țină numai pentru el o astfel de veste minunată, spuse Jess.

- Păi, a promis, spuse Connie. Nu vreau ca Jenny să strice lucrurile cu vreo criză.

- Și de ce aș face o criză? se interesă Jenny, care se apropiase prin spatele lor și auzise fără să vrea.

Connie păli.

- Spune-i, o sfătui Jess, strângând-o de mână pe Connie ca s-o încurajeze. Suntem și noi pe aici dacă ai nevoie.

Apoi plecă împreună cu Laila.

- Hai să nu ne îndepărtăm prea mult, poate Connie va avea nevoie de noi, spuse Laila, cu privirea îndreptată spre mama și fiica adâncite într-o conversație evident tensionată.

Privirea șocată a lui Jenny îl căută pe Thomas, care se îndrepta rapid spre ele. Se pare că radarul său recepționase suferința prin care trecea Connie.

- Vai, vai, murmură Jess.

Thomas o luă pe Connie pe după umeri. Încercă s-o cuprindă cu celălalt braț pe Jenny, dar aceasta îl respinse, cu o expresie de trădare întipărită pe chip.

- Ce se întâmplă? le întrebă Matthew, care venise lângă Laila și Jess.

Laila o privi pe Jess.

- Există vreun motiv să nu-i spunem acum?

- Nu-mi vine nici unul în minte, răspunse Jess, apoi îl îmbrățișă pe Matthew. Felicitări, că tot veni vorba! Să-mi spuneți dacă pot face ceva să vă ajut cu nunta.

- O să ținem legătura, crede-mă, răspunse Matthew. Avem la dispoziție cam 48 de ore ca s-o organizăm.

- Două zile? îi spuse Laila când rămaseră singuri.

Chiar dacă își dăduse acordul, pusă în fața acestui scurt răgaz era puțin speriată.

- O să fie bine, o liniști Matthew. Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu unchiul Thomas și cu Connie, pentru că Jenny arată de parcă ar fi gata să explodeze.

- Connie e însărcinată, spuse Laila entuziasmată. Nu e incredibil?

Privirea lui Matthew se luminează.

- Chiar este incredibil. Bravo lor! Bănuiesc că acum e un moment nepotrivit să-i felicit.

- Cred că trebuie să-i lăsăm ceva timp lui Jenny să se obișnuiască cu ideea, spuse Laila. Cel puțin, n-a fugit și n-a provocat o scenă.

- Mă gândesc că poate ar trebui să profităm de ocazie cu anunțul nostru? întrebă el. Asta ar trebui să agite lucrurile și să le ofere lui Thomas și Connie un moment de respiro.

- În momentul ăsta? întrebă ea, brusc ezitantă.

- Iubito, dacă o să ne căsătorim peste două zile, iar tu o să continui să agiți pe aici inelul ăla, nu avem prea mult timp să ținem lucrurile doar pentru noi. Trebuie să-i avem alături de noi pe toți cei prezenți în această încăpere. Bănuiesc că cineva are deja un dosar cu o listă cu tot ce trebuie să se întâmple și toate sarcinile fiecăruia, ca să fie sigur că totul va fi dus la îndeplinire.

Laila privi în jur căutându-și fratele.

- Poate că ar trebui să-i spun mai întâi lui Trace.

- Am vorbit eu cu el. Știe și deja se ocupă de problema părinților tăi.

- Îți mulțumesc că le-ai oferit posibilitatea să vină aici, spuse ea. Știu că i-am invitat, dar cred că în realitate va însemna foarte mult pentru ei dacă Trace le va spune că și tu ți-ai dorit să fie aici.

Matthew o privi îngrijorat.

- Nu-ți face speranțe prea mari, bine?

- Da. O să fie ciudat să mă mărit fără să fie și ei aici, dar este decizia lor. Dacă nu vin, ei pierd.

El îi strânse mâna.

- Chiar pierd, să știi. O să fii cea mai frumoasă mireasă din întreaga lume.

În spatele lor se auzi o tuse ușoară.

- Am auzit pe cineva spunând ceva de o mireasă? întrebă Jo O'Brien, cu ochii aprinși de entuziasm. Laila, i-ai spus în sfârșit da fiului meu?

Laila încuviință din cap și se trezi îmbrățișată cu putere de Jo.

- Slavă Domnului, spuse Jo. Mi-era atât de teamă că de data asta pe Matthew o să-l părăsească puterea de convingere.

- Oh, cred că talentul ăsta nu l-a părăsit niciodată, spuse Laila ironic.

Matthew clătină din cap.

- De vreme ce vestea pare să fie deconspirată puțin câte puțin, o să fac eu anunțul oficial înainte ca toată lumea să afle.

Pentru că gălăgia din încăpere scăpase de sub control, se urcă pe un scaun, apoi o convinse pe Laila să se urce alături de el, o prinse strâns cu brațul de talie, iar ea se sprijini pe pieptul lui.

- Hei, Crăciun fericit tuturor, strigă el. Îmi acordați un minut atenția voastră?

Șoaptele se răspândiră în întreaga încăpere.

Matthew râse.

- Oh, încetați cu speculațiile, toți! Acum vreo două ore această femeie uluitoare a acceptat să fie soția mea.

Izbucniră chiote, împreună cu câteva înțepături în glumă în legătură cu aparenta lipsă de înțelepciune a Lailei. Ultimele veniră mai ales din partea lui Luke. O privire urâtă din partea lui Matthew și o admonestare din partea Moirei îl reduseră la tăcere.

- Înainte de a întreba, data nunții este poimăine, dacă reușim să rezolvăm toate problemele, anunță el, apoi aruncă o privire prin încăperea până când o găsi pe Nell. Crezi că e posibil, buni?

- Garantez pentru asta, spuse Nell zâmbind din toată inima.

- Un toast, anunță Jeff O'Brien. În cinstea fiului meu pentru că a demonstrat înțelepciunea de a lupta pentru femeia pe care o iubește și pentru Laila, pentru că este suficient de curajoasă să intre în această familie!

- Pentru Matthew și Laila! răsună în toată încăperea.

Laila privi în ochii lui Matthew și văzu acolo toată iubirea pe care și-ar fi putut-o dori vreodată.

- Să știi că ești curajoasă, îi spuse el încet înainte de a o ajuta să coboare pentru a întâmpina mulțimea celor care îi felicitau.

Laila zâmbi. Ia te uită, o altă trăsătură de caracter pe care nu-și dăduse niciodată seama că o avea: curajul.

- Numai pentru că tu m-ai determinat să fiu așa, îi spuse ea.

- O să ne fie bine împreună, o asigură el.

- Mai mult decât bine, îl corectă ea. O să ne fie uluitor de bine.

epilog

Spiriduși O'Brien care aveau un termen limită au muncit mai tare decât cei din atelierele lui Moș Crăciun. Laila a fost copleșită de admirație. Deși în Dublin a doua zi de Crăciun era sărbătoare, telefoanele au fost date, ușile au fost deschise, rochiile au fost scoase, florile au fost comandate și s-a primit un permis special de căsătorie, mulțumită insistenței bunicii și a priceperii lui Connor în domeniul juridic.

Chiar și preotul care avusese la început niște rețineri, a fost de acord că în împrejurările date puteau fi încălcate câteva reguli. Se pare că predecesorul lui avea niște amintiri foarte frumoase despre familia lui Nell și, înainte de a muri, vorbise foarte elogios de numeroasele lor fapte bune. Și nu strica nici faptul că magazinul de tutun al lui Dillon părea să fie unul din preferatele lui.

Kiera și chiar și Moira au intrat în atmosferă și s-au dovedit indispensabile, făcând comisioane, dând telefoane și chiar lucrând la modificările necesare rochiei care îi plăcuse Lailei.

- Ești sigură că avem timp? o întrebă Laila îngrijorată.

- Pentru câteva mici modificări? Bineînțeles, răspunse Kiera repede. Până mâine rochia o să-ți vină ca un vis. Nu-ți face griji.

Și așa era, admise Laila, privindu-se în oglinda din încăperea de la biserică unde se îmbrăcase. Deși Kiera continua să se agite cu niște mici detalii de final, rochia mulată din satin era perfectă, lăsându-i umerii goi și învăluindu-i trupul subțire. La poale avea doar o trenă mică, simplă, de un alb strălucitor.

Bree stătuse pe capul florarului din cartier, alt prieten al lui Dillon, ca să-i facă un buchet simplu din orhidee albe și panglici de un verde-închis care se asortau perfect cu rochiile verzi de cocktail pe care le găsiseră pentru Jess și Connie, care erau doamne de onoare. Luke și Mack urmau să stea alături de Matthew, cu mici orhidee albe la reverele smochingurilor lor ajustate în grabă.

Slujba urma să se țină seara, cu biserica veche luminată de lumânări ca în seara de Ajunul Crăciunului. Bree înprospătase florile de la slujbele de sărbătoare, dându-le aerul perfect care să le facă deosebite fără să fie necesară multă muncă obositoare pentru care de altfel nici nu era timp și pe care Laila o considerase inutilă ținând cont de frumusețea aranjamentelor deja existente.

Carrie și Caitlyn, care se proclamaseră odinioară responsabilele familiei cu împrăștierea petalelor de flori pe drumul spre altar și mai recent insistaseră să capete statutul de domnișoare de onoare, își aleseseră singure rochiile făcute din tafta ecosez în nuanțe de verde și eșarfe de culoare verde-închis care se asortau cu panglicile buchetului de mireasă și cu rochiile doamnelor de onoare. Deși își imaginase o ceremonie mult mai simplă dat fiind timpul scurt avut la dispoziție, Laila nu fusese în stare să ignore rugămințile nepoatelor ei prin alianță de a lua parte la ziua cea mare.

Acum gemenele fierbeau de încântare, iar Connie și Jess se agitau cu diadema și vâlul scurt pe care le alesese Laila. De fiecare dată când îl aranjau, coafeza cusurgioaică insista să-i mai retușeze încă o dată părul. Chiar și Abby se întorsese să verifice cum se desfășurau lucrurile, astfel încât în încăperea domnea un haos fermecător, lucru care nu-i prea lăsa timp Lailei să se gândească la persoana care nu era acolo – propria mamă.

Când Jo intră și o văzu pe Laila, ochii ei se luminară, apoi se umplură imediat de lacrimi.

- Oh, Laila, arăți absolut uimitor. Chiar mi-aș fi dorit să...

Deși vocea i se pierdu, Laila își dădu seama ce vruse să spună. Și ea și-ar fi dorit ca mama ei să fie acolo, agitându-se pentru fiecare detaliu. Îi strânse mâna lui Jo.

- Nu-i nimic, spuse ea. Mă mărit cu Matthew și te câștig pe tine drept soacră. Cum aș putea fi mai fericită de-atât?

- Te deranjează dacă vine și Susie aici? întrebă Jo. Se simte foarte mândră că și-a asumat sarcina de a vă readuce împreună.

- Sigur că poate să vină, spuse Laila, chiar dacă începea să se simtă copleșită de toată această atenție.

Ar fi avut nevoie de puțin spațiu să respire ca să nu intre în panică.

Susie intră în încăpere după câteva clipe, îi aruncă Lailei o privire și izbucni în lacrimi.

Laila se grăbi s-o îmbrățișeze, și la fel făcură Jess și Connie.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Jess. Te simți bine, scumpo?

- Mă simt bine, insistă Susie, deși bărbia îi tremura și lacrimile continuau să-i curgă pe obraji, deși reuși să schițeze un zâmbet înlăcrimat spre Laila.

- Exact asta mi-am dorit pentru voi și sunt atât, atât de fericită pentru tine și pentru fratele meu.

Laila o studie, înțelegând despre ce era vorba.

- Dar te gândești că tu și Mack n-ați avut parte de o nuntă cum se cuvine, nu-i așa?

- Am avut o petrecere mare, îi reaminti Susie, apoi clătină din cap. Dar ai dreptate, mă gândesc la tot ce am sacrificat din pricina cancerului. Întotdeauna am visat la ceva extraordinar.

- Încă mai este posibil, o asigură Laila.

- Sigur că da, spuse Jess. O să începem să planificăm nunta îndată ce ne întoarcem acasă. O să o facem când o să sărbătoriți prima voastră aniversare. O să mergi

la altar într-o rochie Vera Wang, dacă asta îți dorești. O să ne asigurăm că o să-l coste o avere pe unchiul Jeff.

Susie le privi cu recunoștință chiar în timp ce Jess îi ștergea lacrimile.

- Sunteți cei mai buni oameni, spuse ea, apoi o privi cu regret pe Laila. Îmi pare atât de rău. Intenția mea nu a fost să vin și să vă deprim așa. Nu am știut că dacă o să te văd așa o să fiu atât de afectată.

Laila îi zâmbi.

- Câteva lacrimi nu cred că ar putea să-mi strice această zi. Iar organizarea unei ceremonii mari și elegante pe care tu și Mack o meritați o să fie o ocazie pe care o s-o așteptăm cu nerăbdare. Din ce am văzut, nimic nu-i place mai mult familiei O'Brien decât o petrecere și o scuză pentru a sărbători.

- Bineînțeles, spuse Jess, apoi zâmbi cu gura până la urechi. Și toate aceste evenimente de familie și recepții sunt o afacere fantastică pentru hotelul meu, așa că sunt întru totul de acord.

Connie își privi ceasul.

- Regret că vă stric acest minunat moment de afecțiune, dar a sosit timpul, doamnelor. Abby, reușești să-ți aduni fetele? Dacă nu pornim spre altar la timp, e posibil ca Matthew să facă un atac de cord. Ultima dată când l-am văzut părea puțin agitat.

Susie râse.

- Agitat e puțin spus. E un om distrus. Mă duc să-l avertizez că clipele de burlac care i-au mai rămas sunt numărate.

După ce ea și Abby plecară, Jess și Connie se întoarseră spre Laila.

- Ești gata? o întrebă Jess.

Laila trase adânc aer în piept, apoi aprobă din cap. Era tulburată, dar încrezătoare. Asta era tot ceea ce își dorise vreodată.

- Atunci e bine, spuse Connie. Hai să dăm drumul spectacolului. Sunt atât de bucuroasă că te-ai decis să nu mai pierdem timpul și s-o facem astăzi.

Laila o privi amuzată.

- De ce?

- Pentru că foarte curând o să fiu mare cât casa și în tot universul mireseilor n-ar fi existat o rochie pe care să o port în drum spre altar. Și asta a început să mă strângă puțin.

Jess clătină din cap.

- Bebelușii nu cresc așa repede, îi spuse ea. Asta e de la porția dublă de ouă, pâine prăjită și cârnați pe care ai mâncat-o la micul dejun și de pește cu cartofi prăjiți la prânz.

Connie râse.

- E posibil, spuse ea nepăsătoare. Cred că trebuie să ne grăbim.

Laila le urmă în holul de la intrarea în biserică, unde Carrie și Caitlyn le așteptau deja. Privi în jur după Trace, care acceptase s-o conducă la altar, dar în locul lui apărură din umbră tatăl ei. I se tăie respirația la vederea lui, căci arăta incredibil de frumos în smoching, apropiindu-se de ea cu o privire circumspectă.

- Tată? spuse, ca și când nu și-ar fi crezut ochilor.

- N-ai nevoie de cineva care să te conducă la altar? întrebă el cu o expresie serioasă.

Ochii Lailei se umplură de lacrimi, iar Jess se grăbi să i le ștergă înainte ca machiajul să fie distrus. Se pare că astăzi își asumase rolul de purtătoare a batistelor.

- Ați venit, spuse Laila, cu vocea înecată și plină de uimire, în timp ce își privea tatăl. Nu-mi vine să cred. Chiar ați venit.

- Cum puteam să lipsim de la nunta singurei noastre fiice? întrebă el. Trace s-a exprimat foarte limpede că nu ne-am ierta-o niciodată dacă am face așa ceva, și măcar de data asta fratele tău a avut dreptate. Asta e locul

În care eu și mama ta trebuia să fim astăzi. Și, asta așa ca să știi, m-am împăcat și cu Matthew. A fost foarte convingător în privința faptului că te iubește foarte mult, și trebuie să-l respect pentru acest lucru. O să ne trebuiască puțin să ne obișnuim cu această căsătorie, dar avem datoria să te sprijinim necondiționat.

Această afirmație veni ca un șoc chiar mai mare – și mai binevenit – decât însăși prezența lui.

– Sunt atât de bucuroasă, spuse ea. Nici nu-ți poți închipui ce înseamnă pentru mine să vă am aici.

El îi zâmbi, cu o privire emoționată.

– Ba cred că da, spuse el. Faptul că, după tot ce s-a întâmplat din pricina mea, tu ne-ai dorit aici a însemnat totul pentru mine.

– S-a întâmplat în trecut, spuse ea, hotărâtă să uite totul. Tată, te rog, putem cădea de acord să lăsăm totul în trecut?

– Am uitat tot, spuse el, și îi puse brațul sub al lui. Îmi închipui că Matthew se întreabă pentru ce durează atât de mult. Hai să nu-l facem să aștepte.

La un semn pe care ea nu-l văzu, începu muzica, iar Carrie și Caitlyn porniră spre altar, în pași sălțați și nerăbdători.

Jess și Connie îi făcură cu ochiul Lailei, apoi le urmară pe fete.

Laila își privi tatăl în ochi.

– Ești pregătită? întrebă el.

– Nu am fost niciodată mai pregătită, îl asigură ea.

El încuviință din cap.

– Atunci asta e tot ce contează pentru mine, îi spuse cu blândețe, mângâindu-i mâna.

Cu tatăl alături de ea, Laila înaintă spre capătul bisericii fără să mai vadă pe nimeni cu excepția lui Matthew. Numai în ultima clipă o zări pe mama ei care plângea în prima bancă. Ochii Lailei se umplură de lacrimi a doua oară, dar clipi să le alunge, apoi se întoarse spre

Matthew, bărbatul care o ajutase să descopere adevărata femeie din ea.

- Te iubesc, mimă el din buze către ea, chiar înainte să se întoarcă spre preot.

Și viitorul lor începu odată cu vorbele solemne ale ceremoniei care răsunară în biserică.

Matthew îi prinse mâna cu un gest liniștitor. Simți cum căldura și dragostea lui o învăluie și știu că viitorul lor avea să fie tot ce visase vreodată și că, indiferent câte amintiri minunate de Crăciun își vor făuri în anii care vor urma, aceasta va fi pentru totdeauna cea mai frumoasă.